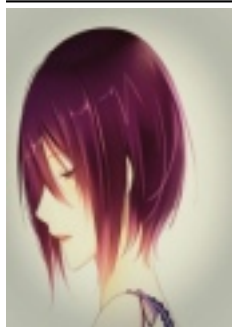

Lão Tử Muốn Từ Chức

Contents

Lão Tử Muốn Từ Chức	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	36
16. Chương 16	38
17. Chương 17	40
18. Phiên Ngoại End	42

Lão Tử Muốn Từ Chức

Giới thiệu

Một người là điều dưỡng viên cao cấp Một người là con em của cán bộ cao cấp Một người là tặc mao t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-tu-muon-tu-chuc>

1. Chương 1

Chương 1

Trong phòng khách to lớn sáng sủa sạch sẽ có một già một trẻ đang ngồi, một già một trẻ này đang mắt to tròng mắt nhỏ, điệu bộ ai cũng không muốn nhận thua.

Lão nhân mang một thân quân phục, trước ngực có một đồng lớn quân chương phát sáng lấp lánh. Thanh niên một thân mang đồ y tá chưa quen, khuôn mặt búp bê khả ái sung huyết đỏ bừng.

Lão nhân là một lão tướng quân, *ngoặc đơn* đã về hưu, thanh niên là điều dưỡng viên chuyên nghiệp cao cấp được tuyển chọn, *ngoặc đơn* mới vừa tốt nghiệp.

“Phải từ chức, có nói kiểu gì cũng không làm.” Thái Hiểu Diệp suy cho cùng vẫn là thanh niên, sức lực tràn đầy rống.

“Quân nhân phải phục tùng quân lệnh, sao có thể nói từ chức rồi không làm.” Lão nhân cả đời làm quân nhân, cho dù về hưu đã nhiều năm, nói chuyện vẫn mang theo giọng điệu quân nhân như trước.

Thái Hiểu Diệp vừa nghe, lông dựng lên: “Quân nhân? Lão tử mới không phải quân nhân, lão tử là y tá. Quân ông là cán cái gì bộ đã về hưu, dù sao thì lão tử cũng sẽ không phục vụ.”

Lão nhân bị Thái Hiểu Diệp nói liên tiếp mấy câu “lão tử” làm sững sốt, lấy uy nghiêm của bản thân, thật đúng là không ai dám ở trước mặt mình nói một tiếng lại một tiếng lão tử. Hơn nữa lấy tính cách lão nhân gia của ông, mấy người y tá trước kia đều là do ông không hài lòng nên mới đuổi đi, còn thằng nhóc này vậy mà dám nói với ông cái câu “không phục vụ” như thế. Ngay lập tức nổi cáu quắc luôn cái tách, trong cơn giận còn đem quân chương ở trước ngực ném tới, lớn tiếng quát: “Buồn cười, vậy cậu nói đây là cái gì.”

“Nói tiếng người đi.” Thái Hiểu Diệp ngoan cố, bắt đầu nóng nảy, ai kéo cũng không trở lại.

Lão nhân trái lại rất bình tĩnh, bắt đầu tiến hành công tác tư tưởng, ông không tin một lão thợ săn như mình mà lại thua một con tiểu hồ ly. Lấy bộ dạng một ông bác thân mật hỏi: “Hiểu Diệp, tại sao không làm, có chỗ nào khó nói phải không?”

Tiếc là lão thợ săn cũng có lúc nhìn nhầm, Thái Hiểu Diệp căn bản không phải tiểu hồ ly gì, mà căn bản là một con lừa cứng đầu có đánh cũng không hiểu chuyện.

“Lão tử vốn dĩ không muốn làm cái nghề y tá vứt đi này, CMN nếu như thế thì tôi làm đàn ông kiểu gì đây. Nếu điều tới làm trong bệnh viện, mỗi ngày làm việc đúng thời gian biểu, còn có mấy em gái làm bạn, trái lại còn có thể chịu đựng được. Kết quả thì sao, bị điều tới đây chăm sóc cán bộ kỳ cựu về hưu, việc này thì lão tử cũng chấp nhận đi, nhưng từ lúc đó đến giờ, lão tử lại y như nữ nô bán mình trong xã hội cũ là sao chứ. Ngoại trừ tiêm thuốc và săn sóc ngài ra, còn phải giặt quần áo. Lâu lâu còn phải nghe ngài hỏi tưởng về những chiến công trước kia, còn phải giả bộ về mặt “Tôi tôn sùng ngài”. Cái đó còn chưa tính, mới đây cái nhiệm vụ làm cơm cho cả nhà ngài còn rơi xuống người tôi, đứa con dâu thứ ba của ngài còn giở giọng dè ghe kén chọn thức ăn. Hừm, mấy cái này tôi cũng không nói tới” Thái Hiểu Diệp hùng hồn nói, thuận tay cầm ấm trà đã lạnh nằm trên bàn tự rót ỉnh một tách, ngưỡng cổ lên trời ừng ực ừng ực uống, lại tiếp tục kể lể tội ác của bọn họ: “Cái không thể tha thứ chính là Tổng Liêm, hấn ăn hiếp tôi.”

“Tổng Liêm?” Nói đến việc này thì lão nhân liền hứng thú, thằng nhóc Tổng Liêm này rốt cuộc đã làm cái quái gì, mà lại khiến một thanh niên mới hai mươi tuổi vô cùng ngây thơ này dùng lời nói như thế lên án nó.

Lão nhân có bốn đứa con, lấy Cương Nghị Thanh Liêm làm tên, Tổng Liêm này đương nhiên là con út của ông. Thằng nhóc này dù nói gì nó cũng không chịu nhập ngũ làm lính như ba nó khi xưa, kiên quyết theo nghiệp kinh doanh, bất ngờ là nó lại có thể làm lợi nhuận bùng lên như lửa. Nhưng mắt thấy nó đã sắp ba mươi, vậy mà còn chưa chịu kết hôn.

“Nó ăn hiếp cậu ra sao, tôi làm chủ cho cậu, cậu phải tin người lớn như tôi.”

“Anh ta, anh ta.” Rất muốn nói, nhưng Thái Hiểu Diệp trái lại ngập ngừng, lấp bắp. Khuôn mặt trắng nõn kìm nén đỏ bừng.

“Đúng nha, Tiểu Bạch Thái, tôi ăn hiếp cậu ra sao, cậu nhất định phải nói rõ ràng nha, nếu không thì tôi làm sao biết mà tự sửa chữa được.” Thanh âm trầm thấp hơi mang theo ý cười vang lên từ phía sau Thái Hiểu Diệp, Thái Hiểu Diệp ngoảnh lại trông ra biểu tình như gặp quỷ, nhìn người đàn ông tuấn mỹ cương nghị mang vẻ mặt nhàn nhã đang dựa vào khung cửa.

Về mặt Thái Hiểu Diệp lập tức thay đổi thành bộ dạng quyết tâm, chạy ào vào phòng mình. Một bên chạy một bên còn nói: “Cho dù là cái gì đi nữa, tôi đều mặc kệ, lão tử phải từ chức.”

Lão nhân cùng với Tống Liêm bật cười, đều cảm thấy thanh niên mặt búp bê này thật sự rất khả ái.

“Ba, chú Lưu hỏi ba có muốn tới chơi cờ hay không, còn nói, nếu ba mà không tới thì nhất định là do ba sợ ông.” Sau khi Tống Liêm mặc áo khoác xong liền ngồi xuống đối diện lão nhân.

“Gi hử, ta sợ, còn không nghĩ lại lão năm nào cũng chơi thua ta, bây giờ còn hi vọng muốn thắng ta, không có cửa đâu.” Lão nhân tuy đã già rồi, nhưng dù sao lúc trẻ cũng là quân nhân, thân thể rất cường tráng khỏe mạnh, sải bước đi ra ngoài. Trước khi đóng cửa còn dặn dò đứa con: “Tối nay ăn miến, con nói Hiểu Diệp đừng bỏ rau dền.”

“Biết rồi.” Hai cha con này căn bản không đem chuyện Thái Hiểu Diệp ồn ào muốn từ chức bỏ ở trong lòng.

Lão nhân đi rồi, Tống Liêm liền nhàn nhã cất bước đi tới trước cửa phòng Thái Hiểu Diệp, thấy Thái Hiểu Diệp đang khom lưng sắp xếp quần áo ở trên giường. Một bước lớn đi tới đó, thuận thế đem Thái Hiểu Diệp áp đè lên giường. Lồng ngực rắn chắc cách lớp áo sơ mi mỏng dán sát vào tấm lưng gầy yếu của Thái Hiểu Diệp, nhiệt độ nóng như lửa khiến Thái Hiểu Diệp không ngừng khản trương, tay và chân cùng nhau vùng vẫy liên hồi.

“Sao nào, muốn thừa dịp tôi đi vắng bỏ trốn?” Hơi nóng phả vào tai cùng sau gáy Thái Hiểu Diệp, Thái Hiểu Diệp càng giãy dụa mạnh hơn nữa. Người có dáng vóc cao to như Tống Liêm há lại có thể cho phép để con gà con Thái Hiểu Diệp này chạy thoát, đương nhiên càng ép chặt hơn, không để cậu có cơ hội bỏ trốn.

Thái Hiểu Diệp đã hoàn toàn bị hấn dọa sợ, thậm chí khi nói giọng cũng run run: “Liêm, Liêm ca, tôi bỏ việc, bỏ việc. Mẹ tôi kêu tôi trở về, bà ấy nói là nhớ tôi, nói tôi trở về sẽ tìm việc cho tôi làm.”

“Nha, phải không, hôm qua bác gái có gọi điện thoại tới nói với tôi. Hiểu Dệp nhà bác đã được nuông chiều từ bé, nên chịu chút khổ để rèn luyện bản thân, chẳng lẽ tôi nhớ nhầm, ai nha ai nha, vậy thì có lỗi quá.” Tống Liêm tuy nói thế nhưng mà lực đạo trên người một chút cũng không chịu thả lỏng.

Thái Hiểu Diệp khóc không ra nước mắt, mẹ của con ơi, người hết chuyện làm hay sao lại đi gọi điện thoại cho ác ma này làm gì. Làm lộ hết mấy lời nói dối đã chuẩn bị từ trước.

“Tóm, tóm lại, tôi nhất định phải từ chức. Đầu phải tôi bán thân cho anh đầu, tôi có quyền từ chức.” Thái Hiểu Diệp đem luật pháp ra bảo vệ mình.

Tống Liêm nhẹ nhàng đặt môi mình lên gáy Thái Hiểu Diệp, giọng điệu mờ ám nói: “Dù gì cậu cũng sẽ đi, tôi đành phải ăn tươi tên Tiểu Bạch Thái cậu trước khi cậu đi mới được, tôi đây sẽ không khách sáo đâu nha.” Đôi môi khép mở liên tục kích thích cả người Thái Hiểu Diệp nổi da gà. Nhưng đáng sợ hơn nữa chính là việc bàn tay Tống Liêm đã tiến vào quần Hiểu Diệp rồi vờ về cái mông của cậu.

“A~” Sau khi Hiểu Diệp hét lên một tiếng thảm thiết, liền đáng thương nói: “Liêm ca, tôi không từ chức nữa, anh đừng làm tôi sợ.”

Tống Liêm đứng lên vỗ vỗ mông Hiểu Diệp, chỉnh chỉnh lại cổ áo sơ mi, giọng điệu liền trở lại bình thường: “Không từ chức nữa, vậy đi làm cơm tối nhanh lên, nha, nhớ làm cơm nhiều một chút, anh hai sẽ tới. Ba tôi nói anh muốn ăn miến, nhưng đừng bỏ rau dền vào.”

Tống Liêm buông Hiểu Diệp ra, Hiểu Diệp liền giống như mèo con lủi đến chân giường cách xa Tống Liêm nhất, dùng đôi mắt to ướt át giống loài mèo nhìn chằm chằm Tống Liêm, im lặng tố cáo Tống Liêm là kẻ ác. Tống Liêm coi như không thấy, xoay người ra khỏi phòng, đi tắm.

Thái Hiểu Diệp ủy khuất ngồi ở đó cả buổi, suy nghĩ một chút rồi hai mắt hồng hồng đi nấu cơm.

2. Chương 2

Chương 2

Thái Hiểu Diệp, một thành viên của đội điều dưỡng viên cao cấp chuyên nghiệp trường XX. Trai trẻ mà không chịu cố gắng, nên khi đi thi, từ trường đại học mà Thái Hiểu Diệp vốn muốn báo danh là chuyên ngành thiết kế, chẳng biết ra sao kết quả lại trở thành điều dưỡng viên cao cấp, trở thành một màu lá xanh nho nhỏ trong hàng triệu khóm hoa hồng. Nếu một điểm xanh nho nhỏ đó có thể khiến hàng triệu bông hồng kia nảy sinh tình mẫu tử, thì người thành công chắc chắn là Thái Hiểu Diệp.

Tổng Liêm có một việc làm hần rất đau đầu, từ sau khi ba hần ở nhà hưu nhân (nghỉ hưu + nhân rồi), không có việc gì làm lại đâm ra sinh bệnh. Ông già này cũng thực khó hầu hạ, bao nhiêu điều dưỡng viên giỏi đến rồi lại đi, một người ổng cũng không vừa ý. Tổng Liêm chưa bao giờ nghĩ tới tại sao ông già nhà mình lại không hài lòng, mãi cho đến khi nhìn thấy tên Thái Hiểu Diệp ghi trên danh sách, Tổng Liêm mới bừng tỉnh hiểu ra. Ba hần cả đời hiếu thắng, dù nói gì cũng không bằng lòng việc sau khi về già lại phó mặc bản thân ột cô gái tùy ý bài bố, thế là đem đủ lý do ra đuổi người ta đi. Bạn nói ông bảo thủ cũng được, sĩ diện hảo cũng thế, tóm lại không thể mời những điều dưỡng viên nữ giỏi giang này về được. Nhất là điều dưỡng viên cao cấp chăm sóc lão gia tử kia còn phải ở lại Tổng gia, đã không phù hợp lại càng thêm ít.

Khi nhân vật chính Thái Hiểu Diệp của chúng ta xuất hiện trước mặt Tổng Liêm, Tổng Liêm rất khó chịu. Mái tóc dài quá vai kia là sao, bàn tay giấu một nửa trong tay áo dính đầy sơn là thế nào, cái quần nhìn không ra màu nền cùng bàn chân mang dép lê dơ bẩn như vậy là cái gì. Nếu cậu ta là Thái Hiểu Diệp, vậy thanh niên thanh tú e lệ thân mang đồ y tá trong tư liệu chạy đi đâu mất rồi.

“Cậu là Thái Hiểu Diệp?” Tổng Liêm nhu nhu huyệt thái dương hỏi.

“Vâng.”

“Cậu từ nơi nào tới đây?”

“Nha, việc này à.” Thanh niên gãi gãi đầu, cười gượng một tiếng, trả lời: “Việc này, sau khi tốt nghiệp tôi vẫn chưa được phân công, cũng không tìm được việc làm.”

“Cho nên cậu phải đi ăn xin kiếm cơm?” Tổng Liêm gay gắt ngắt lời cậu nói.

“Có chú mới đi ăn xin kiếm cơm.” Hiểu Diệp quơ quơ nắm tay, cảnh cáo Tổng Liêm đừng có nói lung tung: “Tôi và bạn tôi đi vẽ tranh tường kiếm tiền, cái này là do mấy hôm nay bận bịu, nhà trường lại bất thành linh gọi điện tới.”

Tổng Liêm suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn chấp nhận Thái Hiểu Diệp, lúc Hiểu Diệp đang sắp xếp đồ đạc trên sàn thì có tiếng chuông điện thoại gọi tới vang vọng cả lầu nên cậu ra ngoài hành lang nghe máy, Tổng Liêm có chút hối hận vì sao mình lại tùy tiện chấp nhận Hiểu Diệp. Bởi vì hần nghe thấy Hiểu Diệp nói: “Công việc của lão tử có vấn đề, chủ thuê là một ông chú.”

Y tá như thế không biết tốt nghiệp cái kiểu gì.

Khi Tổng Liêm nhìn thấy Thái Hiểu Diệp lần thứ hai, cho dù có nói gì thì so với lần trước sạch sẽ hơn rất nhiều. Chẳng qua cái đầu tóc kia vẫn dài quá vai, làm Tổng Liêm nhớ tới Snape gì đó trong phim Harry Potter mà trước đây hần đi xem cùng bạn gái.

“Cái đầu này phải cắt bớt.”

“Không.” Hiểu Diệp không cần suy nghĩ trả lời liền.

Tổng Liêm đương nhiên sẽ không bàn bạc chuyện cắt tóc với cậu, nên vừa nghe Hiểu Diệp trả lời dứt khoát xong, Tổng Liêm liền xách cổ áo Hiểu Diệp lôi cậu ra khỏi văn phòng, đi vào tiệm cắt tóc.

Vấn đề kế tiếp là chuyện quần áo, Tổng Liêm chung quy vẫn thấy Hiểu Diệp mang đồ y tá dễ nhìn hơn. Liền yêu cầu làm vài bộ đồ y tá, còn Hiểu Diệp thì đương nhiên là không muốn mặc. Hai người tranh chấp

hồi lâu, Hiểu Diệp lạnh lùng nói ra một chuỗi dài, mở miệng là cổ hủ, há miệng ra là ông chú, Tống Liêm tức giận trán nổi gân xanh, ngay lập tức quyết tâm dạy dỗ tốt thằng nhóc này.

Nếu không phải bản thân tự trải qua, dù có nói gì Hiểu Diệp cũng sẽ không tin, Tống Liêm sẽ đem một người mới gặp mặt hai lần đề lên bàn làm việc ở văn phòng rồi lột sạch sẽ. Trước khi Tống Liêm mang về mặt yên tâm cầm theo quần áo Thái Hiểu Diệp đi ra khỏi văn phòng, hần liếc mắt nhìn qua Hiểu Diệp chỉ mặc duy nhất một chiếc quần lót đang đáng thương ngồi chồm hổm dưới bàn, giọng điệu lãnh đạm nói: “Năm phút nữa tôi sẽ lái xe đưa cậu về nhà tôi, nếu cậu vẫn không mang đồ y tá thì tôi sẽ cho cậu trần truồng mà đi bộ về.”

Hiểu Diệp nhìn cánh cửa khép kín, hàm hừ lạnh bầm: “Chú cho tôi là ai mà dám dọa tôi kiểu đó, tôi là đàn ông mà lại sợ cái trò này à.”

Năm phút sau đó Tống Liêm đẩy cửa đi vào, thấy Hiểu Diệp vẫn còn mặc chiếc quần lót nhỏ, lấy bộ dạng tôi không phải người chỉ biết nói miệng nói: “Tôi đến từ một gia đình là quân nhân, nhà chúng tôi có đức tính tốt là nói được làm được.” Nói xong đi tới trước mặt Hiểu Diệp, Hiểu Diệp chống cự cả buổi cũng không thể ngăn cản được động tác của Tống Liêm, bị Tống Liêm cởi luôn cái quần lót nhỏ. Tống Liêm cầm quần lót ném vào túi đựng đồ y tá, nhắc Hiểu Diệp lên đặt trên vai khiêng đi, một tay khác thì cầm cái túi.

“Chú đang đùa tôi à, thật sự muốn để tôi như thế này mà ra ngoài. Tôi không giỡn đâu, tôi mặc là được chứ gì. Buông tôi ra đi.” Cái miệng xích lõa cùng đôi chân trần của Hiểu Diệp nằm trên vai Tống Liêm liên tục vịn vẹo uốn éo giấy dứa. Giống như một con sâu trắng đang ra sức chạy trốn.

“Tôi đã cho cậu cơ hội.” Nhịp chân Tống Liêm vẫn tiêu sái đi tới cửa không hề có một chút tạm dừng, mở cửa ra.

Hiểu Diệp vừa nghĩ tới việc sau khi ra khỏi, cửa ánh mắt của mọi người xung quanh sẽ nhìn cậu với vẻ kỳ quái, nên khẩn trương nhắm hai mắt lại, thở mạnh cũng không dám thở, hai tay che mặt toàn thân cứng ngắc mặc cho Tống Liêm khiêng xuống ga-ra ngầm.

Trong nháy mắt lúc cơ thể chạm vào đệm ô tô, thần kinh vốn đang căng thẳng của Hiểu Diệp kêu lên một tiếng ‘bang’ rồi đứt mất, bắt đầu hu hu hu nức nở khóc to.

“Được rồi, đừng khóc, chỉ là dọa cậu thôi. Tầng lầu kia không có ai, máy quay tôi cũng tắt hết rồi.” Tống Liêm cảm thấy đầu mình thêm đau, sao thằng nhóc này lại khóc chứ.

“Thật?” Hiểu Diệp nức nở ngẩng đầu, một đôi mắt to ngập nước giống như mèo nhìn Tống Liêm, cơ thể co ro lại thành một đồng, bởi vì xấu hổ mà hơi ửng hồng.

“Ở đây nói nhảm gì nữa, mau mặc quần áo vào, coi người. . . .”

“Mặc mặc mặc, lập tức mặc.” Hiểu Diệp khôn ngoan, biết quyền uy của người kia không cho phép người khác thách thức mình nên có lẽ ngoan ngoãn vâng lời sẽ tốt hơn.

Thấy chính mình vẫn còn đủ uy, Tống Liêm vừa lòng gật gật đầu ngồi vào chuẩn bị lái xe, còn không quên căn dặn Hiểu Diệp: “Ba tôi là lão tướng đã về hưu, rất ghét nhìn mấy người trẻ tuổi mang những món đồ lồ lồ, cậu tốt nhất nên yên phận đi, coi người. . . .”

“Không thành vấn đề, tôi nhất định vâng lời, nhất định chuyên nghiệp.”

“Đúng rồi, đừng kêu tôi là chú nữa, tôi tên Tống Liêm, gọi Liêm ca được rồi.”

“Dạ, tuân chỉ.” Hiểu Diệp nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Hiểu Diệp kiên cường thấy rằng cuộc đời mình đã bị hủy hoại như thế.

3. Chương 3

Chương 3

Thành tích tốt nghiệp lúc ra trường của Hiểu Diệp vốn dĩ rất bình thường. Nhưng không gặp 3 ngày đương nhiên phải lau mắt mà nhìn, cậu bây giờ căn bản đã phù hợp để trở thành tập hợp của y tá + ôsin + đầu bếp. Các hạng mục nghiệp vụ cần thiết đều có thể làm thành thạo, Hiểu Diệp cảm thấy mình còn chưa hiểu thuận với ba mẹ ruột giống như vậy bao giờ. Cái công lao to lớn này đương nhiên đều thuộc về Tống Liêm.

Lúc này Tiểu Bạch Thái đang ngồi chồm hổm ở trong bếp nhặt rau, trong miệng còn ngâm nga hát: “Rau xanh, đất vàng, mới hai ba tuổi đã không còn mẹ. . . .”

“Hát cũng được ghê ta.” Tống Liêm không biết đã tắm xong khi nào, cả người mang áo choàng tắm đang đứng ngoài phòng bếp.

Hiểu Diệp hừ một tiếng rồi đổi hướng đưa lưng về phía Tống Liêm, làm tiếp công việc trên tay, do ngồi chồm hổm dưới đất quá lâu nên lúc đứng lên hai chân liền tê rần, kết quả là ngã ngửa ra sau, thật cầu huyết là vừa vận để Tống Liêm đỡ lấy, càng cầu huyết hơn nữa là để đứa cháu của Tống Liêm nhìn thấy.

“Chú nhỏ, anh hùng cứu Thái mỹ nhân nha, chắc chắc.”

Tống Liêm buông tay đang đỡ Hiểu Diệp ra, trừng mắt nhìn đứa cháu Tống Tử Thu của mình, lấy giọng điệu khinh thường nói: “Cái gì mỹ, hoa cải trắng mỹ?” (từ Hán là Bạch Thái – cây cải trong Tiểu Bạch Thái – biệt danh của iem)

“Vậy là chú không có hứng thú với cậu ấy, cháu đây đã có thể yên tâm thông báo.” Tống Tử Thu lấy thanh âm vô cùng lớn gào lên với Thái Hiểu Diệp: “Hiểu Diệp, tôi thích cậu!”

“Thích cái ông nội cậu.” Hiểu Diệp trả lời cũng vô cùng dứt khoát. Trừng mắt nhìn cái tên ngu ngốc Tống Tử Thu đang ngớ người, nói với Tống Liêm: “Cháu nhà anh học nhiều quá nên điên rồi, mau dẫn tới bệnh viện khám đi, có lẽ còn cứu được.”

Tống Liêm cười cười tỏ vẻ tán thành.

Tống Tử Thu là con của Tống Cương, 21 tuổi, so với Tống Liêm thì nhỏ hơn 8 tuổi, hiện tại đang nghiên cứu lịch sử vật lý ở một trường Đại học nổi tiếng, thông minh thì tất nhiên khỏi cần phải nói, nhưng Thái Hiểu Diệp vẫn cảm thấy thần kinh hần có vấn đề, có lẽ đây là triệu chứng của các nhà khoa học chẳng hạn.

Tống Cương và vợ cũng vừa về đến nhà, nhìn ba người mang ba vẻ mặt khác nhau hỏi: “Đang nói cái gì mà vui vẻ vậy.”

“Không có gì, chỉ nói về bệnh trạng thôi.” Tống Liêm nói.

Tống Cương vừa nghe không biết bệnh này khác bệnh kia, vội hỏi: “Bệnh tình ba ra làm sao?”

Bởi vì mẹ của bốn anh em nhà Tống gia đã qua đời vào mấy năm trước, để người già không cô đơn một mình, nên người nhà Tống gia chỉ khi nào lấy vợ sinh con rồi thì mới chuyển ra ngoài ở, cho nên vợ chồng Tống Thanh và Tống Liêm vẫn còn ở chung với lão nhân.

“Khỏe lắm, bác sĩ nói, chú ý điều dưỡng, uống thuốc đúng giờ thì sẽ không có vấn đề. Này nha, ba rất vừa ý Hiểu Diệp, còn nói tối nay muốn ăn miến.” Tống Liêm cười nói với Tống Cương, lật bàn tay dùng ngón cái chỉ chỉ Hiểu Diệp đang bận rộn trong nhà bếp.

“Nhưng tôi không vừa ý.” Hiểu Diệp chộn rộn chạy quanh nhà bếp, miệng lầm bầm.

“Hửm? Hiểu Diệp cậu nói gì?” Vợ Tống Cương vừa tới đang đứng ở bên cạnh giúp đỡ hỏi.

Hiểu Diệp ngẩng ra một chút mới vội vàng trả lời: “Nha, không, không có gì, con nói con không vừa ý đồ ăn mua hôm nay thôi.”

“Vậy à? Cô thấy nó cũng được mà. Cậu là con trai mà lại đi làm mấy thứ này có cảm thấy khó chịu không.” Đem khoai tây đã cắt thành từng lát mỏng bỏ vào nước, cô dịu dàng hỏi, dù sao tuổi của Hiểu Diệp cũng xấp xỉ con cô. Tự nhiên sẽ không gay gắt giống như Tống Liêm.

Hiếu Diệp chợt cảm thấy sống mũi cay cay, nói: “không khó chịu, không khó chịu chút nào.” Chỉ là có chút tủi thân mà thôi.

Tiếng chuông di động ồn ào vang lên, Hiếu Diệp kêu a một tiếng, chạy tới nhà bếp, cầm thuốc trong tay và ly nước đi ra ngoài.

“Nhìn đi, tận tụy với công việc, em nói ba rất vừa ý cậu ấy mà.” Tống Liêm nhướn mày đắc ý.

Lúc Hiếu Diệp chạy trở về, thì không kịp thở đã ào vào nhà bếp tắt lửa. Tống Cương có lẽ nhện không được nên hỏi Tống Liêm: “Em có quá đáng lắm không.”

“Nói em làm gì, là cậu ấy tự nguyện ở lại.” Tống Liêm vẻ mặt vô tội nói.

Lúc Tống Liêm đưa cả nhà anh cả trở về, lão gia tử đã đi ngủ, Hiếu Diệp đang nằm sấp trên bàn ở phòng bếp ngủ nước miếng chảy ròng ròng. Tống Liêm liếc qua hạ giọng nói một câu: “Quá bẩn”, sau đó bước tới chỗ Hiếu Diệp ngồi đỡ cậu dậy, giúp cậu cởi quần áo rồi đắp thêm chăn. Tống Liêm dán mắt vào tay cậu hồi lâu, cảm thấy da dẻ nhóc này thật đẹp, dường như muốn hấp dẫn tay hân. Cho nên Tống Liêm liền mãi mê trên ghế cậu.

Trong lúc ngủ không biết Hiếu Diệp mơ thấy cái gì mà lại phát ra tiếng cười “Ha ha”, khiến cả người Tống Liêm khó chịu.

.

Cuối cùng cũng tới thứ bảy, Hiếu Diệp hạnh phúc nghỉ ngơi. Giờ này cậu đang nằm lỳ trên giường liếc lạc với người anh em của cậu, hôm nay là ngày duy nhất trong tuần có thể thoát khỏi Tống Liêm nha. Chợt nhớ tới hai tháng tiền lương của mình đều bị Tống Liêm giữ lấy, còn đắc ý gọi là: Vì đề phòng Hiếu Diệp không có năng lực tự kiểm chế xài tiền lung tung.

Chung quy vẫn không thể đi chơi mà không mang theo tiền, nhưng mà tới chỗ Tống Liêm đòi tiền, thật sự là dù có cho Hiếu Diệp mượn cái lá gan để xài thì Hiếu Diệp cũng không dám đi, xoắn xuýt hồi lâu, không ngờ Hiếu Diệp lại có thể mang quần áo vào đi tới phòng Tống Liêm. Ngập ngừng ở cửa không dám vào thì lại gặp Tống Liêm mang âu phục giày da chuẩn bị ra khỏi cửa.

“Có việc?”

“Àn, thật ra cũng không có chuyện gì.” Hiếu Diệp hì hì cười ngu một chút, ấp a ấp úng nói: “Uhhh, Liêm ca nha, anh có thể đưa hai tháng tiền lương cho tôi không.” Cuối cùng cũng nói, không đáng sợ như mình nghĩ. Hiếu Diệp thả lỏng thở ra một hơi nhỏ, vỗ về động viên trái tim đang đập bang bang.

Tống Liêm nhướn mày, giọng điệu nguy hiểm nói: “Sao nào, cậu muốn từ chức?”

“Không không không.” Hiếu Diệp vội vàng xua tay, sợ Tống Liêm hiểu lầm: “Tôi chỉ muốn đi chơi với bạn, dù sao đi chơi thì vẫn phải mang theo chút tiền.”

“Nga, không nói sớm.” Tống Liêm trưng ra giọng điệu thì ra là thế, sau đó lấy bóp da trong túi ra, trong bóp là đủ loại thẻ vàng, cùng một xấp tiền thật dày, thấy vậy trong bụng Hiếu Diệp liền reo hò hoan hô.

Tống Liêm rất tự nhiên rút ra tờ năm mươi nguyên đặt vào tay Hiếu Diệp, còn lấy giọng điệu hòa nhã của bậc cha chú nói: “Hiếu Diệp phải đi sớm về sớm, nếu không người lớn sẽ lo lắng, đi chơi vui vẻ nha.”

Hiếu Diệp giống như bị sét đánh, cầm trong tay tờ 50 nguyên đứng ở cửa hồi lâu, cho đến lúc tiếng đóng cửa vang lên khi Tống Liêm rời khỏi, Hiếu Diệp mới tìm về hồn mình. Hiếu Diệp hét lớn một tiếng: “Tống Liêm anh tại sao không đi chết đi.”

Vài giây sau từ trong phòng truyền ra tiếng của lão gia tử: “Hiếu Diệp nha, lúc quay về nhớ mua nước trái cây.”

4. Chương 4

Chương 4

Lúc Hiểu Diệp tới nơi, thì mấy người anh em của cậu đang vẽ tranh tường cỡ lớn ột quán bar, khi nhìn thấy Hiểu Diệp mang về mặt xanh xao phiêu vào thì cả đám bỗng chốc ngây người. Áo ào nhảy xuống hỏi han ân cần.

“Tiểu Thái, mới qua mấy ngày sao cậu lại trở thành như thế này, công việc vất vả quá?” Lão Đại đưa tay qua định sờ đầu Hiểu Diệp nhưng lại phát hiện trên tay mình đều là thuốc màu, xấu hổ cười cười rút tay về, dùng sức chà lên quần.

Lão Ngũ nâng cằm quan sát Hiểu Diệp một chút: “Không hổ là công việc điều dưỡng viên, so với trước kia đúng là sạch sẽ hơn không ít.”

Mấy anh em cậu một câu tôi một câu, hoàn toàn không chú ý Hiểu Diệp một lời cũng chưa nói.

Trong đám anh em vây xem bốn phía, Hiểu Diệp cuối cùng cũng tìm được một người để dốc bầu tâm sự: “Tớ phải từ chức, tớ mặc kệ, tớ chịu không nổi nữa. Tớ phải về nhà.” Một câu cuối cùng đã nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy, ngay cả đầu cũng cúi thấp. Hiểu Diệp cảm thấy bản thân mình rất xui xẻo, tốt nghiệp xong không được phân đến bệnh viện làm, đến khi có việc lại bị tên Tống Liêm kia áp bức.

“Tiểu Thái, cậu khóc?”

“Ai nói lão tử khóc, lão tử mới không khóc.” Hiểu Diệp ngẩng mặt, trên mặt hay trong mắt đều không có nước mắt. Sau đó khoác tay lên vai Lão Tam đứng bên cạnh: “Lão tử làm việc bị áp bức, rượu hôm nay mấy cậu trả.”

.

Lúc Tống Liêm dìu Hiểu Diệp vào xe thì cậu đã uống tới thất điên bát đảo, Hiểu Diệp say khướt còn quơ tay quơ chân loạn xạ như trẻ con, nói cái gì mà “Tống Liêm anh là thằng khốn” “Tôi * ông nội anh” “Anh nha, đừng có ép tôi vùng lên” Tiếng sau còn lớn hơn tiếng trước. Mấy cậu bạn nhìn người đàn ông tuổi không lớn hơn mình bao nhiêu, toàn thân tỏa ra khí chất ôn hòa nghiêm túc. Đều tỏ ý Hiểu Diệp bại dưới loại đàn ông này thật không oan uống.

Tống Liêm về đến nhà, mới phát hiện lão gia tử còn chưa ngủ, nhìn thấy Hiểu Diệp bị ôm trở về, vội vàng hỏi: “Bị làm sao, sao con lại ôm trở về.”

“Uống nhiều, ban nãy ngủ trên xe, con đành phải ôm vào đây. Mà sao ba còn chưa ngủ.” Tống Liêm đặt Hiểu Diệp lên trên giường.

“Chưa thấy Hiểu Diệp trở về, ta không yên tâm.” Biết Hiểu Diệp không có chuyện gì nên lão gia tử đang muốn rời đi.

“Bác Tống.” Hiểu Diệp tự nhiên tỉnh ngủ, chỉ có điều ánh mắt mông lung mơ hồ, khuôn mặt đỏ ửng còn mang theo nụ cười mê người. Về mặt này khiến lão gia tử hoảng sợ, này, này, này là tình trạng gì đây.

Hiểu Diệp đã quay đầu đi ngủ tiếp, miệng còn lẩm bẩm: “Chưa uống thuốc, còn chưa uống thuốc đầu nha.” Thằng nhóc này, đã uống say như vậy mà còn lo lắng tới việc ông uống thuốc hay chưa.

Lão gia tử đi ngủ rồi, để lại một Tống Liêm vẻ mặt lạnh lẽo, cùng một Hiểu Diệp đang say ngủ không biết nguy hiểm sắp đến gần. Tống Liêm xoay người đi vào nhà tắm trong phòng Hiểu Diệp, đổ nước đầy bồn, quên việc dễ làm cởi sạch quần áo Hiểu Diệp rồi quăng Hiểu Diệp vô bồn. Hiểu Diệp quả thực là đã uống quá nhiều, bị như vậy cũng không tỉnh dậy, lông mi thật dài run run vài cái, nhưng cuối cùng vẫn không mở mắt.

Tống Liêm cảm thấy mình bây giờ giống y như một cô hầu gái, thử dài cởi áo khoác ra, xắn tay áo cầm miếng bọt lên bắt đầu lau người giúp Hiểu Diệp. Thực ra Hiểu Diệp cũng không lùn, chỉ là quá gầy thôi, nhưng mà không phải cái loại gầy trơ cả xương, mà là cái loại gầy vừa vừa, làm mọi người cảm thấy thoải mái dễ nhìn. Miếng bọt vừa đụng vào cơ thể Hiểu Diệp, kết quả là Hiểu Diệp “Pa”, mở mắt ra.

“Lão Tứ, tao *, mày TM chó có sờ lão tử, muốn sờ thì tự sờ mày đi.” Rõ ràng suy nghĩ của Hiểu Diệp vẫn còn chưa tỉnh táo.

Lão Tứ? Tống Liêm nhớ kỹ, thì ra trước kia cũng đã xảy ra tình trạng giống bây giờ, nếu không thì sao lại có thể buột miệng chửi như vậy. Thế cho nên sau này mỗi lần Hiểu Diệp tới tìm mấy người bạn thân tụ tập với nhau, Tống Liêm sẽ hỏi “Lão Tứ có đi không”, lúc Tống Liêm đi đón Hiểu Diệp, Lão Tứ luôn cảm thấy cả người lạnh buốt, có cảm giác giống như đang bị sói rình rập.

Tất nhiên còn có một nguyên nhân khác làm Tống Liêm cau mày, là chuyện thăng nhóc này ở trước mặt mình thì khép nép, nhưng vừa ra ngoài thì trong miệng toàn lời lẽ thô tục, thật sự khiến người ta không tài nào chịu nổi. Phỏng chừng họ hàng nhà mình đều đã bị Hiểu Diệp ăn cần hỏi thăm trong bụng sạch sẽ luôn rồi, nói không chừng ngay cả lão tổ tông đã xuống mồ từ lâu cũng không được yên bình.

Tống Liêm tiếp tục giúp Hiểu Diệp lau người gội đầu, dùng khăn lông lớn bao lại rồi đặt lên giường. Hiểu Diệp giống như trẻ sơ sinh cỡ lớn co người lại, mái tóc ướt sũng dán trên mặt, Tống Liêm cầm khăn mặt lau khô tóc cho cậu, cúi đầu hung tợn nói bên tai Hiểu Diệp: “Ngày mai, cậu nhất định chết chắc.”

Sau khi tắt đèn, Tống Liêm cũng đóng luôn cửa phòng Hiểu Diệp.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Hiểu Diệp ở trên giường chợt ngồi dậy, hai tay ôm đầu nhào tới nhào lui giống như thỏ Tuzki, lần này chết thắm, mẹ của con ơi, con sợ là sẽ không thể nhìn thấy người nữa rồi, con của người sẽ bị cái tên quỷ keo kiệt kia giết chết. Cả đêm Hiểu Diệp đều nằm mơ, mơ thấy Tống Liêm thân mật vỗ vỗ mặt cậu nói: “Hiểu Diệp nha, nếu cậu còn dám tiếp tục chọc điên lão tử, lão tử liền chơi nát cái * hoa nhỏ của cậu.”

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Hiểu Diệp ở trên giường chợt ngồi dậy, hai tay ôm đầu nhào tới nhào lui giống như thỏ Tuzki, lần này chết thắm, mẹ của con ơi, con sợ là sẽ không thể nhìn thấy người nữa rồi, con của người sẽ bị cái tên quỷ keo kiệt kia giết chết. Cả đêm Hiểu Diệp đều nằm mơ, mơ thấy Tống Liêm thân mật vỗ vỗ mặt cậu nói: “Hiểu Diệp nha, nếu cậu còn tiếp tục chọc điên lão tử, lão tử liền chơi nát cái * hoa nhỏ của cậu.”

.

Hiểu Diệp tỉnh dậy bởi một loạt chuông báo thức kêu âm ỉ liên tục, mặc quần áo vào rồi đi làm cơm sáng.

Đầu tiên đem đậu nành đã ngâm nước bỏ vào máy xay thành sữa, rồi đặt trứng đã chiên vàng óng lên bánh mì cắt lát, sau đó lấy từ tủ ra một hũ dưa muối bỏ một ít lên trên, quay sang đổ sữa vào nồi nhỏ, lại đem bánh mì tươi từ tủ lạnh ra làm sandwich. Toàn bộ động tác thành thạo trôi chảy, không tới hai mươi phút đã làm xong năm phần điểm tâm sáng khác nhau.

“Hiểu Diệp, dậy sớm thế.” Lão gia tử đi ra, bắt đầu uống sữa ăn miếng bánh mì. Bữa sáng kiểu tây này dù có nói gì thì lão gia tử cũng không chịu nếm thử.

“Dạ, hôm qua uống nhiều quá, thiết ngại.” Hiểu Diệp cầm một miếng bánh mì bỏ vào miệng ngậm, cầm ly sữa trong tay nhìn hai người đang đi từ từ ở ngã rẽ ở hành lang, vẻ mặt còn chưa tỉnh ngủ.

Cuối cùng vợ chồng Tống Thanh cũng xuất hiện, đặc biệt nhất là hôm nay Tống Thanh cả người mang một bộ đồ ở nhà rất giản dị, Hiểu Diệp nuốt cái gì đó trong miệng xuống rồi hỏi: “Thanh ca, hôm nay anh không đi làm à.”

Tống Thanh ngồi vào bàn ăn, vừa tìm báo vừa nói: “Hôm nay nghỉ, theo ba đi ra ngoài chơi một chút, đi công viên XX, nghe nói mấy năm này ở nơi đó quản trị rất tốt.”

“Ở trên đầu tủ lạnh.” Hiểu Diệp nhắc nhở Tống Thanh.

Tống Thanh thấy tờ báo liền đứng dậy đi lấy: “Nga, cảm ơn.”

Trong lòng Hiểu Diệp bắt đầu tính toán chi li, nếu Tống Thanh đi cùng lão gia tử ra ngoài, mình lại là điều dưỡng viên của lão gia tử, tất nhiên sẽ phải đi theo. Nếu để Tống Liêm cứ thế mà quên đi chuyện tối hôm qua, vậy đây chẳng phải là một chuyện rất tốt hay sao. Hiểu Diệp cầm ly sữa ha ha cười, làm mọi người trên bàn ăn cảm thấy khó hiểu.

Tổng Liêm ra trễ nhất, cũng là mang đồ bình thường ở nhà, bất quá nhìn biểu tình Tổng Liêm trông giống như đã quên chuyện tối hôm qua rồi.

“Liêm ca, anh cũng theo bác Tổng ra ngoài chơi?” Hiểu Diệp hỏi, ngay sau đó liền muốn cắn rớt đầu lưỡi của mình, tự nhiên vô duyên xen vào việc của người khác.

“Tôi? Tôi không đi, có anh ba với chị dâu đi với ba được rồi.” Tổng Liêm ngồi bên cạnh Hiểu Diệp bắt đầu ăn điểm tâm sáng. Nghe hắn nói xong Hiểu Diệp rốt cuộc cũng yên tâm, không đối mặt với thằng cha làm cho thần kinh người ta căng thẳng này thật sự là quá tốt.

Cơm nước xong, Hiểu Diệp vào phòng bếp đóng gói đồ, là để vợ chồng Tổng Thanh chuẩn bị ra ngoài dùng. Hiểu Diệp cảm thấy tâm tình rất vui vẻ, còn ngâm nga hát khẽ.

“Hiểu Diệp, có lẽ đến trưa chúng tôi cũng chưa về, làm cơm đừng thêm phần của chúng tôi.” Tổng Thanh dặn dò nói.

Hiểu Diệp ngơ ngác: “Hừm, không cần tôi đi chung sao?”

“Không cần, Dư Hoa (vợ Tổng Cường) là bác sĩ, việc này để cho chỉ làm cũng được. Cậu hôm nay cứ ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi, hôm qua ngủ trễ như vậy, hai mắt đều đen thui kìa.” Tổng Thanh tránh hỏi lý do vì sao Hiểu Diệp ngủ trễ.

Hiểu Diệp vừa nghe liền sốt ruột, để mình ở nhà với Tổng Liêm, sao có thể như thế, kéo tay Tổng Thanh nói: “Thanh ca, em cũng đã gọi anh là anh rồi, em không sao đâu, chuyện chăm sóc lão gia tử cứ giao cho em đi, đây là việc thuộc bổn phận của em, em đã nhận lương thì sẽ chăm sóc tốt cho lão gia tử, một khắc cũng không thể tách khỏi nhà.”

Tổng Thanh không có năng lực cảm nhận được tâm tư khủng hoảng của Hiểu Diệp, dứt khoát không chút do dự cự tuyệt lời cầu xin giúp đỡ của Hiểu Diệp.

Hiểu Diệp trơ mắt nhìn vợ chồng Tổng Thanh và lão gia tử cùng nhau rời đi, sau đó nhìn Tổng Liêm đang trưng ra vẻ mặt “tiểu nhân đắc chí”, tâm tư nhảy lều cũng có, đáng tiếc Tổng gia là biệt thự, đứng ở đây nhảy xuống cũng không thể thoát khỏi ma chướng được. Hiểu Diệp càng nghĩ càng thấy sợ, nặng nề rùng mình một cái.

“Chúng ta có phải nên tính toán nợ nần ngày hôm qua không nha.” Tổng Liêm nói xong hé miệng nở một nụ cười vô cùng sáng lạn, lộ ra hàm răng trắng đều.

Chương 4

Lúc Hiểu Diệp tới nơi, thì mấy người anh em của cậu đang vẽ tranh tường cỡ lớn ột quán bar, khi nhìn thấy Hiểu Diệp mang vẻ mặt xanh xao phiêu vào thì cả đám bỗng chốc ngây người. Áo ào nhảy xuống hỏi han ân cần.

“Tiểu Thái, mới qua mấy ngày sao cậu lại trở thành như thế này, công việc vất vả quá?” Lão Đại đưa tay qua định sờ đầu Hiểu Diệp nhưng lại phát hiện trên tay mình đều là thuốc màu, xấu hổ cười cười rút tay về, dùng sức chà lên quần.

Lão Ngũ nâng cằm quan sát Hiểu Diệp một chút: “Không hổ là công việc điều dưỡng viên, so với trước kia đúng là sạch sẽ hơn không ít.”

Mấy anh em cậu một câu tôi một câu, hoàn toàn không chú ý Hiểu Diệp một lời cũng chưa nói.

Trong đám anh em vây xem bốn phía, Hiểu Diệp cuối cùng cũng tìm được một người để dốc bầu tâm sự: “Tớ phải từ chức, tớ mặc kệ, tớ chịu không nổi nữa. Tớ phải về nhà.” Một câu cuối cùng đã nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy, ngay cả đầu cũng cúi thấp. Hiểu Diệp cảm thấy bản thân mình rất xui xẻo, tốt nghiệp xong không được phân đến bệnh viện làm, đến khi có việc lại bị tên Tổng Liêm kia áp bức.

“Tiểu Thái, cậu khóc?”

“Ai nói lão tử khóc, lão tử mới không khóc.” Hiểu Diệp ngẩng mặt, trên mặt hay trong mắt đều không có nước mắt. Sau đó khoát tay lên vai Lão Tam đứng bên cạnh: “Lão tử làm việc bị áp bức, rượu hôm nay mấy cậu trả.”

Lúc Tống Liêm dìu Hiểu Diệp vào xe thì cậu đã uống tới thất điên bát đảo, Hiểu Diệp say khướt còn quơ tay quơ chân loạn xạ như trẻ con, nói cái gì mà “Tống Liêm anh là thằng khốn” “Tôi * ông nội anh” “Anh nha, đừng có ép tôi vùng lên” Tiếng sau còn lớn hơn tiếng trước. Mấy cậu bạn nhìn người đàn ông tuổi không lớn hơn mình bao nhiêu, toàn thân tỏa ra khí chất ôn hòa nghiêm túc. Điều tỏ ý Hiểu Diệp bại dưới loại đàn ông này thật không oan uống.

Tống Liêm về đến nhà, mới phát hiện lão gia tử còn chưa ngủ, nhìn thấy Hiểu Diệp bị ôm trở về, vội vàng hỏi: “Bị làm sao, sao con lại ôm trở về.”

“Uống nhiều, ban nãy ngủ trên xe, con đành phải ôm vào đây. Mà sao ba còn chưa ngủ.” Tống Liêm đặt Hiểu Diệp lên trên giường.

“Chưa thấy Hiểu Diệp trở về, ta không yên tâm.” Biết Hiểu Diệp không có chuyện gì nên lão gia tử đang muốn rời đi.

“Bác Tống.” Hiểu Diệp tự nhiên tỉnh ngủ, chỉ có điều ánh mắt mông lung mơ hồ, khuôn mặt đỏ ửng còn mang theo nụ cười mê người. Về mặt này khiến lão gia tử hoảng sợ, này, này, này là tình trạng gì đây.

Hiểu Diệp đã quay đầu đi ngủ tiếp, miệng còn lẩm bẩm: “Chưa uống thuốc, còn chưa uống thuốc đầu nha.” Thằng nhóc này, đã uống say như vậy mà còn lo lắng tới việc ông uống thuốc hay chưa.

Lão gia tử đi ngủ rồi, để lại một Tống Liêm vẻ mặt lạnh lẽo, cùng một Hiểu Diệp đang say ngủ không biết nguy hiểm sắp đến gần. Tống Liêm xoay người đi vào nhà tắm trong phòng Hiểu Diệp, đổ nước đầy bồn, quen việc dễ làm cởi sạch quần áo Hiểu Diệp rồi quăng Hiểu Diệp vô bồn. Hiểu Diệp quả thực là đã uống quá nhiều, bị như vậy cũng không tỉnh dậy, lông mi thật dài run run vài cái, nhưng cuối cùng vẫn không mở mắt.

Tống Liêm cảm thấy mình bây giờ giống y như một cô hầu gái, thở dài cởi áo khoác ra, xắn tay áo cầm miếng bọt lên bắt đầu lau người giúp Hiểu Diệp. Thực ra Hiểu Diệp cũng không lùn, chỉ là quá gầy thôi, nhưng mà không phải cái loại gầy trơ cả xương, mà là cái loại gầy vừa vừa, làm mọi người cảm thấy thoải mái dễ nhìn. Miếng bọt vừa đụng vào cơ thể Hiểu Diệp, kết quả là Hiểu Diệp “Pa”, mở mắt ra.

“Lão Tứ, tao *, mày TM chó có sờ lão tử, muốn sờ thì tự sờ mày đi.” Rõ ràng suy nghĩ của Hiểu Diệp vẫn còn chưa tỉnh táo.

Lão Tứ? Tống Liêm nhớ kỹ, thì ra trước kia cũng đã xảy ra tình trạng giống bây giờ, nếu không thì sao lại có thể buột miệng chửi như vậy. Thế cho nên sau này mỗi lần Hiểu Diệp tới tìm mấy người bạn thân tụ tập với nhau, Tống Liêm sẽ hỏi “Lão Tứ có đi không”, lúc Tống Liêm đi đón Hiểu Diệp, Lão Tứ luôn cảm thấy cả người lạnh buốt, có cảm giác giống như đang bị sói rình rập.

Tất nhiên còn có một nguyên nhân khác làm Tống Liêm cau mày, là chuyện thằng nhóc này ở trước mặt mình thì khép nép, nhưng vừa ra ngoài thì trong miệng toàn lời lẽ thô tục, thật sự khiến người ta không tài nào chịu nổi. Phỏng chừng họ hàng nhà mình đều đã bị Hiểu Diệp ăn cần hỏi thăm trong bụng sạch sẽ luôn rồi, nói không chừng ngay cả lão tổ tông đã xuống mồ từ lâu cũng không được yên bình.

Tống Liêm tiếp tục giúp Hiểu Diệp lau người gội đầu, dùng khăn lông lớn bao lại rồi đặt lên giường. Hiểu Diệp giống như trẻ sơ sinh cỡ lớn cơ người lại, mái tóc ướt sũng dán trên mặt, Tống Liêm cầm khăn mặt lau khô tóc cho cậu, cúi đầu hung tợn nói bên tai Hiểu Diệp: “Ngày mai, cậu nhất định chết chắc.”

Sau khi tắt đèn, Tống Liêm cũng đóng luôn cửa phòng Hiểu Diệp.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Hiểu Diệp ở trên giường chột ngồi dậy, hai tay ôm đầu nhào tới nhào lui giống như thỏ Tuzki, lần này chết thảm, mẹ của con ơi, con sợ là sẽ không thể nhìn thấy người nữa rồi, con của người sẽ bị cái tên quỷ keo kiệt kia giết chết. Cả đêm Hiểu Diệp đều nằm mơ, mơ thấy Tống Liêm thân mật vỗ vỗ mặt cậu nói: “Hiểu Diệp nha, nếu cậu còn dám tiếp tục chọc điên lão tử, lão tử liền chơi nát cái * hoa nhỏ của cậu.”

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Hiểu Diệp ở trên giường chột ngồi dậy, hai tay ôm đầu nhào tới nhào lui giống như thỏ Tuzki, lần này chết thảm, mẹ của con ơi, con sợ là sẽ không thể nhìn thấy người nữa rồi, con của

người sẽ bị cái tên quỷ keo kiệt kia giết chết. Cả đêm Hiểu Diệp đều nằm mơ, mơ thấy Tống Liêm thân mật vỗ vỗ mặt cậu nói: “Hiểu Diệp nha, nếu cậu còn tiếp tục chọc điên lão tử, lão tử liền chơi nát cái * hoa nhỏ của cậu.”

Hiểu Diệp tỉnh dậy bởi một loạt chuông báo thức kêu âm ỉ liên tục, mặc quần áo vào rồi đi làm cơm sáng.

Đầu tiên đem đậu nành đã ngâm nước bỏ vào máy xay thành sữa, rồi đặt trứng đã chiên vàng óng lên bánh mì cắt lát, sau đó lấy từ tủ ra một hũ dưa muối bỏ một ít lên trên, quay sang đổ sữa vào nồi nhỏ, lại đem bánh mì tươi từ tủ lạnh ra làm sandwich. Toàn bộ động tác thành thạo trôi chảy, không tới hai mươi phút đã làm xong năm phần điểm tâm sáng khác nhau.

“Hiểu Diệp, dậy sớm thế.” Lão gia tử đi ra, bắt đầu uống sữa ăn miếng bánh mì. Bữa sáng kiểu tây này dù có nói gì thì lão gia tử cũng không chịu nếm thử.

“Dạ, hôm qua uống nhiều quá, thiệt ngại.” Hiểu Diệp cầm một miếng bánh mì bỏ vào miệng ngậm, cầm ly sữa trong tay nhìn hai người đang đi từ từ ở ngã rẽ ở hành lang, vẻ mặt còn chưa tỉnh ngủ.

Cuối cùng vợ chồng Tống Thanh cũng xuất hiện, đặc biệt nhất là hôm nay Tống Thanh cả người mang một bộ đồ ở nhà rất giản dị, Hiểu Diệp nuốt cái gì đó trong miệng xuống rồi hỏi: “Thanh ca, hôm nay anh không đi làm à.”

Tống Thanh ngồi vào bàn ăn, vừa tìm báo vừa nói: “Hôm nay nghỉ, theo ba đi ra ngoài chơi một chút, đi công viên XX, nghe nói mấy năm này ở nơi đó quản trị rất tốt.”

“Ở trên đầu tủ lạnh.” Hiểu Diệp nhắc nhở Tống Thanh.

Tống Thanh thấy tờ báo liền đứng dậy đi lấy: “Nga, cảm ơn.”

Trong lòng Hiểu Diệp bắt đầu tính toán chi li, nếu Tống Thanh đi cùng lão gia tử ra ngoài, mình lại là điều dưỡng viên của lão gia tử, tất nhiên sẽ phải đi theo. Nếu để Tống Liêm cứ thế mà quên đi chuyện tối hôm qua, vậy đây chẳng phải là một chuyện rất tốt hay sao. Hiểu Diệp cầm ly sữa ha ha cười, làm mọi người trên bàn ăn cảm thấy khó hiểu.

Tống Liêm ra trễ nhất, cũng là mang đồ bình thường ở nhà, bất quá nhìn biểu tình Tống Liêm trông giống như đã quên chuyện tối hôm qua rồi.

“Liêm ca, anh cũng theo bác Tống ra ngoài chơi?” Hiểu Diệp hỏi, ngay sau đó liền muốn cắn rớt đầu lưỡi của mình, tự nhiên vô duyên xen vào việc của người khác.

“Tôi? Tôi không đi, có anh ba với chị dâu đi với ba được rồi.” Tống Liêm ngồi bên cạnh Hiểu Diệp bắt đầu ăn điểm tâm sáng. Nghe hắn nói xong Hiểu Diệp rốt cuộc cũng yên tâm, không đối mặt với thằng cha làm cho thần kinh người ta căng thẳng này thật sự là quá tốt.

Cơm nước xong, Hiểu Diệp vào phòng bếp đóng gói đồ, là để vợ chồng Tống Thanh chuẩn bị ra ngoài dùng. Hiểu Diệp cảm thấy tâm tình rất vui vẻ, còn ngâm nga hát khẽ.

“Hiểu Diệp, có lẽ đến trưa chúng tôi cũng chưa về, làm cơm đừng thêm phần của chúng tôi.” Tống Thanh dặn dò nói.

Hiểu Diệp ngơ ngác: “Hửm, không cần tôi đi chung sao?”

“Không cần, Dư Hoa (vợ Tống Cương) là bác sĩ, việc này để cho chỉ làm cũng được. Cậu hôm nay cứ ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi, hôm qua ngủ trễ như vậy, hai mắt đều đen thui kìa.” Tống Thanh tránh hỏi lý do vì sao Hiểu Diệp ngủ trễ.

Hiểu Diệp vừa nghe liền sốt ruột, để mình ở nhà với Tống Liêm, sao có thể như thế, kéo tay Tống Thanh nói: “Thanh ca, em cũng đã gọi anh là anh rồi, em không sao đâu, chuyện chăm sóc lão gia tử cứ giao cho em đi, đây là việc thuộc bốn phận của em, em đã nhận lương thì sẽ chăm sóc tốt cho lão gia tử, một khắc cũng không thể tách khỏi nha.”

Tổng Thanh không có năng lực cảm nhận được tâm tư khủng hoảng của Hiểu Diệp, dứt khoát không chút do dự cự tuyệt lời cầu xin giúp đỡ của Hiểu Diệp.

Hiểu Diệp trơ mắt nhìn vợ chồng Tổng Thanh và lão gia tử cùng nhau rời đi, sau đó nhìn Tổng Liêm đang trưng ra vẻ mặt “tiểu nhân đắc chí”, tâm tư nhảy lều cũng có, đáng tiếc Tổng gia là biệt thự, đứng ở đây nhảy xuống cũng không thể thoát khỏi ma chướng được. Hiểu Diệp càng nghĩ càng thấy sợ, nặng nề rùng mình một cái.

“Chúng ta có phải nên tính toán nợ nần ngày hôm qua không nha.” Tổng Liêm nói xong hé miệng nở một nụ cười vô cùng sáng lạn, lộ ra hàm răng trắng đều.

5. Chương 5

Chương 5

“Đi thôi, đến phòng cậu hay là đến phòng tôi.” Không thể không nói đề nghị của Tổng Liêm rất khủng bố.

Hiểu Diệp đi từ từ về phía sau vài bước cười gượng nói: “Ngay tại phòng khách đi.”

Tổng Liêm nhìn xung quanh phòng khách một chút, bất đắc dĩ nói với Hiểu Diệp: “Tôi cũng rất muốn ở phòng khách, tiếc là không có nơi thích hợp, với lại cũng sẽ không được thoải mái. Vì vậy cứ trở về phòng đi.”

Hiểu Diệp tròn tròn mắt, xoay người bỏ chạy. Nhưng lại bị Tổng Liêm dễ dàng bắt được, nắm cổ kéo về hướng phòng Tổng Liêm.

“Ah, mau buông lão tử ra, lão tử không đi, anh biến thái, cứu mạng.” Hiểu Diệp một bên giãy dụa một bên la hét, phỏng chừng nếu Tổng gia này không phải biệt thự có sân riêng, thì đã sớm bị mấy chú cảnh sát gõ cổ mang đi vì tội quấy nhiễu dân chúng rồi.

Tổng Liêm mở cửa lòi Hiểu Diệp tới trước mặt bàn rồi ấn ngồi vào ghế, lấy một tờ giấy viết thư cùng một cây bút máy ra đập trước mặt Hiểu Diệp, lớn tiếng nói: “Viết.”

“Viết, viết cái gì?” Hiểu Diệp chớp chớp mắt giống như mèo nhìn Tổng Liêm, Tổng Liêm nhìn thấy lại càng muốn khi dễ cậu hơn. Trước khi gặp Hiểu Diệp bản thân hẳn chưa bao giờ cảm thấy hứng thú với việc làm người xấu, nhưng khi có hứng thú thì người khiến hắn muốn gây tội ác lại là một thanh niên hai mươi hai tuổi.

“Kiểm điểm.” Tổng Liêm nói ra hai chữ này rất mạnh mẽ khí phách, đập vào mặt Hiểu Diệp khiến cậu choáng váng.

Thì ra ở phòng khách không có nơi thích hợp để viết kiểm điểm, thật sự làm mình sợ muốn chết, Hiểu Diệp sáng tỏ âm thầm thở ra một hơi.

“Kiểm điểm? Thao, anh nghĩ tôi bây giờ lớp mấy, lại bắt.” Lão tử viết kiểm điểm.

Dưới ánh mắt kiểu “Cậu không viết thì đừng hòng đi” của Tổng Liêm, Hiểu Diệp đành từ bỏ việc phản kháng, ngoan ngoãn cầm bút, ngay hàng thẳng lối đề trên giấy viết thư hai chữ kiểm điểm, sau đó bắt đầu ngây người. Minh rớt cuộc đã làm gì mà phải viết kiểm điểm.

Tổng Liêm rất có kiên nhẫn ngồi chờ Hiểu Diệp viết kiểm điểm, thấy Hiểu Diệp không viết cũng không hỏi. Chỉ yên lặng ngồi bên cạnh đọc sách, là sách về vật nuôi, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu lên nhìn Hiểu Diệp, ánh mắt trông rất phức tạp, có một chút suy ngẫm, cũng có một chút thất vọng. Thấy vậy Hiểu Diệp hoảng sợ cả người run lên, nhanh chóng cầm bút vội vàng vàng viết lên giấy.

Viết xong kiểm điểm Hiểu Diệp lại bị bắt đọc to lên: “Tôi sai rồi, thật sự biết mình đã sai rồi.” Tôi sai cái gì chứ hả. Đương nhiên một câu cuối cùng cậu chỉ dám nói trong lòng, cậu còn chưa có cái gan lớn như vậy để nói thẳng ra.

“Cậu sai chỗ nào.” Tống Liêm nhìn sách nói, ngay cả đầu cũng không thèm nâng.

“Tôi, tôi không nên uống rượu.”

Tống Liêm ném sách lên giường, xé tờ kiểm điểm mà Hiểu Diệp đã viết rồi vo thành cục ném vào thùng rác, lấy bút nhét vào tay Hiểu Diệp nói: “Tôi nói, cậu viết.”

Hiểu Diệp dưới uy quyền của Tống Liêm buộc phải cầm bút bắt đầu viết.

“Kiểm điểm, tôi Thái Hiểu Diệp không nên nửa đêm không về, không nên uống rượu say, không nên nói lời thô tục....” Tống Liêm giọng điệu lãnh đạm nói xong nội dung kiểm điểm, nhưng mỗi từ đều khiến Hiểu Diệp có cảm giác muốn bùng nổ.

.

Buổi trưa Tống Liêm làm cơm, bởi khi đó Hiểu Diệp còn đang bận chép bản kiểm điểm thêm một lần nữa vì tội viết qua loa. Tống Liêm kêu Hiểu Diệp ăn cơm, Hiểu Diệp liền reo lên chạy ra ngoài, Tống Liêm cười cười, cầm tờ kiểm điểm trên bàn lên, một tờ giấy chiếc bên trong bay ra rớt xuống mặt đất. Trên giấy vẽ một con ác quỷ lớn thật dài, bị một tiểu nhân mặt mũi đáng yêu dùng bảo kiếm đâm vào tim, bên cạnh tiểu nhân còn viết một khung lời thoại: “Đại ma đầu Tống Liêm, xem sức mạnh của ta.”

Tống Liêm đem bức tranh cùng bản kiểm điểm bỏ vào ngăn tủ, rồi mới đến phòng ăn tìm Hiểu Diệp. Hiểu Diệp này tuy tục tằn thô lỗ, nhưng lịch sự cơ bản vẫn hiểu rõ, ngay ngắn ngồi bên bàn ăn chờ Tống Liêm. Quên đi, Tống Liêm nghĩ có lẽ hôm nay không cần khi dễ cậu.

Hiếm thấy hai người không nảy sinh xung đột, sau khi cơm nước xong cùng nhau ngồi trong phòng xem phim trong phòng chiếu đa phương tiện, xem phim chán lại cùng ôm nhau mà ngủ.

Mang một thân quân trang, Tống Nghị biểu tình nghiêm túc lãnh khốc đứng ở cửa, nhìn thấy chính là tràng cảnh như thế này. Tống Liêm ôm Hiểu Diệp nằm ngủ trên sofa, bởi vì diện tích sofa khá hạn hẹp, nên Hiểu Diệp vùi đầu vào ngực Tống Liêm, thân thể dính sát trên người Tống Liêm, cặp cảnh tượng này thật sự muốn bao nhiêu mờ ám thì có bấy nhiêu mờ ám.

Một nhà Tống Nghị không nằm trong vùng thành phố H, nên ít khi về nhà, lần này đến thành phố H công tác, dự định sẽ về nhà ở một đêm. Đương nhiên hắn không biết lão gia tử mới vừa đổi y tá thành nam, nhìn hai người nằm trong phòng chiếu đa phương tiện, còn tưởng rằng Tống Liêm đem MM y tá săn sóc lão gia tử mang lên giường.

Hiểu Diệp mơ màng trở mình lăn qua, Tống Liêm không ôm lại, liền lăn luôn xuống thảm, lá gan của Hiểu Diệp trong cơn mơ màng biến lớn lên, giơ chân giẫm lên trên bụng Tống Liêm, miệng còn hùng hùng hổ hổ nói: “Anh nha, muốn gì, ngã chết lão tử.”

Tống Liêm cũng đang mơ màng lại trông thấy Tống Nghị, vội vàng từ sofa ngồi dậy: “Anh hai, anh trở về khi nào, sao không gọi điện thoại?”

Con mắt Tống Nghị nhìn chằm chằm vào Hiểu Diệp đang ngây người ngồi dưới chân Tống Liêm, suy nghĩ chạy trong đầu trăm ngàn lần mới quay trở về, cũng không trả lời câu hỏi của Tống Liêm. Không ngờ cô gái mà mình cảm thấy cao quá mức kia lại là một thằng đàn ông, mà đàn ông lại càng không được, sống với phụ nữ thì cùng lắm là không kiềm chế được sinh hoạt riêng tư, nhưng.

Đến lúc Tống Nghị lấy lại tinh thần mới xoay người rời đi, trước khi đi Tống Nghị lo lắng dặn bảo một câu: “Tuổi em không còn nhỏ nữa, tìm một cô gái thích hợp rồi mau mau kết hôn đi.” Đương nhiên Tống Nghị còn cẩn thận nhấn mạnh từ “cô gái”.

Tống Nghị trở về quả thực làm lão gia tử kinh hỉ không nhỏ, trên bàn cơm, lão gia tử cao hứng tự mình chạy tới phòng bếp lấy ly, chuẩn bị rót rượu, uống vài ly với đứa con thứ hai giống mình y như đúc này. Kết quả là tay còn chưa chạm tới bình rượu đã bị Hiểu Diệp lấy đi: “Bác Tống, bác sĩ đặc biệt dặn dò, ngài, không, được, uống, rượu.”

Lão gia tử hậm hực ngồi xuống, nói: “Vậy ta uống gì đây.”

Hiếu Diệp vĩnh viễn tìm đi tìm lại trước tủ lạnh hồi lâu, miệng còn lẩm bẩm: “Nước trái cây? Không được, hàm lượng đường rất cao. Coca? Không được, đồ uống chứa ga rất có hại. Bia? Không được không được, cái này có tên gì thì cũng là rượu. Rượu nho? Không được, lão gia tử không thích đồ nước ngoài. A, chính là nó.”

Hiếu Diệp lấy ra một chai nước suối, hài lòng nói: “Cái này được, bác Tổng, cái này hàm lượng đường không cao, tốt cho sức khỏe, thật sự là một loại thức uống cao cấp hiếm có, nhưng mà điều quan trọng nhất bác biết là gì không?”

“Là gì?” Trên đầu lão gia tử treo đầy hắc tuyến, ông cảm thấy Hiếu Diệp nhất định là vì chuyện hôm nay ra ngoài không mang theo cậu nên trả thù.

“Hừm, bác Tổng nha, bởi vì màu của nó giống với rượu, bác có thể giả vờ nó là rượu. Ngài đến từng nhà cũng làm giống vậy mà, chính là giả vờ như thế đó.” Hiếu Diệp còn rót nước giống như rót rượu đổ vào cái ly nhỏ bác Tổng mang đi chuẩn bị uống rượu.

“Bác xem, ly của bác với ly của Nghị ca giống nhau như đúc.” Hiếu Diệp còn thật sự dùng giọng điệu dỗ dành con nít giống y như mấy bà dì trong nhà trẻ không khác tí nào, càng dỗ mặt lão gia tử càng đen.

Lão gia tử cũng không phát cáu, chỉ hung dữ liếc mắt nhìn những người khác đang ngồi: “Cười cái gì mà cười, ăn cơm ăn cơm.”

Bữa cơm này, lão gia tử ăn trong cảm tức, những người khác thì vất vả kìm nén, chỉ có duy nhất một người vui vẻ ăn cơm là Hiếu Diệp.

6. Chương 6

Chương 6

Trước khi Hiếu Diệp đến Tống gia thì cũng đã từng làm thuê làm mướn vài lần, lúc ấy Hiếu Diệp còn đang học đại học, làm trong một quán phở khá nhỏ, quán phở đó nằm tận ở nơi hẻo lánh, hơn nữa tổng cộng chỉ có 6 cái bàn, toàn bộ đều do Hiếu Diệp phụ trách. Sau khi bạn bè và bạn học cùng lớp nghe Hiếu Diệp nói xong, đều tự giác hợp thành nhóm chạy đến quán phở nhỏ vây xung quanh Hiếu Diệp tiêu khiển.

“Phục vụ, tới đây một lát.”

“Phục vụ, cho thêm nước.”

“Phục vụ, có giấy ăn không.”

“.....”

Cứ như thế như thế, nhiều không đếm xuể, doanh thu của quán phở nhỏ đã tăng gấp đôi trong tháng đó, Hiếu Diệp có công lao không thể xóa nhòa. Nhưng kết quả vào tháng thứ hai, cháu gái của ông chủ quán phở từ trong thôn tới đây, Hiếu Diệp vinh quang nghỉ việc.

Hiếu Diệp còn làm công việc dọn dẹp nữa, cũng là vào thời gian học đại học. Lúc ấy nơi này có mở một triển lãm xe quy mô lớn, tục ngữ nói: “Sinh viên là những lão động giá rẻ nhất.” Ấy, đương nhiên Hiếu Diệp không biết là vị nào đã nói ra câu tục ngữ đó, nhưng Hiếu Diệp thấy rằng, những lời này thực con mẹ nó có đạo lý, một đám sinh viên đại học quét dọn vệ sinh cả ngày mới được mỗi người 50 nguyên, cũng không phải một ngày làm 8 tiếng, mà là một ngày 10 tiếng. Hoạt động kết thúc liền bị đá đi, nhưng cũng bởi vì một số lý do linh tinh nơi này kiếm một chút nơi kia có một ít, cho nên tiền vào tay cũng không ít.

Hiếu Diệp cũng từng phát tờ rơi, bán chào hàng, vẽ tranh tường, vẽ hình minh họa. Nói một cách hợp lý là thân kinh bách chiến biết co biết duỗi, nhưng mà sau này khi gặp Tống Liêm cậu mới biết được, những việc cậu đã trải qua không đáng kể chút nào, cậu vừa nhìn thấy Tống Liêm thì ngay cả thở cũng không dám, muốn đối đầu với hắn, nhưng tiếc là lần nào cũng đều bại dưới tay Tống Liêm.

Hiếu Diệp tổng kết một chút kinh nghiệm, cảm thấy không phải mình đầu trí không lại Tống Liêm, mà vấn đề quan trọng là thể lực. Tống Liêm có thể dễ dàng chế ngự được mình, mà mình thì chỉ có thể chiếm chút tiện nghi ngoài miệng, vừa quay đầu lại thì mình liền bị Tống Liêm chinh đến thảm thương. Buổi tối Hiếu Diệp một mình ngồi trước bàn học, ghi ghi vẽ vẽ sách lược đối địch, nhưng bởi vì thiếu thực tế nên hủy bỏ.

Tống Liêm tựa vào đầu giường, cầm trong tay bức tranh của Hiếu Diệp, bĩu môi coi thường nói: “Ngây thơ.” Tiếng ngây thơ vang lên trong đêm này không biết là nói cho Hiếu Diệp nghe hay là nói cho chính mình nghe nữa.

Nói thế nào về Hiếu Diệp kia đây, giống như một con mèo hoang, cho dù biết rõ đầu không lại, nhưng khí thế tuyệt đối sẽ không thua. Thỉnh thoảng còn lộ ra răng nanh và móng vuốt nhỏ của mình hướng về phía bạn, nhưng thực ra lúc bạn hoàn toàn áp đảo nó, nó sẽ dùng cặp mắt giống y như mèo kia đáng thương nhìn bạn, nếu như nhìn vào nó thì sẽ khiến tim bạn đập mạnh và loạn nhịp.

Lúc sáng, Hiếu Diệp tiêm thuốc cho lão gia tử xong, sau đó đi dạo cùng lão gia tử. Lão gia tử giống như đi tuần tra lãnh địa của mình, vừa đi vừa nói chuyện: “Mảnh đất này là nơi lão chiến hữu năm đó của ta. . . . Aiiii, Hiếu Diệp cậu có đang nghe hay không đó.”

Hiếu Diệp lấy lại tinh thần: “Có có có, thật lợi hại, không hổ là một bậc lãnh đạo trung tâm, dù cho tuổi trẻ bây giờ cũng không thể so với năm xưa.” Tôi nghe ông thì làm được gì chứ, nếu bây giờ có người có thể giúp tôi trừng trị Tống Liêm, thì có gọi hẳn ông nội tôi cũng bằng lòng.

Lão gia tử thực vừa lòng câu trả lời của Hiếu Diệp, làm bộ khiếm tốn nói: “Không thể nói vậy được, thể hệ tuổi trẻ bây giờ vẫn rất có tinh thần đó chứ, ha ha ha.”

Hiếu Diệp ở trong lòng đảo mắt khinh bỉ, tiếp tục nghe lão gia tử nhớ lại những năm tháng tài hoa.

“Bác Tống, chủ nhật tới chính là lễ quốc khánh, con muốn về nhà.” Hiếu Diệp thừa dịp lão gia tử tâm tình tốt, liền đưa ra yêu cầu.

Thành quả là lão gia tử đặc biệt tán thành yêu cầu của Hiếu Diệp: “Này cậu nhỏ, mặc dù sự nghiệp quan trọng hơn nhưng thường xuyên đến thăm cha mẹ cũng nhất thiết phải làm, cậu ở nhà chúng tôi lâu như vậy, cũng nên trở về thăm hỏi.” Lão gia tử đi được vài bước thì ngừng lại không biết đang nghĩ tới cái gì: “Nga, đúng rồi, thẳng tư ngày quốc khánh nó không nghỉ mà đến thành phố B làm việc, thuận đường thì để nó đưa cậu trở về, hết ngày nghỉ thì quay lại.”

Không phải như vậy mà, Hiếu Diệp vẽ mặt đau khổ, cậu vốn định khi trở về được thì có đánh chết cũng không đến đây nữa, tới lúc đó gọi điện thoại xin từ chức công việc này. Kết quả lão gia tử lại kêu Tống Liêm đưa mình trở về, như thế, thì không phải tự đem phiền phức tới ình hay sao. Nếu thật sự để Tống Liêm đưa mình đi, vậy thì kế hoạch mà mình suy nghĩ mấy tối nay đều hoàn toàn ngấm nước nóng hết (bị nhỡ).

“Không cần, rất phiền phức, con có thể tự về nhà mà, bây giờ đi tàu rất thuận tiện.” Hiếu Diệp vội nói.

“Sao lại không cần, nghỉ quốc khánh dài hạn nên người đi tàu cũng nhiều hơn, gặp nguy hiểm thì làm sao bây giờ, nghỉ lại đi, dù sao thẳng tư nó cũng phải đi thành phố B, lái xe đi một mình cũng là đi, mà đi hai người cũng là đi, đây gọi là bảo vệ tư nguyên (tư = tư nhân =)).” Năng lực của lão gia tử chính là cái này, việc nhỏ hóa to, việc to hóa nhỏ. Nói một hồi làm Hiếu Diệp có cảm giác nếu mình không ngồi xe Tống Liêm trở về thì mình quả thực chính là tội phạm. Chỉ có thể tạm thời đồng ý, trong lòng thì vẫn tính toán làm cách nào mới có thể chạy ra khỏi ma chướng của Tống Liêm để tìm đường sống.

Ngày về nhà, Tống Liêm đem đại đội đồ bỏ và đặc sản bỏ vào cốp sau, Hiếu Diệp đoán qua loa, khoảng chừng đến mấy ngàn nguyên. Những món tốt đều thu dọn bỏ ở băng sau, Hiếu Diệp thì ngồi ghế phó lái. Cài dây an toàn xong, Hiếu Diệp hỏi: “Liêm ca, anh mang nhiều quà như vậy đi B thành làm gì? Thăm bạn bè?”

“Nga, cậu hỏi cái này à.” Tống Liêm nhìn con đường phía trước, hắn luôn nghiêm túc khi lái xe, không giống với Hiểu Diệp, khi lái xe thì hẵn đầu không thể lộn ngược ra sau mà nhìn. Tống Liêm diện vô biểu tình nói: “Mấy cái đó không phải tôi mua để dùng, mà là mua cho ba mẹ cậu.”

“Ba mẹ tôi?” Hiểu Diệp nghe xong, gãi đầu ha ha cười: “Liêm ca anh thực khách khí, anh đưa tôi về nhà mà còn mua thêm mấy món đồ kia nữa, nhiều đồ như vậy chắc anh tốn không ít tiền đâu nhỉ.” Không nghĩ tới Tống Liêm còn nghĩ tới việc này.

“Không tốn bao nhiêu, tiền này cũng đâu phải do tôi bỏ ra, tiền lương của cậu không phải còn nằm trong thẻ của tôi hay sao.” Tống Liêm thoải mái nói xong, liền hướng về phía khác không nhìn Hiểu Diệp bên cạnh. Nếu không phải Hiểu Diệp đã cài dây an toàn thì đã sớm giương nanh múa vuốt mà nhào lên người Tống Liêm, bóp cổ Tống Liêm mà rống lên với hắn.

“Anh dựa vào cái gì mà quyết định thay tôi, còn mua nhiều đồ như vậy.” Hiểu Diệp đau lòng nói, Hiểu Diệp tính toán nếu trừ bỏ mấy đám đồ này ra, tiền lương đáng thương của mình còn dư lại bao nhiêu. Biểu tình trên mặt kia gọi là thống khổ.

“Chẳng lẽ không nên mua? Lâu như thế mới trở về nhà, mà khi về hai tay lại trống trơn thì trông giống cái gì. Cái mặt đau lòng của cậu là sao, ba mẹ cậu nuôi cậu giúp ăn học lên tới đại học cũng không đau lòng như vậy.” Tống Liêm chỉ nói mấy câu liền đem tâm tư muốn khởi nghĩa của Hiểu Diệp trấn áp xuống.

Dọc đường đi Hiểu Diệp đều suy nghĩ lại chuyện đã qua, lúc trước khi mình muốn về nhà, đều thầm nghĩ khi trở về ba mẹ sẽ chuẩn bị ỉnh cái gì, thật sự chưa hề nghĩ tới việc mang về món gì về tặng cho ba mẹ. Tống Liêm tuy rất đáng ghét, nhưng trên phương diện này thì xử lý rất tốt.

Trong xe yên tĩnh quý dị một thời gian dài, Hiểu Diệp rốt cuộc quyết định không tranh cãi chuyện trước kia nên nhìn về phía ma đầu nói lời xin lỗi: “Liêm ca, cảm ơn nha.”

Tống Liêm còn thoải mái nói: “Biết rồi.”

A, Hiểu Diệp nổi cáu: “Chẳng lẽ anh không nói ra câu không cần cảm ơn được hay sao.”

“Bởi vì trong chuyện này thì cậu là người vốn nên cảm ơn tôi mà, sao tôi lại phải nói câu không cần cảm ơn kia làm gì. Nghe được một câu cảm ơn của cậu đúng là quá khó khăn nha. Chậc chậc.” Tống Liêm cảm khái nói.

Hiểu Diệp ngồi trên ghế ôm đầu, mình ăn ở ra sao mà lại đụng phải một tên đàn ông cực phẩm như thế này, ông trời ơi, người đừng đùa tôi.

7. Chương 7

Chương 7

Sớm nghe nói Hiểu Diệp sẽ về, vợ chồng Thái gia liền chuẩn bị sẵn một đồng lớn đồ ăn ở nhà chờ con trai.

Nghe tiếng chuông vang lên, lập tức đi ra ngoài mở cửa, Hiểu Diệp còn chưa vào đã ôm chầm lấy người mẹ thấp hơn cậu một chút bỗng lên cao, dọa Lô Yến bà sợ đến mức oai oái kêu Hiểu Diệp mau mau thả bà xuống dưới.

Nhìn thấy con trai mình so với trước kia hiểu chuyện hơn, về nhà còn mua một đồng lớn đồ đặc này nọ, khiến vợ chồng Thái gia vui mừng không khép miệng.

“Tiểu Tống nha, mấy ngày này không phải con sẽ làm việc ở B thành sao, vậy cứ ở lại nhà đi đi.” Lô Yến kéo Tống Liêm vào phòng ngủ của Hiểu Diệp: “Dù sao giường của Hiểu Diệp cũng là giường đôi, mấy đứa đều là đàn ông con trai, vậy thì cứ ở chung đi, giường này rộng rãi nên nhất định không chật đâu.”

“Haiz, mẹ, con.”

“Con con cái gì, lúc con ở H thành được Tiểu Tổng người ta săn sóc nhiều như thế, con để người ta ở lại nhà mình, ngủ trên giường con cũng không được hay sao. Thằng nhóc chết tiết con, mỗi tháng tốn hao bao nhiêu tiền cho con vậy mà ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi về nhà, Tiểu Tổng người ta lại thường xuyên gọi điện thoại tới, nói cho chúng ta biết tình hình con dạo gần đây, để chúng ta không quá lo lắng.” Lô Yến ngắt lời Hiểu Diệp nói.

Gọi điện thoại tới nói cho hai người biết tình hình của con gần đây? Kháo, đây không phải là báo cáo phụ huynh trong truyền thuyết sao, Hiểu Diệp lên lút xem thường Tổng Liêm.

“Mẹ ~ ý con không phải thế, Liêm ca người ta là ông chủ lớn, là sếp lớn, chỉ sợ cái giường chật hẹp của con không hợp thôi.” Hiểu Diệp ôm cánh tay Lô Yến làm nũng.

“Sao lại không hợp, ông chủ lớn sếp lớn cũng là người, sống ở nhà còn hợp hơn so với sống ngoài khách sạn. Không nói nữa, ta đi xào rau, chút nữa ăn cơm.” Tuy Lô Yến không giống lão gia tử là cán bộ kỳ cựu, nhưng cuối cùng vẫn là nữ bạo chúa cai trị cha con Hiểu Diệp hai mươi mấy năm qua. Khí thế kia tất nhiên không cần phải nói, nếu Hiểu Diệp dám giương nanh múa vuốt trước mặt bà, chắc chắn sẽ bị đập như từ.

“Anh cần gì phải ở lại nhà tôi chứ.” Hiểu Diệp vô lực nói.

“Ân, cậu xem, là mẹ cậu kiên quyết muốn tôi ở lại nhà cậu, nếu đã như vậy mà còn không đồng ý thì rất bất lịch sự nha.” Tổng Liêm khoát khoát tay, tỏ ý mình cũng rất bất đắc dĩ. Xoay người ngã lên giường Hiểu Diệp, điều chỉnh một tư thế thoải mái: “Lái xe mệt quá, tôi ngủ một chút, khi nào ăn cơm gọi tôi.”

Hiểu Diệp bụm mặt ngồi trên ghế sofa đơn duy nhất ở trong phòng, khóc không ra nước mắt, hi vọng càng ngày càng xa vời, ai mà ngờ Tổng Liêm lại ở trong nhà mình, đây đều là ý trời sao. Cho đến khi tiếng gào to vang dội của mẹ truyền tới, Hiểu Diệp mới đi đến bên giường đẩy đẩy Tổng Liêm.

“Liêm ca, ăn cơm.”

Cơm tối rất vui vẻ, sau khi ăn xong cũng rất vui vẻ. Hiểu Diệp theo thói quen sau khi ăn xong liền dọn dẹp bàn ăn, động tác vô ý thức, Lô Yến cảm động tới mức nước ở trong hốc mắt đảo quanh, nhưng bà vẫn nói: “Hiểu Diệp nhà ta cuối cùng cũng lớn, sau này kết hôn rồi cũng sẽ không phải lo lắng nữa.”

Nhìn mẹ mình kéo tay Tổng Liêm nói lời cảm ơn, còn Tổng Liêm lại mỉm cười đúng mức như kiểu mảnh khốc xã giao của doanh nhân, dễ dàng thu phục được vợ chồng Thái gia.

.

Ngày nghỉ của Hiểu Diệp cũng khá vui vẻ, đương nhiên ngoại trừ một số thứ. Hiểu Diệp vốn dĩ định sau khi trở về sẽ khóc lóc kể lể với ba mẹ nói công việc mà mình đang làm rất thảm thương giống như Tiểu Bạch Thái, sau khi giành được sự đồng tình của ba mẹ thì sẽ thuận lợi mà xin từ bỏ công việc này. Kết quả vợ chồng Thái gia đều cho là, từ sau khi cậu đi làm việc ở Tổng gia thì chín chắn hơn không ít, học được rất nhiều thứ, không chỉ không cho cậu nghỉ việc mà còn tỏ ý nếu Hiểu Diệp mà dám từ chức, bọn họ nhất định không tha cho cậu.

Chiều 5 giờ, Tổng Liêm làm việc xong lái xe chở Thái gia cả nhà ba người đi công viên nhiệt đới gần đó. Công viên không cho ô tô đi vào, nhưng mà có cho thuê xe đạp, có đi một người, cũng có đi nhiều người.

“Mọi người đi chơi đi, tôi ở trong xe chờ cậu.” Về mặt Tổng Liêm thối thối giọng điệu lúc nói cũng thối thối luôn.

“Hầy, tại sao, lâu lắm mới tới một lần, ngồi trong xe thì còn ý nghĩa gì nữa.” Kéo Tổng Liêm đi.

“Ân” Tổng Liêm khụ một tiếng, nói: “Ân, tôi, nhất định phải đi xe đạp sao?”

“Không nhất định, có xe điện, bắt quá đạp xe thì thú vị hơn.” Hiểu Diệp vừa suy nghĩ vừa nói.

Nghe xong câu trả lời của Hiểu Diệp, Tổng Liêm gần như ngay lập tức lấy lại tinh thần, lôi kéo cổ tay Hiểu Diệp: “Đi, chúng ta đi thuê xe điện.”

“Khỏi đi, xe điện đắt lắm, lại phiền phức, đi xe đạp vẫn tốt hơn.” Hiểu Diệp nói, nhưng bởi vì sức lực không địch lại Tổng Liêm nên vẫn là bị Tổng Liêm nắm tới chỗ thuê xe.

“Anh làm gì cứ nhất định phải thuê xe điện, đừng có nói anh không biết đạp xe nha.” Cái này chỉ là do Hiểu Diệp thuận miệng nói ra, nhưng mà lại phát hiện câu thuận miệng này vừa nói ra lại chột đúng cái chân đau của Tống Liêm.

Nhìn Tống Liêm đứng im không nói tiếng nào, Hiểu Diệp cuối cùng cũng hiểu, bắt đầu ngạo mạn cười như điên: “Phụt ha ha ha, anh vậy mà lại không biết đi xe đạp, ha ha, không biết đi xe đạp. Tôi tưởng anh không gì không làm được, kết quả bất ngờ là anh lại không biết đi xe đạp.”

Thật sự mà nói thì hôm nay Hiểu Diệp vô cùng phấn chấn, bất quá cũng không phải do đi chơi, mà là bởi vì cậu đã biết được chuyện Tống Liêm không biết đi xe đạp. Thực ra không biết đạp xe cũng không phải tội lỗi gì, nhưng Tống Liêm vẫn cứ ngạo kiêu không chịu thừa nhận, khiến Hiểu Diệp cảm thấy hân rất đáng yêu.

“Liêm ca, anh thật sự không biết đi xe đạp?” Vấn đề này đã hỏi ít nhất hơn hai con số.

“Tôi không đi xe đạp, mà tôi đi thứ khác.” Tống Liêm không thể chịu nổi trả lời.

Hiểu Diệp cho rằng Tống Liêm đang kiêu, nên không biết sống chết tiếp tục hỏi tới: “Vậy anh cuối cùng biết đi cái gì?”

“Cậu sẽ biết ngay thôi.” Nói xong trên mặt Tống Liêm lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, nụ cười kia giống như tuyên bố, cậu trai nhỏ, cậu chạy không thoát đâu.

8. Chương 8

Chương 8

Mở to mắt nhìn trần nhà, Hiểu Diệp vẫn cảm thấy suy nghĩ còn chút lộn xộn, lúc đầu hơi tỉnh táo lại mới hiểu ra ở đây là nhà mình. Quay đầu sang bên cạnh thì thấy Tống Liêm kia đang ngủ. Tống Liêm kia lúc ngủ so với khi tỉnh thoát nhìn vô hại hơn nhiều. Thấy thời gian vẫn còn sớm, Hiểu Diệp bắt đầu nhàm chán, giờ tay phải lên ở trước mặt Tống Liêm làm động tác cầm kéo đâm vào mắt, nhưng sau đó lại nghĩ như vậy thì tiện nghi cho hắn, nên chuyển thân giờ chân đến trước mặt Tống Liêm, trong lòng kích động một hồi, tự an ủi chính mình, không sao hết, chỉ giẫm nhẹ lên một cái thôi, đại ma đầu sẽ không tỉnh không biết được đâu.

Hiểu Diệp giơ chân quơ qua quơ lại nơi nơi trên mặt Tống Liêm để tìm mục tiêu thích hợp nhất, sau đó chuẩn bị để lực đạo nhẹ nhàng giẫm lên một cái cho hả giận rồi sẽ ngay lập tức rời khỏi đây.

“Nếu cậu thật sự dám giẫm xuống, tôi nhất định sẽ bẻ gãy cái bàn chân nhỏ của cậu, rồi dùng xe lăn đẩy cậu quay về H thành.”

“A.” Hiểu Diệp không nghĩ tới từ đầu đến cuối Tống Liêm đều tỉnh, bị dọa sợ nên đột nhiên lùi về phía sau, giữa rối loạn đường như đã giẫm chân lên.

Tống Liêm trở mình một cái đem Hiểu Diệp đặt dưới thân, mặt đối mặt đầy ám muội, cơ thể thì chen vào giữa hai chân Hiểu Diệp, còn dùng tay nắm bàn chân khi này muốn bạo lực với hắn nâng lên cao cao, bàn tay to hữu lực niết bàn chân Hiểu Diệp khiến cậu phát đau. Giọng điệu lại vô cùng ôn hòa nói: “Lúc tôi mới gặp cậu tôi đã từng nói cho cậu biết đức tính tốt của nhà tôi, nào, nói cho tôi biết nó là gì đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiểu Diệp trắng bệch, cười bồi: “Liêm ca, hiểu lắm hiểu lắm, tôi tuyệt đối không phải cố ý.”

“Mỹ đức nhà chúng ta là gì?” Tống Liêm lại hỏi với giọng điệu ôn hòa như cũ, nhưng mà trong mắt tràn đầy nguy hiểm, lực trên tay cũng tăng thêm vài phần, dĩ nhiên Hiểu Diệp còn đang bị vây trong sợ hãi căn bản không nghe ra từ mà Tống Liêm dùng là “Nhà chúng ta”.

“Nói phải giữ lời.” Mẹ nó, Tống Liêm mẹ nó cũng là người thôi, vậy mà một bàn tay đã có thể niết lão tử sinh đau. Bởi vì tư thế không thoải mái, nên Hiểu Diệp thử rút chân về, kết quả là không thành công.

“Vừa rồi tôi nói gì?”

Hiểu Diệp lập tức luống cuống, nói chuyện cũng thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi, lắp bắp: “Anh anh anh, đây là phạm pháp, lão, lão tử, kiện anh.”

“Chắc chắn, vẫn còn nói tục, nếu cậu van cầu tôi, tôi sẽ thả cậu ra, thế nào. Cậu phải nói, anh Liêm à, người ta cầu anh.” Hơi thả lỏng lực tay, khoe miệng Tống Liêm treo nụ cười xấu xa.

Nhìn Tống Liêm tiểu nhân đắc chí cười, khiến Hiểu Diệp có cảm giác bị sỉ nhục, tính khí bùng bình như lửa lại nổi lên: “Cầu anh, không có cửa đâu, anh thích thì cứ ăn đi, lão tử tuyệt không cầu anh.” Biểu tình anh dừng hi sinh, giọng điệu cương quyết, tâm tư ngang ngạnh nhắm mắt lại.

Kết quả lại là lực trên người nhẹ đi, Tống Liêm thì trơ tráo cười cười, vừa cười vừa nói: “Hiểu Diệp, cậu thật sự rất đáng yêu, rất dễ lừa.”

Hiểu Diệp mở một con mắt, nhìn thấy Tống Liêm đứng dậy mang quần áo, sau đó là một tiếng rống giận của Hiểu Diệp bùng nổ ở trong phòng: “Tống Liêm anh, nha, buổi tối ngủ cứ nhiên không mặc quần lót.”

Tống Liêm nhẹ nhàng trả trả về cậu một câu: “Nhiều ngày như vậy, cậu mới phát hiện.”

Sau khi ăn sáng, vợ chồng Thái gia bắt đầu chọn những món để cho Hiểu Diệp mang đi, đồ ăn nè đồ uống nè đồ để mặc nè, còn một đồng lời dặn dò, đồ này đưa cho ai, đồ kia đưa cho ai, mấy món này ngàn vạn lần không thể quên.

Ba ba Hiểu Diệp kéo Hiểu Diệp tới một bên, nhét vào tay Hiểu Diệp hai ngàn khối (NDT), khiến Hiểu Diệp cả kinh liên tục từ chối có nói gì cũng không nhận, cậu một phen tiền cũng chưa từng mang về nhà, giờ lại lấy tiền đi, thật sự là xấu hổ.

“Hiểu Diệp à, con ở ngoài làm việc vất vả, đừng có tháng nào cũng gửi nhiều tiền như vậy về nhà, ta và mẹ con không cần con nuôi đâu, con cứ để dành đó ỉnh, nhớ ăn no ngủ kĩ, đừng ủy khuất bản thân. À, gọi điện về nhà nhiều một chút.” Nói xong cứng rắn nhét tiền vào túi quần Hiểu Diệp.

Hiểu Diệp chớp mắt mấy cái, ngăn nước mắt sắp tràn ra ngoài: “Ba đừng lo lắng, con ở Tống gia rất tốt, ba xem người ta còn cho con đi nhờ xe trở về, ba cùng với mẹ cùng đừng lo lắng vớ vẩn nữa. Ai nha, ba đừng có chơi mấy trò tình cảm nữa, con của người đã lớn rồi mà.”

Lô Yến bên kia cùng Tống Liêm đã sắp xếp đem mấy món đồ đặt lên xe xong xuôi rồi, nhìn Tống Liêm đóng cửa sau xe, trêu chọc nói: “Này, sao lại giống đàn bà thế kia, chắc, thật sự không nữ.”

Tống Liêm cười cam đoan với Lô Yến: “Con sẽ chăm sóc Hiểu Diệp thật tốt, người cứ yên tâm đi.”

“Lo lắng cái gì, đi nhanh đi thôi, đi giờ này, khi về còn kịp ăn cơm trưa.” Lô Yến khi trẻ vốn hào sảng, từ trước tới nay luôn xem thường hành động tạm biệt mà khóc lóc sụt sùi. Sau cùng Lô Yến ra sức vỗ lên hông Hiểu Diệp mấy cái, miệng còn nhắc đi nhắc lại: “Nhóc con, nếu không gọi điện tới cho lão nương, cậu nhất định phải chết.”

Xe chạy ra khỏi cổng nhà ba mẹ Hiểu Diệp, Hiểu Diệp mới hỏi: “Mấy món quà này đều là tiền anh bỏ ra đúng không?”

“Hừm.” Tống Liêm hừ một tiếng thay câu trả lời.

“Tháng nào anh cũng đem tiền của tôi gửi về nhà, đúng không?”

“Hừm.”

“Thật sự cảm ơn anh.”

“Hừm.”

“Anh hừm hừm cái gì, lão tử đang nói chuyện với anh na, đừng có giả điên với lão tử.” Sau ba tiếng hừm của Tống Liêm, Hiểu Diệp rất không bình tĩnh nổi điên, khi nhìn thấy Tống Liêm cười kiêu gian kể đã thành công, Hiểu Diệp thầm mắng trong lòng một câu: phi, ông nội nó, lại bị cháu nó chơi.

Lúc trở về đến Tống gia, đúng như lời Lô Yến nói vẫn còn kịp ăn cơm trưa, trước khi ăn cơm lão gia tử còn nhớ nhưng hỏi Tống Thanh: “Hiểu Diệp này sao còn chưa về nhà, nó về nhà mấy ngày rồi.”

“Sáu ngày.”

“Sáu ngày?” Lão gia tử suy xét, gật gật đầu: “Tốt, sắp về rồi.”

Mới vừa nói xong thì cửa mở ra, Tống Liêm và Hiểu Diệp cùng về tới nhà, lão gia tử bỗng chốc vui vẻ, từ sau khi về hưu, chính ông cũng không nói nhiều như vậy. Một bên dặn dò ba đứa con dâu lấy thêm chén đĩa, một bên gọi hai người bọn họ qua ăn cơm.

Hiểu Diệp kể ọi người về ngày nghỉ của cậu, nga, đương nhiên cậu cũng không quên nói luôn việc quan trọng là Tống Liêm không biết đi xe đạp mà mình phát hiện được. Kết quả là Tống Thanh thực vô tội trả lời giải vây giúp Tống Liêm.

“Bộ kỳ quái lắm sao? Tôi cũng đâu có đi xe đạp.” Tống Thanh nói.

“Không đúng, vậy mọi người hỏi còn đi học tới trường kiểu gì.” Hiểu Diệp cảm thấy đi xe đạp giống như đi bộ đều thuộc loại kỹ năng cuộc sống căn bản nhất, bây giờ không ngờ lại gặp được hai người không biết đi xe.

“Nga, hồi đó ba nói phải tôi luyện thể lực của tụi tôi, nên tụi tôi đều phải chạy bộ.”

Hèn gì mình chạy không lại Tống Liêm, Hiểu Diệp chán nản, Hiểu Diệp hậm hực, trong lòng suy tính bây giờ mà bắt đầu tập chạy không biết có đuổi kịp không. Tiểu học sáu năm, sơ trung ba năm, trung học ba năm, tổng cộng là mười hai năm lận đó, nếu mình cũng luyện tập mười hai năm, lúc đó hoa Mặt Trời cũng lạnh.

Hiểu Diệp nghĩ tới đặc sản và quà mà ba mẹ đưa mình nên mang tới giao cho lão gia tử, kết quả lại là lão gia tử chần chừ cả buổi mới nhận mấy món đồ đó. Hiểu Diệp vội hỏi thăm Tống Liêm: “Bác Tống bộ không thích mấy món đó hay sao.”

Tống Liêm lãnh đạm nói: “Khỏi cần quan tâm ổng, không phải ổng không thích, mà là đang suy nghĩ đây có tính là nhận hồi lộ không thôi.”

Hiểu Diệp tự nhiên cảm thấy người trong nhà này thực sự đều kỳ quái.

9. Chương 9

Chương 9

Buổi chiều, ông chủ kiêm sếp lớn nhàn rỗi đã lâu chạy tới công ty làm việc, nói cho cùng thì từ trên xuống dưới công ty này đều dựa vào hắn, văn kiện chất đống mấy ngày nay đủ để Tống Liêm gào thét một hồi. Mặc dù có phó tổng quản lý giúp đỡ hắn, nhưng có vài chuyện không phải tự anh ta có thể quyết định được. Bất tri bất giác trời cũng đã tối, Tống Liêm vốn đang bận rộn sút đầu mẻ trán, lại nhận được điện thoại nội bộ của thư ký gọi đến, nói có khách tới chơi.

Tống Liêm đang bực bội định nói “Không gặp”, cửa đã bị đẩy ra, Tống Liêm liếc mắt, bất đắc dĩ chào hỏi rồi mời người mới đến ngồi xuống. Người tới mang âu phục màu trắng, vừa nhìn đã biết xuất thân từ danh gia, đeo kính nửa gọng viền vàng, người ăn mặc như vậy chỉ có 2 loại, một loại là nhóm người tinh anh, còn loại kia chính là đám biến thái, dễ nhận thấy người tới chơi này thuộc loại người thứ nhất.

“Tôi bề bộn nhiều việc.” Tống Liêm rất trực tiếp.

“Tôi biết.” Người tới chơi cũng rất thản nhiên.

“Có chuyện thì nói nhanh.” Đương nhiên cái câu có rầm mau phóng thô tục kia tuyệt đối sẽ không xuất ra từ miệng Tống Liêm.

“Tôi thích một người.”

“Hắn không thích anh?”

“Đương nhiên, điều đó không có khả năng.”

“Hắn thương anh?”

“Đương nhiên, điều này cũng không thể.” Người tới chơi đẩy kính mắt xuống, trên mắt kính xoẹt qua một tia sáng.

Mặc dù Tống Liêm vốn là một người văn minh, nhưng từ khi hắn bắt đầu quen biết người này, thì đã vô số lần hắn muốn tát vào mặt cái tên luôn ăn nói lịch sự này, cái thằng cha rập khuôn nghiêm túc.

“Anh có thể nói thẳng ra rốt cuộc anh đến tìm tôi là có chuyện gì không?” Tống Liêm vô lực hỏi, hắn sắp phát điên.

Người tới chơi ngừ khí đứng đắn nói: “Thật ra chuyện là như vậy, tôi muốn cậu ấy bỏ cái công việc linh tinh kia, mỗi ngày đều ở cùng tôi, làm lái xe hoặc là trợ lý gì đó. Nhưng cậu ấy không muốn, cậu ấy nói có công việc như vậy không giống với làm việc. Tôi hi vọng cậu ấy có thể hiểu được, nếu cậu ấy không ở bên cạnh tôi thì tôi sẽ rất nguy hiểm.”

“Anh sẽ gặp nguy hiểm? Anh không giỡn chơi chứ, ai dám đụng tới anh chắc thằng đó ngại mình sống quá lâu rồi?”

“Thì cũng bởi vì không ai dám đụng tới tôi, cho nên tôi mới trở về đây tìm cậu, muốn nhờ cậu phi lễ tôi.”

“Phi lễ anh? Tôi thà rằng phi lễ một con heo mẹ.” Tống Liêm không khách khí nói.

“Là diễn kịch mà, hai chúng ta làm bạn bè nhiều năm như vậy, chắc cậu sẽ không nỡ từ chối tôi chứ.” Người đàn ông phong thái tao nhã cả người lại lộ ra vẻ cường thế không cho phép cự tuyệt.

“Cậu ta bị lừa dễ dàng vậy sao?”

“Ừ, tôi hiểu rõ cậu ấy.”

“Tôi có quyền lựa chọn từ chối không?”

“Không.”

“OK.”

“5 phút nữa cậu ấy sẽ lên đây, để cậu ấy nhìn thấy là được.”

.

Vì Tống Liêm tăng ca nên ở lại công ty buổi tối, nên Hiểu Diệp bị lão gia tử đẩy đi đưa cơm. Hiểu Diệp đậu xe của Tống Thanh ở gara ngầm rồi ra ngoài, chuẩn bị đi thang máy lên lầu, khi thang máy sắp đóng cửa thì lại bị một thanh niên tóc húi cua mặc áo bó sát màu đen chặn lại, thanh niên sau khi vào nhìn thoáng qua Hiểu Diệp, rồi đứng bất động. Da thanh niên này rất đen, nhưng không phải trời sinh đã đen, mà là do làm việc lâu dài ngoài nắng nên mới đen.

“Cậu đến văn phòng tổng giám đốc sao?” Hiểu Diệp nhin không được hỏi.

Thanh niên nhìn một vòng xung quanh, xác định Hiểu Diệp không hỏi người khác cũng như không phải đang nói chuyện điện thoại, sau đó mới dùng giọng điệu lãnh đạm trả lời: “Đúng, thế nào, không giống?”

“Ý tôi không phải vậy.” Hiểu Diệp vội vàng giải thích: “Chỉ là tôi thấy cái tên Tống Liêm kia xấu xa như vậy, chắc chắn chắc tôi không ít người, nói không chừng sẽ có người đi tới đó đập hắn một trận, nên mới tùy tiện hỏi thôi.” Lúc Hiểu Diệp nói mấy lời này cũng không có suy nghĩ gì đặc biệt, nhiều lắm cũng chỉ là phàn nàn oán hận.

Sau này khi chuyện đó xảy ra đã khiến Hiểu Diệp nghĩ rằng, nếu mai này mình không làm điều đường nữa, thì cứ mang kính đen làm bán tiên đoán mệnh cho người ta.

Thang máy vừa mở, đúng lúc cửa văn phòng Tổng giám đốc ở đối diện đang rộng mở, my god, cậu đang nhìn thấy gì đây, Tống Liêm đang cường hôn một anh chàng mang âu phục trắng, anh chàng kia bị hất dè lên trên bàn làm việc. Đường nhiên cảnh tượng này cậu rất quen thuộc, bởi lúc ấy người bị đặt trên bàn lột sạch đồ chính là cậu. Thanh niên mang áo tay ngắn đứng bên cạnh Hiểu Diệp cả người mạnh mẽ vọt tới chỗ Tống Liêm đánh, khá tốt là Tống Liêm thân thủ nhanh nhẹn tránh đi được. Thanh niên áo đen tuy rằng bản lĩnh tốt nhưng không thể làm Tống Liêm bị thương, dường như kỹ thuật Tống Liêm cao hơn cậu một bậc. Cuối cùng không biết Tống Liêm nói cái gì, mà thanh niên áo đen lại dìu anh chàng mang âu phục trắng đi về hướng thang máy bên này, anh chàng âu phục trắng khi đi tới có liếc mắt sang Hiểu Diệp một cái, ánh mắt kia vô cùng sắc bén, giống y hệt phiên bản của Tống Liêm.

Hiểu Diệp há miệng, đứng bên cạnh thang máy sững sờ trừng mắt, mọi thứ trong đầu giống như bị xe tăng nghiền nát, ầm ầm biến thành mảnh nhỏ.

Trước kia Hiểu Diệp cũng đã từng hoài nghi Tống Liêm là dân đồng tính, sao lại nói hoài nghi mà không phải chắc chắn, là vì mặc dù Tống Liêm có khi hù dọa bắt nạt cậu, nhưng chưa hề động tay thật sự. Hơn nữa trước kia khi đùa giỡn với mấy người anh em, tỷ như Lão Tứ cậu thường hay nói “Mày mà làm như thế nữa, lão tử * mày”. Chuyện này rất quan trọng, Hiểu Diệp cũng không dám nói lung tung, cuối cùng hôm nay cậu đã xác định được.

Một tay Hiểu Diệp cọ cọ móng mình, lại cảm ơn ông trời, đã bao nhiêu lần nguy hiểm sượt qua hoa cúc nhỏ của cậu rồi.

Tống Liêm uể oải ngồi trên ghế, ngẩng đầu nhìn Hiểu Diệp đang khó xử đứng ở cửa, vẫy tay ra hiệu gọi Hiểu Diệp đi qua đây, Hiểu Diệp cân nhắc lợi và hại một phen, cầm theo thùng giữ nhiệt đi vào.

“Đưa cơm tối à.”

“Àn.”

“Cậu chờ chút, ăn cơm xong tôi về cùng cậu.” Lúc Tống Liêm cầm lấy thùng giữ nhiệt Hiểu Diệp rõ ràng hơi tránh né.

Tống Liêm bắt đầu dĩ lắc đầu, tuy là hỏi nhưng lại dùng ngữ khí khẳng định: “Cậu đã nhìn thấy chuyện vừa rồi.”

“Àn. Anh, anh là đồng tính luyện ái?”

“Cậu nói xem?” Tống Liêm không đáp mà hỏi lại.

“Nga.” Chân Hiểu Diệp chà tới chà lui trên mặt đất, vẫn cố gắng hỏi: “Anh, khi trước anh như vậy với tôi, là bởi anh có hứng thú với tôi?”

“Cậu nói xem.”

“Muốn tôi nói thì tôi nói, tôi, tôi không phải đồng tính luyện ái, tôi thích con gái. Nếu anh cô đơn, tôi có thể giới thiệu bạn trai cho anh nha.” Hiểu Diệp nói, thanh âm do do dự dự, giống như đang tìm từ ngữ để không làm thương tổn Tống Liêm.

Tống Liêm cười xoa xoa đầu Hiểu Diệp, khuyên giải cậu: “Cậu suy nghĩ nhiều như thế làm gì.”

Mặc dù vậy nhưng Hiểu Diệp vẫn thấy được sự cô đơn trong mắt Tống Liêm.

“Thực xin lỗi.” Giọng của Hiểu Diệp vô cùng nhỏ.

“A, cậu nói gì?” Tống Liêm đi tới cửa quay đầu lại hỏi.

Hiểu Diệp vội vàng cười ngây ngô hai tiếng nói: “Aha, không, không có gì hết.”

Lúc về là Hiểu Diệp mở xe Tống Thanh đưa Tống Liêm trở về, còn xe Tống Liêm thì để lại ở công ty. Tống Liêm ngồi trên ghế phó lái nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Hôm nay thật sự quá kỳ quái, cho dù là Tống Liêm hay là chính bản thân mình. Hiểu Diệp nắm chặt tay lái thôi miên bản thân, coi như ngày hôm nay chuyện

gì cũng chưa từng xảy ra, chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, cậu không biết Tống Liêm là đồng tính luyến, cũng không biết hẳn có hứng thú với mình, cái gì cậu cũng không biết.

Buổi tối Hiểu Diệp lại nằm mơ, là về Tống Liêm, trong mơ Tống Liêm mặc váy ngắn hôn gió tới Hiểu Diệp, dùng giọng điệu ngọt ngào nói: “Tiểu Bạch Thái ~ tôi thích cậu ngar, hi hi hi hi.” Tiếng cười hi hi kinh khủng kia xuất hiện suốt đêm, lúc tỉnh lại Hiểu Diệp liền bụm mặt thở hổn hển rất lâu: “Mơ thấy quý.”

10. Chương 10

Chương 10

Ngày hôm sau mọi thứ đều trở lại bình thường, lúc ăn sáng Tống Liêm vẫn khát khe như trước chê bánh ngọt Hiểu Diệp làm, lão gia tử lải nhải giống như trước về chiến công hiển hách của ông năm đó, Tống Thanh thì y như cũ cau mày đọc báo, còn Dư Hoa thì rất chăm chú rất nghiêm túc ăn điểm tâm sáng, một ngụm thức ăn nhai ít nhất là ba mươi lần.

“Chị dâu nếu không bận thì đến giúp Hiểu Diệp một chút đi chị.” Tống Liêm liếc mắt nhìn Hiểu Diệp, Hiểu Diệp xoay qua xoay lại giống như dưới móng có đinh, một khắc cũng không rảnh rỗi.

“Tôi thế nào.” Hiểu Diệp đương nhiên biết Tống Liêm sẽ không có lòng tốt vì cậu, dám chắc hẳn lại muốn làm cái gì đó gây hại tới mình.

“Còn cần tôi phải nói sao? Cậu trì độn y như trẻ nhỏ mắc chứng ADHD vậy.”

“Anh. Coi như anh lợi hại.”

“Cám ơn lời khen.” Động tác mỉm cười tao nhã đúng mức, giống như thực sự tiếp nhận lời khen đó.

Dư Hoa ngẩng đầu liếc mắt nhìn hai người đang đấu võ mồm, lại cúi đầu. Hiểu Diệp này đơn thuần như trẻ con, bị Tống Liêm ăn sạch sẽ toàn bộ thật sự quá đáng thương. Dư Hoa liếc qua Tống Thanh ở bên cạnh đang giả vờ đọc báo nhưng kỳ thật là đang nhìn lên Tống Liêm và Hiểu Diệp. Phỏng chừng người này vẫn không thể chấp nhận cái hôn mà Tống Liêm ngả bài kia. Tống Liêm lúc đó ngay trước mặt một nhà Tống Cương và vợ chồng Tống Thanh nói thẳng: “Em thích Thái Hiểu Diệp.”

Lúc đó bọn họ còn ngây ngốc nói: “Cậu Hiểu Diệp này rất tốt, chúng tôi cũng thích.”

“Thích đó không giống, thích của em là loại muốn kết hôn với người đó muốn biến người đó thành người của mình kia.” Tống Liêm tuyệt không che giấu ngữ khí cương quyết của mình nói: “Đừng cố gắng phản đối, mọi người cũng biết tính hướng của em. Em là một người đồng tính, cho dù không tìm Hiểu Diệp thì em cũng sẽ tìm một người con trai khác, mọi người xem nên tìm một Hiểu Diệp đơn thuần dễ mến, hay là tìm một tên con trai không biết tên không biết mặt thậm chí là mấy tên tạp nham tốt hơn?”

“Hiểu Diệp nói thế nào.” Lúc này Hiểu Diệp đang cùng với lão gia tử ở bên ngoài chơi cờ với người khác.

“Ah, anh nói việc này sao, Hiểu Diệp còn không biết em thích cậu ấy, nhưng mà rất nhanh sẽ biết thôi, chờ em đối phó ông già nhà và ba mẹ cậu ấy đã.” Giọng điệu khát vọng kia dường như căn bản không lo lắng Hiểu Diệp có đồng ý hay không, thật sự khiến Tống Tử Thu vô cùng khó chịu.

Tống Tử Thu lỗ mãng là người đầu tiên và cũng là duy nhất phát biểu ý kiến không vừa lòng: “Con không đồng ý, con cũng thích Hiểu Diệp, hai ta cạnh tranh công bằng.”

Tất nhiên, kẻ lỗ mãng vừa nổi dậy này không đợi Tống Liêm đàn áp thì đã bị ba mẹ đập chết, ba mẹ hai người đồng thời giữ chặt Tống Tử Thu, mắng: “Con nhà người nào đó, con thích ai mặc con, nhưng chuyện này tuyệt không liên quan tới con.” Cũng chính một cặp vợ chồng coi con cái hai mươi mấy tuổi đầu như con nít nên mới dường dục ra được một người lỗ mãng như vậy.

“Không phải em đang hỏi ý kiến mọi người, chẳng qua là mọi người chỉ là nhóm đầu tiên em muốn thông báo mà thôi. Anh hai khá bảo thủ, nên đến khi thích hợp em sẽ nói sau, em lo là ba sẽ không thể chấp nhận ngay được, vì vậy quyết định sẽ nói cho ông ấy cuối cùng, trước hết phải chuẩn bị tâm lý cho ông ấy trong khoảng thời gian này.” Tổng Liêm nói qua loa tính toán của mình một chút, nghe thì đơn giản, nhưng thật ra mỗi một bước đều sắp xếp rất tỉ mỉ cẩn thận. Hắn đã đem toàn bộ mọi thứ bố trí xong xuôi rồi, giờ chỉ còn đợi Tiểu Bạch Thái tự mình nhảy vào đây mà thôi.

Đương nhiên việc ngả bài này cũng thuận tiện đem tình địch ẩn hình không có lực cạnh tranh kia ra thăm dò, đó là lý do tại sao Tổng Tử Thu lại vô cùng khoa trương nói rõ với Hiểu Diệp, đáng tiếc Hiểu Diệp không cảm động, một câu rất trực tiếp “Thích cái ông nội cậu” cự tuyệt.

Tổng Liêm ăn sáng xong, ngồi xe Tổng Thanh đi đến công ty, để lại Hiểu Diệp và lão gia tử, lão gia tử đi ra khỏi cửa, để lại tiền dặn Hiểu Diệp mua mấy thứ linh tinh, lúc Hiểu Diệp về phòng thay quần áo chợt nghĩ tới hai ngàn ba cho cậu, ba chân bốn cẳng tìm hai ngàn kia, Hiểu Diệp quả thật cảm thấy bản thân mình chính là người hạnh phúc nhất. Rút ra hai tờ bỏ vào túi, tâm tình tốt ngâm nga điệu hát dân gian đi mua đồ.

Lúc này những nhân viên làm việc đều đã vào chỗ, người đi trên đường rõ ràng ít hơn so với sáng sớm, Hiểu Diệp suy nghĩ buổi trưa nên ăn cái gì, vẻ mặt không tập trung bước đi.

“Cậu trai nhỏ, muốn mua đĩa không.” Thanh niên trên đầu đội mũ đen, đứng dưới cầu vượt, khi thấy Hiểu Diệp sang đây thì hỏi.

Hiểu Diệp đương nhiên biết là gì, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Có loại gì?”

“Cái nào cũng có, đến đến đến, tôi cho cậu xem.” Thanh niên gọi Hiểu Diệp tới bên cạnh xe máy, mở yên xe ra để Hiểu Diệp chọn.

Không có hộp lẫn bao bì, có thể thấy được hình ảnh phản chiếu của mình trong đó. Hiểu Diệp không hài lòng cau mày, thanh niên trái lại rất nhanh trí, vội giải thích: “Loại này rất tốt, vì nó hay nên người ta mới lấy ra xem thử, cậu xem trên mặt đĩa còn viết rõ nội dung bên trong.”

“Bán thế nào.”

“Ba nguyên một cái.”

“Trái lại rất rẻ.” Hiểu Diệp nhìn sơ qua rồi chọn lựa, trong đó có một thứ lộ ra thu hút cậu.

Từ khóa: “Xích sắt, thú, cưỡng ép, x.

Hiểu Diệp muốn mua nhưng có chút xấu hổ, này, gu này quá nặng rồi. Cầm lên mấy lần lại bỏ xuống. Chủ sạp cầm hai đĩa trong tay cậu, lại lấy cái đĩa mà Hiểu Diệp cầm lên vài lần kia, hỏi: “Cậu xem thử còn lấy thêm cái nào nữa không.”

“Không không.” Ở lại Tổng gia, xem ba cái đĩa này xong không bị nắm cổ quăng đi mới là lạ.

“Tổng cộng ba cái, mười nguyên, thấy hay lại tới nha.” Lúc gần đi Hiểu Diệp nhìn không được quay đầu lại liếc mắt nhìn thanh niên kia, thanh niên cười vẫy tay với Hiểu Diệp.

Cứ như vậy, Hiểu Diệp xách theo một đồng lớn rau củ quả cùng ba đĩa phim vàng về nhà. Vừa vặn trong nhà không có ai, trời cũng còn sớm, Hiểu Diệp đem rau quả bỏ vào tủ lạnh. Rồi ôm lấy ba đĩa phim trở về phòng, lấy trong ngăn tủ ra cái laptop mà mình xài hồi đại học, cắm điện, lấy đĩa xích sắt kia ra, quyết định xem sơ qua một chút, cắm tai nghe vào xem.

Video vừa mở, này, Hiểu Diệp lệ rơi đầy mặt, cái từ khóa này thật đúng là trung thực nha. Một con chó mang xích sắt QJ một con chó khác, x. TMD, cái này gọi là gì, thế giới động vật?

Nổi cẩu cầm đĩa đầu tiên quăng vào thùng rác, xem đĩa thứ 2, kết quả là không đúng định dạng đọc không được. “Lão tử không tin”, Hiểu Diệp tự nói một câu rồi quăng luôn đĩa thứ 2, xem đĩa thứ 3, lúc trên màn hình hiện lên hai chữ cái GV, Hiểu Diệp vẻ mặt ghê tởm tắt video. Hạ quyết tâm, ngày mai sẽ đề nghị lão gia tử đi chùa, mình cũng sẵn tiện lạy Bồ Tát, số cậu bây giờ là gì đâyyyy.

Hiếu Diệp âm thầm nguyên rửa thùng cha đội mũ đen bán đĩa cho cậu, đúng là dân buôn bán, đến đĩa vàng cũng gạt người.

Lão gia tử đã về, còn hát kinh kịch, “Oa a a a” kêu mấy tiếng, gọi Hiếu Diệp: “Hiếu Diệp à, lại đây, xem động tác ta thế nào.”

Hiếu Diệp kinh thường liếc mắt sang, đây mấy tính lại. Nhân sinh nha, được nhiều mà thất vọng cũng nhiều.

11. Chương 11

Chương 11

Khi trời gần tối, ngày gần trôi, không lâu sau đó bắt đầu mưa, mưa tháng mười đã bắt đầu buốt giá, từng trận gió lạnh thổi vào, Hiếu Diệp vội vàng đóng cửa sổ, buồn chán trầm điều nhìn mưa rơi bên ngoài tạt vào cửa kính. Lão gia tử đang xem tin tức, vẻ mặt chăm chú, lưng đặc biệt thẳng.

Tổng Thanh Tổng Liêm bởi vì tăng ca nên không về, Dư Hoa thì bận giải phẫu cho bệnh nhân nên cũng không về. Hiếu Diệp buồn chán nằm sắp nhào người về phía cửa sổ, ngáp một cái.

Bên kia, Tổng Liêm đang nhằm về phó tổng mà phát cáu. Nói thật thì đối với năng lực khổng chế cảm xúc của bản thân mình Tổng Liêm không tệ lắm, nhưng chuyện này thật sự bức mình.

“Anh, nói, lại, một, lần, nữa.” Tổng Liêm gần từng tiếng nói.

“Đúng như thế, tổng giám đốc, Mục thị đang tiến hành chèn ép công ty chúng ta.” Phó Tổng trả lời không hề sợ hãi, trong lòng có thắc mắc nhưng không hỏi ra miệng. Tổng giám đốc hiện thời của Mục thị có quan hệ rất tốt với Tổng Liêm, y thật sự nghĩ không ra là tại sao, chỉ trong một đêm mà đã trở mặt.

Tổng Liêm phát tay ý bảo phó tổng đi ra ngoài, lấy di động ra gọi cho Mục Phàm Vũ, điện thoại vang lên hai tiếng đã được tiếp: “Alô.”

“Mục Phàm Vũ, anh có ý gì.” Tổng Liêm hỏi thẳng. Hắn cũng không thể hiểu được vì cái gì mà trong một đêm Mục Phàm Vũ kia lại trở mặt như vậy, tình nghĩa nhiều năm trong nháy mắt đã không còn gì.

“Cậu nói tôi chèn ép cậu?” Mục Vũ Phàm giọng điệu bình tĩnh, hoàn toàn trái ngược với Tổng Liêm.

“Chẳng lẽ còn chuyện khác?”

“Bởi vì cậu làm hắn bị thương.” Mục Phàm Vũ tường thuật lý do của mình. Tổng Liêm không thể hiểu nổi, người này sao lúc nào cũng có cái giọng điệu đó, không biết khi nào trường hợp nào mới khiến y biến âm đây. (in the bedroom ~)

Tổng Liêm có cảm giác huyết thái dương của mình run run, cái tên Mục Phàm Vũ này thật khiến người ta ghét: “Tôi hành động theo kế hoạch của anh, hơn nữa hắn cũng làm tôi bị thương.”

“Cậu có thể đánh tôi để tiết giận, đem phần cậu bị đánh kia mà đòi lại hết, tôi bảo đảm sẽ không đánh trả. Nhưng mà cậu làm hắn bị thương, tôi tuyệt đối không cho phép.” Cho dù cách điện thoại Tổng Liêm cũng có thể tưởng tượng lúc Mục Phàm Vũ nói ra những lời này, có động tác đẩy mắt kính.

Cúp điện thoại, Tổng Liêm hít sâu một hơi, ngồi một chỗ trầm tư hồi lâu. Chung quy vẫn cảm thấy có gì đó không bình thường, hắn dùng ngón giữa vờn về trán, thở dài, gạt điện thoại nội bộ thông báo những người khác: “Không được nể tình, toàn lực đánh trả.”

Trong lòng Tổng Liêm ngầm tặng cho Mục Phàm Vũ một câu: mẹ kiếp, thằng cháu.

.

Buổi tối 11 giờ, Hiểu Diệp làm tổ trên sofa ở phòng khách đọc sách, là một đồng lớn tiểu thuyết lậu cậu mua trên Internet hồi chiều, lão gia tử đã ngủ từ lâu, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của ông luôn luôn có quy luật.

Cửa “két két” một tiếng bị đẩy ra, Hiểu Diệp ngược mắt lên nhìn thoáng qua nói: “Anh về rồi à.”

“Ừm.” Tống Liêm lên tiếng, rồi đi về phòng mình.

Hiểu Diệp dán mắt vào bàn tay hần đang cầm cục gì đó ướt sũng: “Anh cầm gì trong tay vậy.”

“Nga, cậu nói Nó à.” Tống Liêm một bên nói một bên đang đưa: “Mèo.”

Con mèo nhỏ ướt nhẹ nước mưa có vẻ nhếch nhác, da gáy bị Tống Liêm nắm lên xách ở trên tay, một đôi mắt vô tội đúng lúc chạm phải Hiểu Diệp, trong nháy mắt tâm Hiểu Diệp đã bị con vật nhỏ đáng yêu kia bắt làm tù binh.

“Sao anh lại cầm nó như thế.” Hiểu Diệp bắt đầu bênh vực kẻ yếu vì con mèo nhỏ.

“Bằng không thì cầm thế nào, nó ướt nhẹ, nếu mà ôm thì quần áo sẽ dơ hết.” Tống Liêm dùng giọng điệu “Cậu là đồ đàn” trả lời.

Hiểu Diệp liếc mắt gây hấn với Tống Liêm, “Hừ” một tiếng, đoạt lấy con mèo nhỏ ôm vào lòng, một bên trêu chọc con mèo nhỏ đang run run một bên nói: “Anh sợ dơ quần áo, tôi không sợ.”

Hiểu Diệp vui vẻ chuẩn bị nước tắm ẻo nhỏ, lau khô lông, còn định ôm mèo nhỏ đi ngủ, kết quả bị Tống Liêm cản lại.

“Mèo này là tôi nhặt được, ngày mai mang nó đến bác sĩ thú y, xác định không có vấn đề gì thì nói sau.” Tống Liêm nói xong trở về phòng.

Tuy Hiểu Diệp rất thích con mèo này, nhưng lời Tống Liêm nói cũng đúng. Mèo nhỏ “meo meo” một tiếng rồi sau đó đi theo Tống Liêm. Hiểu Diệp nhìn con mèo đi theo sau Tống Liêm mắng một câu: “Phản đồ.”

Hôm sau Tống Liêm thật sự dùng xe chở Hiểu Diệp và mèo nhỏ đi bệnh viện thú nuôi, bác sĩ thú y ở đó sau khi kiểm tra ẻo nhỏ, xác nhận là không có vấn đề gì, nhưng vẫn tiêm phòng ẻo nhỏ.

Ở bệnh viện thú nuôi chờ quá nhàm chán, Hiểu Diệp bèn đi cùng Tống Liêm tới cửa hàng dành cho thú cưng mua đồ dùng nằm sát bên. Đang suy nghĩ sẽ mua món gì, chân còn chưa bước vào thì chợt nghe tiếng một cô gái hét lên chói tai: “Bắt trộm.”

Chỉ thấy một thiếu niên chạy qua đường lớn, thân thủ nhanh nhẹn vượt hàng rào cách ly rồi chạy sát qua người Hiểu Diệp, Hiểu Diệp liền quay đầu đuổi theo. Hưng phấn tưởng chừng muốn gào to lên, cuối cùng mình cũng có cơ hội góc đầu đuôi. Tốc độ thiếu niên kia rất nhanh, nhưng tốc độ Hiểu Diệp cũng nhanh không kém. Hiểu Diệp túm được quần áo thiếu niên, thiếu niên ra sức vùng vẫy, thiếu chút nữa đẩy ngã Hiểu Diệp.

Tống Liêm chạy tới đúng lúc, một tay kéo Hiểu Diệp còn tay kia thì kéo thiếu niên. Thiếu niên thấy tránh không khỏi sự kiềm hãm của Tống Liêm, nên giơ chân lên đạp, Tống Liêm nhanh nhẹn dùng chân gạt một chân khác đang đứng lẻ loi của thiếu niên, làm thiếu niên ngã về phía sau, Tống Liêm bẻ tay thiếu niên ngược ra sau rồi dè thiếu niên lên mặt đường. Thiếu niên hỗn hển phì phò thở, không giãy dụa nữa.

Không lâu sau đó cô gái kia chạy tới, cũng có thể coi là người đẹp, thật khó cho cô phải mang giày cao gót hơn mười li đuổi theo như vậy. Cô gái nhận lại túi xách của mình rồi nói lời cảm ơn đối với Tống Liêm và Hiểu Diệp, sau đó quay đầu ngồi xổm xuống, giọng điệu đột nhiên thay đổi: “Dám trộm đồ của tôi, gan cậu cũng lớn lắm nha.”

Tuy khẩu khí cô gái kia rất nghiêm nhưng không giống người khác tay đầm chân đá với kẻ trộm. Mọi người vây xem xung quanh nói: “Đưa tới cục cảnh sát đi.”

Cô gái chẳng những không đồng ý mà còn để Tống Liêm buông thiếu niên ra, thiếu niên thấy nhiều người như vậy, chạy cũng không chạy chỉ đứng yên tại chỗ, cho dù người khác hỏi gì cũng không mở miệng.

“Nếu cậu không có việc làm, có thể đến tiệm rửa xe của tôi, đúng lúc mấy ngày nay thiếu người làm, tiền lương không cao nhưng tốt xấu gì cũng là công việc đứng đắn.” Cô gái nói.

Thiếu niên vẫn không mở miệng.

“Aizz, làm ơn nhường đường, làm ơn nhường đường.” Một thanh niên gào to chen lấn đi vào đây. Thiếu niên thấy người nọ ánh mắt liền tối sầm lại. Hiểu Diệp thấy người nọ thì hai mắt lóe sáng, ha, nhân sinh hà xử bất tương phùng, người mà sáng nay tìm không thấy, lại để cậu bắt gặp ngay chỗ này. Đây đúng là thanh niên nón đen bán phim vàng kia.

Thanh niên vội vàng chạy tới trước mặt thiếu niên, kéo thiếu niên đến bên cạnh mình, vẻ mặt căng thẳng nói: “Thực xin lỗi thực sự xin lỗi, đây là em trai tôi, tôi tên Lý Cường, nó là Lý Trực, nó bị câm, mọi người làm ơn đừng đưa nó tới cục cảnh sát. Tôi cầu mọi người đó.”

Cô gái kia vội nói: “Anh đừng khẩn trương, tôi không định đưa cậu ấy tới cục cảnh sát đâu.”

“Cô thật sự là người tốt, nữ Bồ Tát.”

Chuyện đã được giải quyết, khi mọi người tản ra hết, Tống Liêm cũng kêu Hiểu Diệp đi, Hiểu Diệp lại nói: “Anh chờ tôi một lát.” Rồi chạy về hướng mà thanh niên và thiếu niên kia rời đi.

Vỗ vai thanh niên, thanh niên quay đầu thấy Hiểu Diệp liền nở một nụ cười nịnh nọt: “Ôi, trùng hợp dữ vậy sao cậu. Thế nào, muốn mua đĩa? Xin lỗi nha hôm nay tôi không có mang theo.”

“Mua cái gì mà mua, lần trước anh đưa tôi cái gì vậy, 3 cái mà không có cái nào mở được.” Hiểu Diệp nói. “Không thể nào, không thể nào, tôi cam đoan đĩa ở chỗ tôi đều là loại tốt. Nếu như đĩa gặp vấn đề, cứ tìm tôi để đổi, tuyệt không chối cãi.”

“Tôi ném hết rồi, lấy cái gì mà đổi.”

“Đĩa gì vậy.” Tống Liêm chẳng biết tới đó khi nào, đứng bên cạnh hỏi.

Nội dung trong cái đĩa bí mật, anh hỏi hỏi cái gì, cái này có thể ở giữa đám đông mà nói ra được sao. Hiểu Diệp quả thật cảm thấy Tống Liêm là cố tình.

“Đĩa CD thể giới động vật, tiên sinh ngài muốn mua không? Tôi có thể ưu đãi.” Thanh niên mũ đen vô cùng đứng đắn nói.

Tống Liêm khoát khoát tay: “Nga, không mua, không có hứng thú.”

“Tống Liêm, mèo nhỏ có lẽ đã tiêm thuốc xong rồi, chúng ta mang mèo nhỏ về nhà đi.” Hiểu Diệp lôi kéo Tống Liêm đi.

Tống Liêm vừa đi vừa giả ngu hỏi: “Cậu không giải quyết chuyện đĩa CD của cậu à?”

Không không, tôi ném hết đĩa đi rồi, không trả lại được.”

12. Chương 12

Chương 12

Chuột, ngar, chính là con mèo mà Tống Liêm nhặt về kia. Sau khi cả nhà họp xong, cuối cùng đặt tên nó là Chuột.

Đến tận bây giờ lão gia tử vẫn còn xoắn xuýt: “Tại sao phải kêu một con mèo là Chuột.” Xem ra lão gia tử thích cái tên “Kiên Cường” mà mình đặt cho con mèo kia hơn.

Hiểu Diệp nói, gọi “Kiên Cường” không tốt, thứ nhất là một con mèo tại sao lại đặt tên “Kiên Cường” chứ, nghe giống như là anh em một nhà với Tống Liêm vậy đó, Cương Nghị Thanh Liêm Kiên Cường, đúng là

cái tên mà lão gia tử muốn đặt, thứ hai là tên này không thích hợp để gọi liên tiếp. (Thỉnh bạn học đem chữ Kiên Cường ra đọc liên tiếp vài lần, bạn sẽ biết tại sao lại không thích hợp để gọi.)

Tổng Liêm trái lại rất yên tĩnh không hề phản đối, chỉ ngồi một chỗ nhìn mèo nhỏ đang dùng vuốt cào dế, nói một câu: “Thái Hiểu Diệp.”

“A, anh gọi tôi?” Hiểu Diệp hỏi.

“Không.” Thực ra Tổng Liêm muốn nói, con mèo này kêu tên gì cũng không thích hợp bằng kêu nó là Thái Hiểu Diệp.

Lúc mình xách nó khi nó bị ướt mưa, cực kỳ giống lúc đó khi mình xách Thái Hiểu Diệp đi cắt tóc. Lúc xách con mèo nhỏ này bỏ vào trong bồn tắm, nó sợ nước nên rất hoảng loạn, cực kỳ giống lúc đó khi mình lột sạch đồ Thái Hiểu Diệp rồi khiêng cậu ta đi xuống lầu. Cũng như việc sau khi khôi phục tinh thần liền có dáng vẻ giương nanh múa vuốt, khi bị dạy dỗ lại trưng ra ánh mắt vô tội.

Tổng Liêm từ trước đến nay không cho rằng mình là một người có tính tình quái đản, nhưng mỗi lần nhìn thấy Hiểu Diệp hẳn đều nghĩ tới một số chuyện lung ta lung tung. Tối hôm đó để Hiểu Diệp bắt gặp hắn và Mục Phàm Vũ diễn kịch thật sự là việc ngoài ý muốn, nhưng nếu không phải đúng lúc bắt gặp, Tổng Liêm cũng không biết đến khi nào thì mình mới có thể hạ quyết tâm hướng tới Hiểu Diệp ngã bài. Hẳn có thể dễ dàng nói cho toàn bộ người trên thế giới biết là hắn thích Thái Hiểu Diệp, nhưng lại không có cách nào nói ột mình Hiểu Diệp biết.

Tổng Liêm bĩu môi cười, là cười nhạo chính hắn.

.

Từ khi đi nghỉ quốc khánh trở về, Hiểu Diệp rốt cuộc không ăm ỉ đòi từ chức nữa, không biết là do ba mẹ cậu uy hiếp hay là do chính cậu đã suy nghĩ thông suốt, cũng có thể cậu đang suy tính làm chuyện ngu ngốc gì đó, tóm lại, Hiểu Diệp an phận khiến Tổng Liêm vô cùng buồn chán.

Hiểu Diệp dạo gần đây rất an phận nhưng chẳng qua chỉ là ở trước mặt Tổng Liêm, cậu chung quy vẫn cảm thấy Tổng Liêm hết chuyện để làm nên thích tìm mình gây sự, vì vậy cậu mới bất phóng túng, chặn Tổng Liêm lại để hắn quên mình đi. Nhờ anh em giới thiệu người yêu ình, kết quả là người ta vừa nghe cậu làm nghề y tá, mặt còn chưa gặp đã nói: “Chúng ta không hợp nhau”, Hiểu Diệp nổi cáu quăng luôn điện thoại.

.

Vào tháng 11, tiết trời đã bắt đầu chuyển lạnh, lão gia tử bỏ thói quen ra ngoài đi dạo mỗi ngày, bắt đầu học cách chơi cờ cùng người khác trên máy tính, Hiểu Diệp cũng vì vậy mà thanh thoi không ít, nhưng vẫn phải thường xuyên nhắc nhở lão gia tử chú ý nghỉ ngơi.

.

Lúc sáng đi mua đồ ăn gặp người kia trên đường, thanh niên đó tên gì ấy nhỉ, anh ta vẫn như trước mang cái mũ đen bán đĩa vàng dưới cầu vượt, lúc này đang ngồi chồm hổm hút thuốc, Hiểu Diệp kéo kéo áo khoác rồi đi tới trước, ngồi chồm hổm bên cạnh thanh niên.

“Cậu nhỏ, lại mua đĩa à.” Dường như mỗi lần bọn họ gặp nhau đều không thể thiếu chuyện về mấy cái đĩa.

“Không mua, hầy, em trai anh đâu?” Hiểu Diệp hỏi.

“Đi rồi.” Thanh niên nhả thuốc, ngữ khí tang thương.

“Đi đâu vậy?”

“Về nhà.”

“Vậy sao anh lại không về.” Hiểu Diệp tiếp tục hỏi.

“Sao cậu không mua một hai đĩa về xem?” Thanh niên rõ ràng không muốn trả lời.

“Không được.” Hiểu Diệp dịch dịch chân, cậu có cảm giác hơi tê.

“Anh cậu đâu?” Thanh niên hỏi.

“Không phải anh tôi, là chủ thuê tôi.”

“Nga, là chủ thuê, cậu làm cái gì.”

“Y tá.”

“Cũng tốt, công việc ổn định tiền lương lại cao.”

“Không tốt chút nào, làm việc này, tôi cảm thấy rất ngột ngạt, tôi muốn làm những việc mà đàn ông nên làm.” Hiểu Diệp oán giận nói, thật ra cậu vẫn chưa quên chuyện từ chức này, chẳng qua cậu chỉ không nhắc tới nó mà thôi.

“Sao lại không tốt, cậu nhìn tôi đi, có đàn ông sắp ba mươi nào mà lại làm công việc đứng dưới cầu vượt bán phim vàng không? Xưa nay đã thế, cái xã hội này nha, có nhiều cái dễ thất vọng lắm, người người khinh thường công việc của tôi, đối với cậu thì chỉ cần dựa vào công việc này là đã có thể nuôi sống bản thân, đàn ông hay không đàn ông gì chứ, có tiền xài, có cơm ăn, so với những thứ khác tốt hơn rất nhiều.” Thanh niên hút xong phà ra một hơi khói cuối cùng, nghiền tắt đầu thuốc lá.

“Tôi nhờ bạn bè giới thiệu bạn gái, người ta vừa nghe tôi là y tá, ngay cả mặt mũi còn chưa thấy đã từ chối.” Hiểu Diệp cảm thấy nói chuyện với hắn có cảm giác rất an toàn, dù sao quay người đi rồi thì muốn gặp lại cũng gặp không được, cho dù đi nói lung tung, cũng không có ai nhận ra được mình.

“Này nha.” Thanh niên thở dài: “Nếu như tìm được người không để tâm công việc của cậu, vậy thì đừng cố chấp làm gì nữa. Nếu như tìm được người không để ý khuyết điểm của cậu” Không biết tại sao, Hiểu Diệp lại có cảm giác những lời này của thanh niên không phải nói với mình. Thanh niên nói xong đứng dậy, lắc lắc chân.

Hiểu Diệp cũng đứng lên.

“Đi thôi, tôi còn phải làm việc, tôi mà không làm việc thì cũng đâu có ai nuôi tôi.” Thanh niên vẫy vẫy cả mu bàn tay giống Hiểu Diệp.

“Ừm, tạm biệt.”

“Đi thôi.” Không phải tạm biệt mà là đi thôi.

Đêm hôm đó, tất cả mọi người đã nghỉ ngơi cả rồi, nhưng Tống Liêm vẫn chưa trở về.

Hiểu Diệp nằm trên giường trở mình liên tục, vẫn không ngủ được. Mặc dù Tống Liêm thỉnh thoảng sẽ trở về lúc đêm đã khuya, nhưng tình huống gần như trắng đêm chưa về giống thế này thì rất ít khi gặp. Hiểu Diệp còn đang suy nghĩ về lời nói của hắn lúc sáng, lúc đó hắn còn chưa có nói xong, nhưng mà hắn lại không muốn nói. Thật ra Hiểu Diệp là một tên thiếu não, cậu không tài nào liên kết nổi các ý trong lời nói của hắn với nhau, nhưng mà cảm giác trước mắt thiếu đi một người càng thêm rõ ràng, Dư Hoa mọi khi cũng bởi vì trực ca đêm nên sẽ không về nhà, nhưng Hiểu Diệp chưa từng có cảm giác như thế. Tối nay cậu mất ngủ. Hiểu Diệp không muốn thừa nhận mình mất ngủ là bởi vì Tống Liêm, nhiều lần nhớ tới lời nói lúc sáng, nhớ tới cái tên lúc đầu ngang ngược lúc sau lại xem mình như em trai.

Mãi đến khi gần sáng, Hiểu Diệp mới mơ mơ hồ hồ ngủ, trong miệng còn không ngừng nhắc đi nhắc lại một câu: “Tống Liêm.” Đây có lẽ là suy nghĩ nằm rất sâu trong lòng mà cậu vô tình nói ra khi ý thức còn đang mơ hồ.

Trong bóng đêm truyền tới tiếng thở dài không thể nghe thấy.

.

Hôm sau, Tống Liêm như thường lệ xuất hiện trên bàn ăn vào buổi sáng, nhưng mà tinh thần không được tốt lắm, ngay cả truyền thống “Tuyệt không đem công việc về nhà” luôn luôn tuân theo cũng bị phá.

“Sao vậy, thằng Tư, con sắp phá sản?” Lão gia tử trêu ghẹo hỏi.

“Dạ, sắp.” Tống Liêm uống một ngụm sữa, con mắt vẫn dán vào máy tính.

“Liêm ca, tối hôm qua anh về khi nào vậy?” Hiểu Diệp nhìn cả buổi cuối cùng cũng hỏi, trời gần sáng Hiểu Diệp mới ngủ, khó hiểu là lúc đó Tống Liêm còn chưa về.

Tổng Liêm cuối cùng cũng dời mắt khỏi máy tính, nhìn Hiểu Diệp: “U, hôm nay là ngày gì nha, cậu lại quan tâm tôi đột xuất, hiếm thấy ghê.”

“Được rồi, coi như tôi chưa nói gì đi.” Hiểu Diệp lườm hần, nói cái gì chứ.

“Lúc bốn rưỡi.” Tổng Liêm vừa quay đầu hướng về máy tính tiếp tục bận bịu làm việc của mình. Vừa liếc qua Hiểu Diệp, khóe miệng giương cao thành nụ cười không thể nhận thấy.

Vợ chồng Tổng Thanh lại cảm thấy được, xem ra cố gắng của Tổng Liêm không hoàn toàn uổng phí, Từ Hiểu Diệp đầu đá bướng bỉnh như lửa cuối cùng cũng sắp thông suốt

13. Chương 13

Chương 13

“Này cậu, muốn mua đĩa?” Hiểu Diệp còn chưa ngồi xuống cạnh thanh niên, thanh niên đã hỏi.

“Không mua không mua không mua.” Tên này cũng quá con mẹ nó chuyên nghiệp rồi, lần nào tới cũng hỏi.

Hiểu Diệp mới vừa ngồi xuống, thanh niên lại đứng lên, phúi phúi quần, giọng điệu nhạt nhẽo: “VẬY cậu tới chỗ tôi mỗi ngày để đợi cái gì đây?”

“Tôi chỉ muốn tâm sự với anh thôi mà.” Hiểu Diệp dứt khoát ngồi hình chữ L lên nền gạch.

“Có cái gì để tâm sự đâu.” Thanh niên đi tới bên xe máy mở cốp sau ra, lấy hai cái đĩa, ném cho Hiểu Diệp: “Nhàn rồi quá thì xem phim đi, đừng hết chuyện làm lại tới đây cản trở tôi kiếm tiền.”

Hiểu Diệp ôm đĩa tiếp tục ngồi nơi đó, phát ngốc một hồi, đột nhiên đứng dậy, hỏi một người đàn ông đi ngang qua: “Anh trai muốn mua đĩa không? Loại gì dạng gì cũng có, hay là anh đến đây xem thử đi.”

Anh chàng đi ngang qua kia thấy Hiểu Diệp nhiệt tình quá mức nên bị dọa liên tục xua tay lui về phía sau.

Thanh niên nhìn, nhìn không nổi bật cười đi qua đó, kéo Hiểu Diệp ra sau rồi giải thích với anh chàng kia: “Rất xin lỗi, đây là bạn của tôi, hai chúng tôi đang cá cược chơi thôi.”

Anh kia nói một câu không sao rồi cẩn thận vừa đi vừa nhìn về đằng sau.

“Cậu đúng là thích làm xằng làm bậy, hầy, hai ta cũng coi như bạn bè đi, tôi tự giới thiệu, tôi là Lý Cường.” Lý Cường nghiêm túc tự giới thiệu bản thân mình với Hiểu Diệp.

“Tôi là Thái Hiểu Diệp, anh gọi tôi Hiểu Diệp được rồi.” Hiểu Diệp cũng vui vẻ giới thiệu bản thân.

Khi gần tới cuối năm, Lý Cường nói, sức mua ở nơi này quá kém nên muốn dời đến nơi khác để kiếm ăn, khoảng thời gian này sẽ không đến đây nữa. Lúc Lý Cường nói mấy lời này đặc biệt vui vẻ, có cảm giác toàn thân anh so với lúc trước khác nhau rất nhiều, có lẽ gặp chuyện gì tốt lắm nhưng không thể nói ỉn biết được. Ngày đó Lý Cường đến không phải để bán đĩa, mà là tới tạm biệt Hiểu Diệp, đột nhiên đi mất chỉ sợ cậu lo lắng.

Hiểu Diệp đưa cho hần số điện thoại của mình, kêu hần nếu có chuyện thì liên lạc với mình. Lý Cường nhét tờ giấy ghi số điện thoại Hiểu Diệp vào túi rồi bước đi, Hiểu Diệp đứng ở nơi đó thấy Lý Cường sau khi đi tới góc đường đã lên một chiếc xe thương vụ màu đen có rèm che, dãy số xe không phải của H thị, Hiểu Diệp cười vầy vầy tay.

Đi đi, Nếu như tìm được một người không để tâm công việc bạn đang làm. Nếu như tìm được một người không để tâm tới khuyết điểm của bạn, vậy thì đừng có cố chấp làm gì nữa.

Liên tiếp mấy ngày bận rộn cộng thêm việc thời tiết hay thay đổi, Tống Liêm rốt cuộc vinh quang ngã xuống, vào một buổi sáng nào đó, khi mà Tống Liêm mang áo ngủ, sắc mặt đỏ bừng đứng ở cửa phòng bếp nói với Hiểu Diệp: “Hình như tôi phát sốt.” Hiểu Diệp đã bị dọa cho sợ.

Sau khi Dư Hoa kiểm tra sức khỏe xong, xác định chỉ là cảm mạo thông thường, rồi dặn Tống Liêm phải nghỉ ngơi nhiều hơn, Hiểu Diệp bây giờ lại có thêm một bệnh nhân nữa.

Tống Liêm khi sinh bệnh mề mề nheo nheo không hề giống đàn ông, cùng với tác phong cương quyết của hẳn lúc khỏe mạnh khác nhau hoàn toàn.

“Tôi muốn ăn cháo.” Tống Liêm vừa ngậm nhiệt kế vừa nói, những lời này tất nhiên là nói cho Hiểu Diệp nghe.

“Tôi đi nấu.” Hiểu Diệp nhận mệnh nói.

“Tôi muốn ăn cháo thịt với trứng muối, thịt đừng bỏ nhiều, trứng phải cắt nhỏ.” Tống Liêm hàm hàm hồ hồ căn dặn hồi lâu, rút nhiệt kế ra khỏi miệng, nhìn nhìn, bỏ vào cái ly ở tủ đầu giường. Chuột nhu thuận bò lên chần của Tống Liêm, hai chân nhỏ đặt bên dưới cái đầu tròn xoe mồm mồm, cả người tùy ý để Tống Liêm khi dễ. Một đôi mắt mèo tròn vo mở to, dường như đang suy đoán cái tên ngày thường uy phong bát diện này hôm nay bị làm sao.

Hiểu Diệp ở trong lòng âm thầm phỉ nhổ Tống Liêm, đã sinh bệnh rồi mà còn có hơi sức kén cá chọn canh. Nhưng thôi quên đi, Hiểu Diệp luôn tuân theo “Người bệnh là lớn nhất” cấp tốc chạy đi nấu cháo cho Tống Liêm, Tống Liêm vươn tay chơi đùa với Chuột, chờ đợi món ăn của mình.

Không bao lâu sau, Hiểu Diệp lại đi vào, bưng nước, cầm thuốc ở trên bàn: “Này, uống thuốc.”

Ánh mắt Tống Liêm u oán, còn chưa nói gì đã dọa Hiểu Diệp giật mình, hai tay vội vàng dâng ly nước, thái độ rất cung kính: “Liêm ca, mời anh uống thuốc.” Tống Liêm cầm lấy giữa đầu nuốt thuốc xuống.

Nhìn ánh mắt Tống Liêm u oán mà thâm tình, Hiểu Diệp chân nọ đá chân kia chạy ra cửa, vừa chạy vừa giải thích: “Cháo sắp chín, tôi đi xem.”

Tống Liêm kéo chăn lên đến đầu râu rĩ cười.

Rốt cuộc đợi đến lúc Hiểu Diệp mang cháo đi vào, Tống Liêm lại nằm dài trên giường. Thấy Hiểu Diệp bưng cháo tới, chỉ giương mắt lên nhìn sơ qua rồi râu rĩ thở dài, Hiểu Diệp đưa cháo sang, Tống Liêm chỉ yếu ớt nói: “Đế trên bàn đi.”

“Anh không ăn sao?” Hiểu Diệp hỏi.

“Không có sức.”

Gân xanh trên trán Hiểu Diệp lại nổi lên, cuối cùng Hiểu Diệp lôi một cái ghế qua, cầm cái muỗng dài, bắt đầu đút bệnh nhân này ăn, sau khi ăn một ngụm, Tống Liêm đánh giá: “Rất nhạt.”

“Người bệnh nên ăn nhạt một chút.” Hiểu Diệp lại đút một muỗng.

“Cục thịt to quá.”

“.”

“Nóng quá.”

“.”

“Cạch” Hiểu Diệp giật giật khóe mắt, nắm muỗng cháo đập lên đầu Tống Liêm, làm nước nước cháo cháo văng tùm lum trên mặt Tống Liêm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tống Liêm, anh thu liễm lại một chút cho tôi, đừng có ép tôi ‘thừa cơ anh bệnh, lấy mạng anh’”

Tống Liêm nín cả buổi cuối cùng cũng cười ra miệng, đáng vẻ trung khí mười phần này không giống một người đang sinh bệnh chút nào. Lau cháo trên mặt, cười càng thêm vui vẻ.

Hiếu Diệp “Cạch” đặt tô cháo lên bàn: “Được, báo anh biết một tiếng, ngày mai là 23 tháng chạp, mười tháng lương anh phải trả lại đây, cho tôi chi phiếu, tôi phải về nhà ăn tết. Sang năm tôi sẽ không đến đây nữa.”

Lần này Tống Liêm trái lại không giống mọi khi đe dọa dụ dỗ Hiếu Diệp không từ chức, chỉ là thu lại nụ cười, chỉ vào cái bàn nói: “Ngăn thứ 3, tự mình đi lấy đi.”

Hiếu Diệp mở ngăn kéo, quả nhiên bên trong có đặt chi phiếu, cầm chi phiếu lên mới phát hiện tờ giấy nằm bên trong nó nhìn quen quen, vừa mở ra mới biết đây chính là tranh châm biếm mình phát tiết khi trước.

“Tôi đi xem lão gia tử thế nào rồi, nếu đã ăn cháo xong, tôi... mức thêm cho anh.” Hiếu Diệp cầm tờ chi phiếu tìm cơ hội vàng ra khỏi phòng.

Tống Liêm cúi đầu nhìn Chuột vẻ mặt vô tội đang bò lên chần, vươn tay vo đầu mèo hồi lâu, cho đến khi Chuột phát ra tiếng kêu nhỏ kháng nghị mới chịu buông tay ra.

Hôm sau Hiếu Diệp dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị rời khỏi, mới biết được bệnh của Tống Liêm tự nhiên trở nặng. Dư Hoa cau mày nói: “Không thể như thế được, sao bệnh lại trở nặng chứ. Hôm nay Hiếu Diệp mà đi thì trong nhà chẳng còn ai chăm sóc. Hay là chị gọi điện thoại đến xin nghỉ.”

“Khỏi cần, khụ khụ, uống thuốc nghỉ ngơi là được rồi.”

“Đúng, Dư Hoa, con nên đi làm đi, mình ta cũng có thể chăm sóc nó.” Lão gia tử cũng khuyên.

Dư Hoa sau khi tiêm thuốc giải thích: “Con vốn không am hiểu phương diện này, chỉ sợ bệnh nặng quá con chẩn không ra, cảm mạo bình thường này sao hôm nay lại tự nhiên nặng thêm không biết nữa.”

“Bây giờ cứ quan sát theo dõi đã, tối về rồi nói sau.” Tống Liêm khuyên Dư Hoa.

Dư Hoa thở dài: “Cũng đúng, tôi đi làm đây, tiện đường đưa Hiếu Diệp đến nhà ga luôn.”

Trong lòng Hiếu Diệp cảm thấy đi hôm nay có phải không thích đáng hay không, nhưng mà nếu bỏ lỡ hôm nay. . . ., có lẽ hẳn chỉ cảm mạo bình thường thôi, buộc lòng phải ngăn lại nội tâm đang áy náy bất an, vẫy tay: “Tạm biệt lão gia tử, tạm biệt Liêm ca, bye bye Chuột.”

14. Chương 14

Chương 14

Hiếu Diệp về nhà vài ngày, chớp mắt một cái đã đến đêm giao thừa, chung quy vẫn thấy nên gọi điện thoại đến cho Tống Liêm, không, là gọi cho lão gia tử. Suy nghĩ nhiều lần, cuối cùng vẫn thừa dịp ba mẹ đi chơi xuân mà gọi.

Điện thoại mới vang hai tiếng đã được tiếp.

“Alô, xin chào.”

Trong một lúc Hiếu Diệp không nhận ra được là người nào trong đám anh em Tống gia, nên kiên nhẫn nói một câu: “Năm mới vui vẻ.”

“Năm mới vui vẻ.” Người này ngay cả nói câu năm mới vui vẻ cũng cứng nhắc nghiêm túc, Hiếu Diệp nghĩ tới cũng chỉ có anh hai Tống gia, Tống Nghị.

“Chào anh, em tìm bác Tống.”

.

“Nga, là Hiếu Diệp à.” Lão gia tử vừa tiếp điện thoại đã biết là Hiếu Diệp.

“Bác Tống, năm mới vui vẻ.”

“Năm mới vui vẻ.” Nghe giọng lão gia tử xem ra thân thể ông vẫn tốt.

Hiếu Diệp chần chừ hồi lâu mới ấp a ấp úng hỏi: “Bác Tổng, mọi người vẫn khỏe chứ?”

“Khỏe khỏe khỏe đều khỏe.” Lão gia tử trả lời rất thẳng thắn, hoàn toàn không biết ẩn ý của Hiếu Diệp.

“Nga, mọi người khỏe là tốt.” Hiếu Diệp hậm hực nói thêm vài câu rồi cúp điện thoại. Hai tay đan vào nhau để ở sau đầu rồi ngồi dựa vào sofa ngẩn ngơ, mọi người nghĩa là bao gồm Tổng Liêm, mọi người khỏe có nghĩa Tổng Liêm cũng khỏe. Nhưng mà ‘Đều khỏe đều khỏe’ lại là câu dùng để trả lời nhiều nhất khi được hỏi, lịch sự khách khí, cho dù không khỏe cũng sẽ không nói thẳng ra.

Suy nghĩ một hồi Hiếu Diệp lắc đầu, bản thân mình quả nhiên không thích hợp để nghĩ đến mấy vấn đề phức tạp gì đó, coi như mọi người đều ok hết đi, Tổng Liêm kia thân cường thể kiện như trâu, có lẽ đã khỏe lại rồi, chợt di động vang lên, không ngờ là Lý Cường.

“Hiếu Diệp, năm mới vui vẻ.”

“Năm mới vui vẻ.” Hiếu Diệp ngừng một hồi rồi hỏi: “Anh gần đây có tốt không?”

“Tốt, vô cùng tốt, ha ha ha.” Nghe giọng Lý Cường quả thật tốt hơn so với trước kia, ngay cả tiếng cười cũng khác xa những ngày lo lắng vất vả.

“Vây.” Đang nói thì bị một loạt tiếng đập cửa điên cuồng chặn ngang. Hiếu Diệp đành phải xin lỗi rồi sau đó cúp điện thoại ra mở cửa.

Cả một đám bạn thân như quần ma loạn vũ chạy ào vô trong: “Đi đi đi, ra ngoài chơi, ở nhà đón tết là chuyện của người già.” Cứ như vậy mơ hồ bị kéo ra ngoài đến lúc trời gần sáng mới được thả đi, bởi vì là mừng một đầu năm, nên không có taxi, đi bộ gần một tiếng mới về tới nhà, tay chân đã sớm lạnh cóng.

“Meo ~ ngaw ~” Hiếu Diệp nghe tiếng mèo kêu, mới phát hiện dưới chân có một vật hình tròn nhỏ.

“Chuột.” Hiếu Diệp kinh ngạc kêu lên, rồi đi tới hăm hử nhấc Chuột ôm vào lòng.

“Cậu chỉ thấy mỗi Chuột.” Giọng nam trầm mang theo trêu chọc, Hiếu Diệp ngẩng đầu liền nhìn thấy Tổng Liêm mang áo khoác, hai tay đút trong túi đứng trước cửa xe hơi.

“Liêm ca, anh, sao anh lại tới đây.” Bản thân Hiếu Diệp không hề phát hiện sự kích động nằm trong thanh âm mình.

Tổng Liêm đi tới, vòng tay kéo Hiếu Diệp đang nói và cả Chuột vào trong ngực, hơi thở ấm áp quần lấy Hiếu Diệp, trong một lúc Hiếu Diệp quên luôn giấy dựa, chỉ lẳng lặng mà cảm nhận khí tức lâu ngày không gặp.

.

Hiếu Diệp ngo nguậy dậy ra khỏi cái ôm của Tổng Liêm: “Liêm ca, anh khỏe rồi à.”

Kết quả Tổng Liêm lại duỗi hai tay ra kéo Hiếu Diệp ôm vào lòng lần nữa, ở bên tai Hiếu Diệp nói: “Tôi mở cửa sổ cả một đêm, vậy mà cũng không thể giữ em ở lại, ngược lại còn bị viêm phổi, kết quả tối qua nghe điện thoại của em, liền nửa đêm chạy xe tới.”

“Anh điên rồi.” Hiếu Diệp phát hiện không ngờ Tổng Liêm bệnh còn chưa hết đã chạy đến đây.

Hai tay Tổng Liêm càng ngày càng xiết chặt lấy người trong ngực: “Tôi thật sự điên rồi. Hiếu Diệp, Hiếu Diệp, tôi thích em.”

.

Hiếu Diệp nghĩ mình điên rồi, bởi vì hành động của tên điên Tổng Liêm mà đi theo hắn quay trở lại Tổng gia, Hiếu Diệp nghĩ mình hết thuốc chữa rồi, sao lại dễ bị gạt như vậy.

“Tôi không muốn làm y tá nữa.”

“Qua hết năm mới em có thể đi tìm việc mà em thích.”

“Vây sao tôi nhất định phải quay về Tổng gia.”

“Bởi vì tôi đã tỏ tình với em, mà em còn chưa trả lời tôi.”

Hiếu Diệp giận dữ nói: “Tôi nói tôi. . . .” Lời còn chưa dứt đã bị Tống Liêm chặn ngang.

“Đừng nóng vội, tôi biết con người em đơn thuần ngốc nghếch, nói xong rồi cũng không biết lời của mình nó có ý gì, nên em tốt nhất cứ suy nghĩ kỹ rồi sau đó hãy trả lời tôi. Dù sao qua năm mới em cũng ở lại H thị tìm công việc, thay vào đó ở lại nhà tôi sẽ thuận tiện hơn, với lại ba mẹ em cũng sẽ yên tâm.”

Đơn thuần ngốc nghếch, Hiếu Diệp đen mặt, quay đầu hung dữ hỏi: “Ai đơn thuần ngốc nghếch.”

“Người ta nói cái gì tin cái đó, thật sự là đơn thuần. Tôi nói em toàn đặt tập trung sai chỗ, thật sự là đồ ngốc.”

.

Cứ như vậy vào mừng một tết, Hiếu Diệp đã bị Tống Liêm gạt trở về Tống gia, bởi vì là năm mới, nên cả nhà Tống gia đều ở đây, cơ hồ ngoại trừ Tống Nghị, tất cả mọi người đều vì việc Tống Liêm có thể thành công đón Hiếu Diệp trở về mà vui mừng. Tống Nghị thì trưng ra bản mặt đen thui, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Nhìn Hiếu Diệp thở dài một tiếng rồi trở về phòng.

“Liêm ca, tôi có phải làm gì chọc Nghị ca giận rồi không.” Hiếu Diệp bị Tống Nghị dọa tới mức tay chân lúng túng. Tống Nghị này hoàn toàn kế thừa bản tính cáu kỉnh khi trẻ của lão gia tử, cũng chính là loại người mà Hiếu Diệp sống không quy không tắc sợ nhất.

“Không có, em đừng để ý làm gì, qua một lúc anh ấy thông suốt là tốt thôi.” Tống Liêm tất nhiên hiểu rõ, anh hai biết mình thích Hiếu Diệp, nên sau này tuyệt đối sẽ không lấy vợ, có thể nhẫn nhịn không nổi điên đã là không tệ rồi.

“Ba, chị Lương khi nãy gọi điện thoại tới, nói ngày mai Ông Lương sẽ tới chơi.”

Lão gia tử vừa nghe, vội nói: “Sao lại để thầy đi tới đây được chứ, muốn đi thì ta mới là người đến chỗ lão nhân gia ông mới đúng, ày dà, thật có lỗi có lỗi.” Ông Lương này vốn là ân sư của lão gia tử, tuổi tác đã cao, có chút xu hướng già nua si ngốc, khi tốt khi xấu, bây giờ nhớ rõ bạn là ai, lúc sau lại quên bống mất. Lão gia tử rất kính trọng ân sư này, trước kia đầu năm nào cũng đến nhà chúc tết, ai mà ngờ hôm nay ông Lương lại muốn đích thân đi tới đây.

Ngày hôm sau vào một sớm tinh mơ, lão gia tử bắt chước Chu Bái Bì gọi mọi người dậy, con dâu thì chuẩn bị tiếp đãi Lương lão nhân gia. Hiếu Diệp bây giờ tuy không phải là y tá Tống gia, nhưng thấy tất cả mọi người bận rộn, cũng không phải không biết xấu hổ hai tay không làm gì. Nên đi cùng Tống Liêm đến siêu thị mua đồ ăn.

Người đến siêu thị vào tháng giêng cũng không nhiều, Hiếu Diệp với Tống Liêm đẩy xe đi trong siêu thị, nhìn qua khe hở giữa các kệ thấy một cặp anh em, người anh sờ đầu em trai nhỏ, giọng điệu trẻ con nói: “Nếu em không đồng ý quay về đem pháo hoa đến cho anh chơi, sau này anh sẽ không lấy em đâu.”

Em trai mở to đôi mắt mông lung: “Nếu cho anh, sau này anh sẽ lấy em sao?”

Anh trai gật gật đầu, thề son sắt nói: “Nhất định chắc chắn.”

“Anh không được đổi ý đâu đó.” Em trai lo lắng căn dặn lần nữa. Hai đứa nhỏ vươn tay móc ngoéo, em trai kéo tay người anh mình rồi hôn một cái lên mặt nó, sau đó còn viện cớ: “Em sợ anh đổi ý.”

Tống Liêm nhìn hai anh em mặt mũi đáng yêu ở đối diện, kéo Hiếu Diệp qua nói: “Nếu chúng ta cũng nhận nuôi một cặp nhóc đáng yêu giống như vậy, em nói thử xem, hai đứa nhỏ phần điều ngọc mài, gọi tôi ba, gọi em mẹ. Nếu như thế, em nên gọi tôi là gì?”

Hiếu Diệp cười lạnh nói: “Tôi kêu anh CÚT.”

15. Chương 15

Chương 15

“Tôi giúp em.”

“Lão tử không cần.”

“Tôi sợ em mệt.”

“Lão tử ai cần anh lo.”

Đi kèm với tiếng ồn ào kẻ xướng người họa, là Hiểu Diệp và Tống Liêm đang đóng cửa chính Tống gia. Thật ra mọi người trong Tống gia đến tận bây giờ vẫn không hiểu trêu đùa Hiểu Diệp có chỗ nào vui, mà có thể khiến Tống Liêm chọc ghẹo cậu ta không biết chán. Về phần Tống Liêm thì lại đang tưởng tượng về mặt Hiểu Diệp 70 năm sau nhũn nhũn giống bông hoa cúc, quay về phía mình sức lực mười phần rống to: “Tống Liêm, lão tử không hầu hạ!”

“Tống Liêm anh bị gì thế, vừa cười lên mặt rất *.” Hiểu Diệp nhìn Tống Liêm sau khi bị mắng mặt còn cười đến sáng lạn.

“A, ông Lương, ngài đã tới.” Tống Liêm không để ý câu hỏi của Hiểu Diệp, đi về phía chính giữa phòng khách chào hỏi ông cụ ngồi trên xe lăn.

Ông cụ tóc hoa râm, mang theo một nụ cười hiền lành, thấy Tống Liêm càng cười vui vẻ hơn nữa, suy cho cùng trong bốn đứa nhỏ nhà Tống gia, ông thích nhất chính là đứa út Tống Liêm: “Tiểu Liêm à, tới đây, mau tới đây. Tiểu Tống, bên cạnh là con nhà ai vậy.” Tiếng Tiểu Tống này tất nhiên là gọi lão gia tử.

Lão gia tử vừa nghe ân sư hỏi, lập tức giải thích: “Đây là Hiểu Diệp.”

“Nga, nó chính là Hiểu Diệp à.” Không nghĩ tới ông Lương lại nói với giọng điệu biết rồi: “Chính là vợ Tiểu Liêm chứ gì.”

“Phụt ~” Tống Tử Thu ngồi ở một bên rất không hình tượng phun nước trà xuống sàn, dưới ánh mắt trách cứ của Tống Cương liền vội vàng chạy tới phòng bếp tìm khăn lau. Tống Thanh thì liếc mắt trừng Tống Liêm, ai mà không biết đây là do Tống Liêm khiến thằng nhóc kia gặp quỷ.

Lão gia tử vừa nghe, vội nói: “Không phải không phải, Hiểu Diệp là con trai, chỉ ở tạm nhà tụi con.”

Cũng không biết ông Lương nghe có hiểu hay không, tóm lại tới tận lúc ăn cơm, ông Lương vẫn giữ vẻ mặt thiết tha quan tâm Hiểu Diệp: “Hiểu Diệp à, con với Tống Liêm hai vợ chồng ngồi bên cạnh ông già này đi, để ta nhìn mấy đứa thật kỹ.”

Hiểu Diệp xụ mặt không muốn qua đó ngồi, nhưng lại bị Tống Liêm kéo đi: “Lão nhân gia người ta chỉ yêu cầu có nhiều đó mà em cũng không chịu thỏa mãn, cũng quá vô đạo đức rồi.”

“Ông già nên hóa ngọc, nam nữ cũng không phân không được.” Hiểu Diệp thấp giọng nói.

Tống Liêm gấp một miếng thịt bò, bỏ vào chén Hiểu Diệp rồi cười hề hề như trộm nói: “Không phải đâu, tôi thấy lão nhân gia ông ấy rất tỉnh táo, hơn nữa ánh mắt lại vô cùng sắc bén.”

Ông Lương ngồi kế bên còn thêm mắm thêm muối: “Nhìn đi, ta đã sớm biết Tiểu Liêm sau này sẽ là người chồng tốt, rất thương yêu vợ mình.”

Lão gia tử cũng không phải không biết xấu hổ năm lần bảy lượt sửa lời ông Lương nên đi theo ông pha trò luôn. Ông Lương đột nhiên chuyển đề tài hỏi lão gia tử: “Tiểu Tống, nghe nói cậu phản đối Tiểu Liêm lấy Hiểu Diệp?”

Lão gia tử lệ rơi đầy mặt, ngài đây nghe từ nơi nào nói vậy hử, chỉ đành trả lời phải: “Không phản đối không phản đối, con cháu đều có phúc của con cháu, chúng ta là người lớn phản đối cũng vô dụng.”

Tống Nghị sau khi nghe xong vẻ mặt giống như muốn nói cái gì đó, nhưng còn chưa mở miệng, Tống Liêm đã bắt đầu ho khan: “Có lẽ bệnh mấy hôm trước còn chưa hết.” Tống Liêm mỉm cười nói, hai mắt lạnh lẽo bắn về phía Tống Nghị, Tống Nghị nhìn chực vị ngồi ở xung quanh, thấy tất cả mọi người đều có biểu tình

“Tôi cái gì cũng không biết”, ào ào khuất phục dưới uy quyền của Tống Liêm. Tống Nghị có loại tâm tình đồng cảm với những người cách mạng muốn đánh thức những người Trung Quốc chết lặng nằm đó.

Nhìn vẻ mặt Tống Liêm cười nịnh nọt với ông Lương, còn thiếu một câu “Thái Quân” chưa nói. Tống Nghị đành phải âm thầm rơi lệ. Con gái Tống Nghị là Tống Lương Hạ thông cảm vỗ vỗ vai hắn, nhỏ giọng nói: “Ba, ba nên nghĩ thoáng một chút đi, con nói thật, Hiểu Diệp ca với chú nhỏ rất là xứng đôi.”

Tống Nghị hung dữ nói: “Con ít xem mấy cái thứ linh tinh kia đi, nếu để ba phát hiện, ba sẽ đập nát máy tính của con.”

Tống Lương Hạ ha ha cười hai tiếng, căn bản không sợ uy hiếp của Tống Nghị, nói: “Không có bản lĩnh mới trút giận sang người khác, bản thân ở đó bị chú nhỏ làm tức khí liền quay sang ức hiếp con gái mình, đây không phải là chuyện mà chàng nhà binh nên làm đâu.”

Tống Nghị vuốt mặt quay đầu lại hỏi vợ của mình: “Không phải anh đã già rồi chứ, em trai mình không nghe lời còn chưa tính, tại sao ngay cả con gái của mình cũng. . . .”

.
. .

Qua năm mới Hiểu Diệp bắt đầu liên lạc với các anh em của mình định bụng nhận vẽ một số tranh tường minh họa, như tuyển người làm việc hiệu chỉnh trong phim hoạt hình linh tinh gì đó.

Vừa đi tới cửa đã bị Tống Liêm chặn lại: “Lão Tứ nhóm em có đi không.”

Hiểu Diệp vẻ mặt không hiểu: “A, sao anh lại biết Lão Tứ.”

“Hừ hừ, nói mau.”

Mặc dù trong lòng Hiểu Diệp rất nghi hoặc, nhưng vẫn bình tĩnh lạnh nhạt nói cho Tống Liêm biết: “Không đi, Lão Tứ có việc riêng của mình, chỉ có lúc rảnh rỗi mới đi.” Tống Liêm nghe xong tất nhiên là yên tâm, trước khi Hiểu Diệp đi còn dặn cậu nếu có chuyện thì gọi điện cho hắn.

Lão Đại nói với Hiểu Diệp là có một nhà xuất bản muốn nhận người vẽ tranh minh họa và trang bìa, kêu Hiểu Diệp mang vài tác phẩm của mình đến xem thử. Hiểu Diệp nghe xong thầm vui vì số mình tốt, rồi cầm theo một đồng lớn bản gốc tranh vẽ theo Lão Đại đi phỏng vấn. Tạp chí đó là một tòa lầu mười tầng, suy cho cùng trước kia Hiểu Diệp chưa từng làm gì tương tự giống việc này bao giờ nên cứ liên tục hỏi Lão Đại, hỏi mình có làm được hay không.

Lão Đại nói: “Sẽ được thôi, trên thông báo tuyển người không yêu cầu nhiều như thế, chỉ cần có kỹ năng hội họa, có thể tự mình sáng tác, nga, đúng rồi, suy nghĩ ở đây rất thoáng.”

Suy nghĩ thoáng! Khóe miệng Hiểu Diệp co giật, cái này sao giống mô XX ngành giải trí tuyển dụng PR vậy chứ, 18 đến 35 tuổi, yêu cầu cơ thể khỏe mạnh, suy nghĩ thoáng. Liền hỏi lại lần nữa: “Là tạp chí?”

“Nói nhiều như vậy làm gì.” Lão Đại lôi Hiểu Diệp ra khỏi thang máy.

Trên cửa nhà xuất bản không phải đề tên của phòng tạp chí, mà là XX phòng tranh ảnh.

Qua lại nơi này đại đa số đều là nữ giới, sau khi thấy đàn ông. Nga, nhấn mạnh là thấy hai người đàn ông đang lồi lồi kéo kéo, có cô nàng đã bắt đầu mất bình tĩnh hai mắt lóe sáng.

“Chúng tôi tìm tổng biên tập.” Cuối cùng Lão Đại tìm trong đám phụ nữ chọn ra một cô gái bình thường nhất để hỏi.

“Tôi chính là tổng biên tập Thành Nhã Vận.” Cô gái tháo mắt kính xuống mỉm cười, có cảm giác rất phong độ.

Hiểu Diệp đưa tới tranh của mình, cô gái mời Lão Đại và Hiểu Diệp ngồi xuống, sau khi lật xem vài bức, cười càng thêm ngọt: “Thái tiên sinh phải không, chúng tôi rất hài lòng với tranh của cậu, tạp chí chúng

tôi chủ yếu lấy độc giả nữ và tiểu thuyết làm cơ sở chính, nên cần tìm người để vẽ tranh minh họa, không biết cậu có thể đảm nhiệm được không.”

“Có thể, có thể.”

“Vậy thì tốt, chúng ta sẽ ký hợp đồng ngay bây giờ, ký kết xong rồi không được đổi ý đâu đó.”

Hiểu Diệp thấy cô rất vừa ý bức tranh, nghe cô nói vài câu về vẽ tranh minh họa cho tiểu thuyết xong rồi liền vui vẻ đồng ý nhận lấy công việc này, ký hợp đồng. Người đẹp nhận lấy hợp đồng, cười y như con hồ ly vừa trộm được gà.

“Chào mừng cậu đến với chúng tôi. Sau này bản thảo của cậu sẽ chuyển về bên mỹ thuật. Nga, đúng rồi, cậu có biết đam mỹ tiểu thuyết là gì không?”

“Cái đó à, quả thật không biết.” Hiểu Diệp hồ thẹn nói, sắp phải làm việc mà ngay cả thứ cơ bản gì đó cũng không biết.

“Nga, không sao, khi về đọc kỹ bản thảo thì sẽ biết.”

Cầm bản thảo, Hiểu Diệp vui vẻ muốn kéo Lão Đại đi chúc mừng mình khởi đầu thuận lợi.

Kết quả đúng lúc Tống Liêm vừa tan tầm gọi điện tới, nói là cả nhà Tống Nghị sẽ đi vào ngày mai, nên hôm nay mọi người cùng ăn cơm với nhau một bữa. Hiểu Diệp đành phải nói tạm biệt với Lão Đại, đứng ở ven đường đợi Tống Liêm lái xe tới đón.

Vừa lên xe, Hiểu Diệp bắt đầu khoe khoang những gì xảy ra hôm nay của mình với Tống Liêm, lúc Tống Liêm hỏi về chuyện khác ở tạp chí, Hiểu Diệp vừa nghe chẳng biết trả lời ra sao. Tống Liêm thở dài nói: “Em bị bán mà còn giúp người ta đếm tiền.”

16. Chương 16

Chương 16

Hiểu Diệp trước giờ chưa bao giờ thấy Tống Liêm nói câu nào chính xác như thế, sau khi cậu nhìn mấy thứ XXOO trên màn hình xong liền chớp lấy điện thoại bên cạnh, bấm số gọi tổng biên. Mặc dù đã gần 2 giờ sáng, nhưng Hiểu Diệp vẫn không kiềm chế được bản thân tìm tổng biên nói lên suy nghĩ trong đầu mình.

“Alô, xin chào ~” Tổng biên bên kia đầu dây có vẻ tràn trề sinh lực hơn so với mình, còn thấp thoáng nghe thấy tiếng Nhật walawala gì đó.

“Thành tổng biên, tôi là Thái Hiểu Diệp.”

Thành Nhã Vận vừa nghe liền cười hỏi: “Cậu bây giờ đã biết đam mỹ tiểu thuyết là gì chưa?”

Hóa ra đã sớm biết mình sẽ gọi tới, Hiểu Diệp có cảm giác mãnh liệt rằng mình đã bị lừa, lúc đó cậu thấy Thành Nhã Vận mỉm cười rất giống một người, cái lúc mà Tống Liêm lừa mình đến H thị không phải cũng cười như vậy hay sao!

“Trước khi cậu muốn đưa ra yêu cầu gì với tôi, Hiểu Diệp thân mến à, tôi muốn nhắc nhở cậu một chút, chúng ta đã ký hợp đồng rồi, vi phạm hợp đồng là phải bồi thường tiền đó. Tạp chí chúng tôi không hoan nghênh những người vi phạm hợp đồng đâu, dẫu sao cách ngày xuất bản cũng không còn xa nữa, thứ chúng tôi cần chính là tranh minh họa MM. Được rồi, tôi chỉ nói tới đây thôi, giờ đến lượt cậu nói.” Thành Nhã Vận giọng điệu nhẹ nhàng khoan khoái nói xong một đồng lời, rồi để lại một khoảng trống dài im lặng.

“Không, tôi không có gì để nói.” Hiểu Diệp thở dài, cô đem những thứ cần thiết ra nói hết cả rồi, mình có còn cái gì để nói nữa đâu.

Bên kia đầu dây vang lên tiếng cười khoái trá của Thành Nhã Vận, cô còn có lòng tốt nhắc nhở Hiểu Diệp: “Nếu cậu thật sự không biết vẽ tranh đó như thế nào, vậy thì tới Baidu đăng bài đi, chị em ở khắp mọi nơi sẽ rất vui vẻ giúp đỡ cậu.”

Hiểu Diệp cúp điện thoại, bỏ luôn bản vẽ ngày hôm nay, này con mẹ nó xem như leo lên thuyền trộm rồi. Hiểu Diệp thầm mắng một câu, thật sự cảm thấy mệt mỏi, liền mơ mơ hồ hồ đi ngủ.

Trong lúc ngủ mơ chung quy cứ cảm thấy phía sau lưng lạnh run một chập, Hiểu Diệp đột nhiên mở to mắt, trái lại khiến Tống Liêm đang mặt đối mặt với cậu hoảng sợ.

“Anh bệnh à.”

“Em xác chết vùng dậy ah.”

Rất ăn ý, không hẹn mà gặp nói cùng lúc, ngay cả câu cú cũng y như nhau. Hiểu Diệp vẻ mặt chán ghét đẩy đẩy mặt Tống Liêm, đứng dậy. Vươn tay lấy quần áo làm chăn bông rút xuống đất, lộ ra lồng ngực bằng phẳng và hai điểm nhỏ màu hồng nhạt.

“Chắc chắn, tôi nói nha, Hiểu Diệp em cứ như vậy phong tao đứng trước mặt một người đàn ông cảm dục đã lâu mà còn có tình ý với em, thật sự là một chuyện rất là nguy hiểm.” Tống Liêm dựa vào bàn, con mắt lấp lờ phát sáng.

Nếu bạn cho rằng Hiểu Diệp sẽ hét chói tai kéo chăn bông lên che người, vậy thì bạn đã sai. Hiểu Diệp chỉ đơn giản ném chăn bông qua một bên, đứng lên trên giường mình, cả người chỉ có duy nhất một vật che đầy chính là cái quần lót nhỏ màu đen. Rồi làm một động tác của vận động viên thể hình.

“Dáng người tôi tốt, không sợ bị nhìn.” Sau đó ở trước mặt Tống Liêm dùng động tác nhanh nhẹn của khi trước cấp tốc mặc nhanh quần áo, chạy vào phòng tắm. Nghe tiếng khóa cửa, Tống Liêm cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Hiểu Diệp rửa mặt xong ra ngoài ăn bữa sáng, kỹ thuật dùng dao của Dư Hoa không ngờ rất ‘khéo léo’, chỉ thái thịt thái rau thôi, mà lại dùng sức mạnh khiến người người khó tin. Hiểu Diệp vừa dùng chiếc thìa bởi móc trong cháo ra được một vật thể rắn màu đen không rõ nguồn gốc, miệng ngậm bánh mì, lòng không yên. Đám người lão gia tử mắt thấy nhưng tâm không sợ, bình tĩnh ăn bữa sáng có hương vị kì quái.

Đột nhiên trong đầu Hiểu Diệp nảy lên một ý tưởng, gỡ miếng bánh mì ra khỏi miệng, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chú Tống Liêm. Tống Liêm bị ánh mắt nóng cháy của Hiểu Diệp nhìn chăm chăm, đương nhiên sẽ không tự kỷ đến trình độ cho rằng Hiểu Diệp đột nhiên yêu thương mình.

“Cái mặt của em giống như một năm không được ăn thịt là ý gì đây?” Tống Liêm hỏi.

Hiểu Diệp ha ha cười, cười đến nỗi khiến mọi người ai nấy đều nổi da gà toàn thân. Hiểu Diệp nói: “Anh có thể làm người mẫu, để tôi vẽ tranh minh họa được không.”

Tống Liêm nhếch môi, giọng điệu không tử tế nói: “Vị kia vóc dáng tốt, không sợ tiểu nhân thấy, hay là ngài nhìn vào gương tự vẽ mình đi.”

“Liêm ca, dáng người của anh rất rất tốt mà.” Nói xong còn cười cười lấy lòng, nếu Hiểu Diệp mà có cái đuôi, lúc này đây nhất định sẽ vẫy vẫy liên hồi.

“Được, tôi đành cố mà làm thôi.”

Từ đó về sau Hiểu Diệp có hai tới hai người mẫu, một là bản thân mình còn một là Tống Liêm. May mắn là chỉ có một bài văn với quy mô lớn, nói chung bức tranh chỉ cần nắm tay ôm ôm ấp ấp là được. Lần đầu tiên đi giao bản vẽ, người đẹp biên tập vui vẻ cười đến nỗi nhìn không ra con mắt. Chỉ còn thiếu mỗi việc khen Hiểu Diệp có tài năng thiên phú mà thôi. Xét thấy tiền nhuận bút cũng nhiều, Hiểu Diệp liền mang bản thảo khác về, quay lại tiếp tục việc vẽ tranh minh họa.

.

Một buổi trưa nào đó, nhóm thư ký của Tống Liêm ngồi nói chuyện phiếm ở trong phòng làm việc.

Chợt một cô trong nhóm thò tay rút ra một quyển tạp chí, lật tới một trang có hình minh họa rồi giơ lên, cười vô cùng đáng khinh: “Chính là cái này đây, lần đầu tiên nhìn thấy, đã có cảm giác bức vẽ này vô cùng giống tổng giám đốc.” Mọi người vừa nghe vội cầm lấy nhận xét, quả nhiên giống.

“Đây là tạp chí gì vậy?” Mọi người muốn lật trang bìa xem thử.

“A ha? Đây sao.” Cô nàng nào đó vươn tay đoạt lại ôm vào trong lòng, cười cười nói: “Là tiểu thuyết, mấy cậu không nên xem. Ha ha ha.”

Cơ mà, chỗ thư ký lại có cô gái rất nhút nhát rụt rè xuất hiện nói: “Đã ra 3 kì, chỉ cần là tranh của họa sĩ gọi Nhật Nghiêu này vẽ, công đều có vài phần giống tổng giám đốc. Nghe nói họa sĩ này chính là nam giới.”

“Oa, thâm mến.” Cả văn phòng nhốn nháo, tíu tít xúm lại râm rang một vùng.

Sau đó, một cô thư kí gan lớn nào đó muốn tìm chết đã cầm tạp chí nhét lẫn vào trong xấp văn kiện rồi đem toàn bộ đưa tới chỗ Tổng Liêm. Tổng Liêm cầm văn kiện lên, bức tranh đột nhiên rơi ra, nhìn thấy nó hần liền buồn bực thở dài. Hèn chi Hiểu Diệp thả chết cũng không chịu nhìn xem tranh cậu ấy vẽ, thì ra tranh này chính là mấy thứ bậy bạ linh tinh kia. Nhìn những đường nét trong bức tranh, hần biết rõ phải chỉnh sửa rất nhiều lần mới vẽ ra được cái này. Tổng Liêm đưa tay vào túi tìm, lấy ra một lọ dầu bôi trơn, rầu rĩ nói: “Mấy khi nào mới có thể phát huy công dụng đây.”

Thật ra Hiểu Diệp nhận vẽ tranh không chỉ ột nhà tạp chí. Hiểu Diệp vẽ phong cách dễ thương rất nhanh, nên mới có thể giao bản thảo đúng giờ, thành ra thu nhập cũng khá nhiều.

Đương nhiên chiếm chủ yếu là bên tạp chí đam mỹ kia, còn nhân vật trong bức vẽ, lãnh đạm cấm dục công chính là Tổng Liêm, còn niên thượng đại thúc thì là Tổng Thanh, nhưng nếu thuộc loại hình khác thì công sẽ là Tổng Nghị. Hiểu Diệp không kìm nổi nước mắt lưng tròng, bác Tổng, ngài đúng là nhân tài, người trong nhà ngài muốn kiểu gì có kiểu đó, thật sự là kho tư liệu sống tốt nhất của tôi.

Còn cái câu vô sỉ “Kích thước có lẽ hơi lớn” của tổng biên đại nhân kia, Hiểu Diệp kiên quyết coi như không nghe không thấy, kết quả lần này giao bản vẽ xong, biên tập viên xinh đẹp kia liền đưa cho cậu hai cái đĩa, một đĩa là bản thảo bài văn, một đĩa khác, khụ, các bạn biết mà.

“Xem cho kỹ nha ~ đây chính là tư liệu sống.” Biên tập viên xinh đẹp dặn dò.

Về tới nhà, Hiểu Diệp liền đem cái đĩa kia ném vào thùng rác, bắt đầu mở bản thảo chuẩn bị vẽ minh họa. Còn nhớ mới đó không lâu cậu có phản ánh với tổng biên đại nhân, là loại tiểu thuyết dành cho người lớn này chẳng lẽ không có tình yêu thuần khiết hay sao. Tổng biên đại nhân cười nhạt mấy tiếng đáp: Không có H độc giả xem cái rắm gì. Bắt đầu từ lúc đó hình tượng của Thành Nhã Vận ở trong lòng Hiểu Diệp liền vỡ thành hàng đồng mảnh nhỏ.

Nhìn đoạn văn đầy XXOO này, Hiểu Diệp vẫn chưa thật sự hiểu lắm XXOO là những gì, nhớ năm ngoái mua nhầm đĩa chỗ Lý Cường, còn chưa xem thì mình đã bẻ rồi quăng đi mất, cuối cùng đến hôm nay, không ngờ lại có một cô gái đưa nó tới ỉnh. Tâm lý ngổn ngang, rốt cuộc cũng lấy đĩa CD từ trong thùng rác ra.

Mẹ nó, không phải chỉ là đĩa GV thôi sao, tưởng lão tử đây sợ mày à.

17. Chương 17

Chương 17

Mở CD tư liệu ra, trong đó có hai thư mục, một là “Xem xong đĩa này hãy xuyên qua tôi”, còn một thì “Người ta đây là lần đầu tiên đó nha, xuyên tôi đi, đâm tôi đi”. Trên trán Hiểu Diệp giăng đầy hắc tuyến, chị gái biên tập xinh đẹp ơi, chị có thể nào đừng đổi tên thư mục bình thường của người ta thành cái tên dung tục như thế này được không vậy.

Click đúp vào “Người ta đây là lần đầu tiên đó nha, xuyên tôi đi, đâm tôi đi”, nhìn tựa đề có lẽ là đĩa dành cho người mới vào nghề, gu chắc không quá nặng. Hiểu Diệp sau khi xem xong tổng kết lại, mấy cái này chỉ thấy toàn là thiếu niên trẻ tuổi xinh đẹp bị ông chú quái đản XX, không có chút sáng tạo nào, chẳng giống trong tiểu thuyết đa dạng gấp trăm lần.

Nhưng Hiểu Diệp cũng cực kỳ may mắn vì mấy thứ này không có vụ phóng đại như trong tiểu thuyết đã viết, cái gì mà rượu vang đỏ, nước sốt trộn salad và tương ớt đủ loại cùng nhau ra trận, nếu không mấy cái này chẳng khác nào phim kinh dị. Hiểu Diệp hoàn toàn chìm trong thái độ “Nghiên cứu”, lâu lâu còn dừng lại quan sát một số động tác, suy nghĩ hoạch định để vẽ ra một bức tranh giống y như thật. Còn phải chụp màn hình khi cần thiết để ghi chép lại. Rồi lắc đầu thở dài, đáng người ông chú này sao lại tệ như thế, khiến cậu không tài nào YY nổi.

Hiểu Diệp chỉ dành lên mạng tìm những người đẹp trai có vóc dáng tốt để bổ sung những thứ mà công thiếu, mở baidu lên tìm hình ảnh, Hiểu Diệp trang trọng gõ vào bốn chữ trai đẹp Âu Mĩ, kết quả là vài giây sau, Hiểu Diệp liền vui đầu xuống bàn. Này, cái thời đời gì thế này, tại sao đại đa số hình tìm ra đều là hình nam nam với nhau chứ, chẳng lẽ trai đẹp Âu Mĩ tất cả đều như thế này? Lại tìm hình của trai đẹp Châu Á, kết quả cũng giống y như trên. Hiểu Diệp chợt nhớ lại, cảm thấy khi tổng biên cười với tiêu chuẩn nữ vương nói câu “Thống nhất thế giới” kia có bao nhiêu là đáng sợ.

Tổng Liêm mua một quyển tạp chí tiểu thuyết có tranh do Hiểu Diệp vẽ minh họa, một bên xem một bên ngạc nhiên về óc tưởng tượng phong phú của tác giả này. Con gái bây giờ đều cỡ mở như thế? Không nói mấy quyển này được xuất bản với quy mô lớn, nghe đâu người mua cũng không ít?

XX đẩy OO lên giường, tà mị cười nói: “OO, em trốn không thoát lòng bàn tay của tôi đâu.” Nói xong liền xé quần áo OO.

.....
.....

xx của XX bỏ vào oo của OO <== (có=“” chú=“” ý=“” mấy=“” từ=“” lớn=“” nhỏ=“” hay=“”>

XX vuốt ve OO nói: “Em không yêu tôi cũng không sao, vậy tôi sẽ làm cho tới khi em yêu tôi.”

Xem tới đó, Tổng Liêm kiểm không nổi gấp sách lại, khoe miệng cong lên, vui vẻ nói: “Ý kiến hay. Đây là việc mà một người đàn ông chân chính nên làm.”

Người đàn ông chân chính kia sau khi xem xong chỉ dẫn trong một quyển sách vàng, khụ, á không phải, là một quyển tạp chí đam mỹ tiểu thuyết sáng chói, rất gian ác lên vào phòng Hiểu Diệp lúc nửa đêm. Đương nhiên Hiểu Diệp lúc này còn đang nghiên cứu “Tư liệu sống” vẫn còn chưa ngủ. Hiểu Diệp tô tô xóa xóa bức vẽ, không vừa ý, vò thành cục rồi ném đi; điều chỉnh nhiều lần, vẫn không hài lòng, vò tròn rồi ném đi, buồn bực xé tờ giấy, không vẽ nữa, vò tròn rồi lại ném đi.

Tổng Liêm nhìn bóng lưng Hiểu Diệp, tự hỏi tiền nhuận bút một tháng của cậu có đủ tiền để trả đóng giấy lớn đã bỏ kia hay không, nhưng mà không biết loại tranh gì lại có thể khiến Hiểu Diệp phiền não đến nước này, liền cởi dép ra đi chân không, nhẹ nhàng tiêu sái bước qua đó.

Hiểu Diệp đang chuyên chú nhìn ảnh chụp màn hình trong máy tính bên cạnh, muốn nghiên cứu làm sao mà có thể phô bày cảm xúc ra bên ngoài nhưng không mất đi cái vẻ đẹp vốn có của nó, căn bản không chú ý tới Tổng Liêm đang từ đằng sau đi tới. Tổng Liêm thấy tấm hình bị cắt kia liền bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là thế, cái này cũng thật sự coi như đề khó rồi.

Tổng Liêm đứng phía sau vươn tay tới, mạnh mẽ bịt miệng Hiểu Diệp. Hiểu Diệp bị dọa cả người cứng đờ quay đầu lại, thấy là Tổng Liêm thì thở phào nhẹ nhõm, bất mãn vì bị Tổng Liêm lấy tay bịt miệng, mắng một câu: “Anh muốn hù chết lão tử à.”

Tổng Liêm kéo Hiểu Diệp ôm vào trong lòng, cười nói: “Đương nhiên là tại tôi thấy em phiền não nên mới tới giúp em giải sầu, nhìn hình thôi thì nghĩ không ra đâu, thực hành rồi mới biết được.”

Lúc đang nói, một tay của hắn vô cùng giảo hoạt vòng qua người ôm lấy Hiểu Diệp kéo lên giường, tay kia thì bịt miệng Hiểu Diệp, động tác thành thực giống như kẻ đã từng phạm tội XX nhiều lần.

Hiếu Diệp một bên giầy dựa, một bên ô ô muốn nói.

===== đoạn này đã bị cắt một phần =====

Sáng hôm sau Hiếu Diệp tỉnh ngủ trước Tống Liêm, cậu cảm giác nơi giữa hai chân nhói đau từng hồi, vừa quay đầu thì nhìn thấy bên cạnh có một người đang ôm eo mình ngủ say. Hiếu Diệp cũng không rõ tâm tình của mình lúc này là gì, cậu nắm tóc mình xoắn xuýt hồi lâu, mới vất vả gỡ tay Tống Liêm ra, mang quần lót vào rồi khập khiễng đi đến phòng tắm.

Tống Liêm một tay chống cằm, lấy một tư thế thoải mái nằm thẳng cẳng trên giường, biểu tình thỏa mãn. Trong đầu còn đang hồi tưởng lại đêm qua Hiếu Diệp kháng cự giống một con mèo nhỏ, nhưng kết quả càng đẩy cậu, cậu càng thêm hưng phấn. Hồi tưởng đủ rồi, mới đứng dậy trở về phòng rửa mặt, trước khi đi còn liếc qua ra giường do hôm qua quá mệt nên chưa thay mới, Tống Liêm tinh thần cuộn cuộn dâng trào cuộn lấy nó đem đi.

Cơm sáng hôm nay do Tống Liêm phá lệ làm, cực kỳ phong phú.

Nhìn Hiếu Diệp khập khiễng đi tới, Dư Hoa quay qua Tống Liêm, rất có đạo đức bác sĩ dùng khẩu hình nhả ra một câu: “Không biết tiết chế.” Tống Thanh thì khá vui vẻ dùng khẩu hình nói với Tống Liêm: “Chúc mừng em, công (công) đức viên mãn.”

Tống Liêm trưng ra bộ dạng một người chồng tốt, lạch bạch chạy tới đỡ Hiếu Diệp. Kết quả lại bị vô tình đẩy ra. Tống Liêm rơi lệ.

Khiến Hiếu Diệp không thể ngờ chính là việc Tống Liêm cư nhiên nói thẳng với lão gia tử quan hệ giữa hần và mình vào bữa sáng, Hiếu Diệp càng bất ngờ hơn là trừ lão gia tử ra, tất cả mọi người đều biết rõ, mà điều Hiếu Diệp không thể lường được là lão gia tử nghe xong chỉ nói một câu: “Thằng khỉ anh tưởng ta cái gì cũng không biết? Ba anh gạt ông nội anh cả đời, giờ thì tới lượt anh gạt ba anh. Hừ, điểm này thì tâm địa mấy anh vô cùng gian xảo.” Giận dữ hai ngày rồi sau đó hoàn toàn chấp nhận Hiếu Diệp.

Đương nhiên, trên thực tế thì lão gia tử cũng muốn đến gay bar gì đó thử một lần, sau khi trở về nghĩ tới lại phát sợ, sờ sờ đầu Hiếu Diệp nói: “Vẫn là Hiếu Diệp nhà chúng ta tốt, vẫn là Hiếu Diệp nhà chúng ta tốt.” Tiếp đó còn bắt Hiếu Diệp gọi ông là ba, Hiếu Diệp sau khi đỏ bừng mặt kêu xong, còn được nhận một phong lì xì thật dày coi như phí tổn vì đổi cách xưng hô.

Hiếu Diệp kích động cầm tiền lì xì nói: “Chỉ nhiều đây thôi, kêu con gọi ngài bao nhiêu tiếng ba cũng không thành vấn đề.”

Về phần ba mẹ Hiếu Diệp, Tống Liêm tỏ ý hần còn chưa nghĩ ra được cách nào tốt để giải quyết ba mẹ vợ, bất quá chỉ là vấn đề thời gian.

Do Hiếu Diệp thỏa hiệp nên khiến cuộc sống của Tống Liêm chưa bao giờ tốt đẹp như thế, Tống Liêm tâm sinh lý toàn bộ đều được thỏa mãn nên mị lực cứ tỏa ra mỗi ngày khiến chúng mỹ nữ ban thư ký hết sức cảm khái: “Chẳng lẽ là họa sĩ kia thổ lộ bằng tranh minh họa đã thành công, thành công rồi?”

Còn về công việc y tá của Hiếu Diệp, ai nha, lúc này còn dùng y cái gì tá nữa, Hiếu Diệp bây giờ đã danh chính ngôn thuận làm “Con dâu” nhà Tống gia, săn sóc ba chồng còn không phải việc mà cậu nên làm hay sao. Nhưng, Hiếu Diệp vẫn còn một việc rất phiền não.

“Tống Liêm, lão tử mỗi ngày đều bị anh ngày thao đêm cũng thao, sớm hay muộn gì cũng sẽ vì nó mà chết!”

“Làm sao mà chết được, mà cho dù có chết, cũng có anh đi cùng em, đến đến đến, chúng ta lại làm lần nữa, để coi tới lúc đó ai chết trước ai.”

“Tống Liêm, lão tử không hầu hạ, lão tử muốn từ chức!”

18. Phiên Ngoại End

Phiên ngoại

Gần đây Tống Liêm rất u sầu, là vì nguyên nhân sau đây, mùa World Cup đã bắt đầu.

World Cup là thứ mà trăm người đều thích, nhưng tiếc là thời gian tổ chức không hề thích hợp, bởi vì thi đấu World Cup đều nhằm vào buổi tối, còn nữa, Hiểu Diệp lại là một tên mê bóng đá, nếu cậu mà xem World Cup thì cũng sẽ không có thời gian để làm mấy chuyện yêu đương với hấn nữa.

“Hiểu Diệp, Hiểu Diệp, em đã coi World Cup mấy tối rồi đó.” Tổng Liêm quần lấy Hiểu Diệp nói, vẻ mặt rất ư là đáng thương.

“Không được, tối hôm nay đội Đức đấu với Tây Ban Nha, dù có nói gì cũng không được.” Hiểu Diệp giật lấy điều khiển, một đập đá văng Tổng Liêm, động tác kia rất có kỹ thuật, so với chân sút gôn còn xuất sắc hơn.

Tổng Liêm chớp mắt, nói Hiểu Diệp chúng ta cá cược đi. Mặc dù hấn không hiểu World Cup nhưng mà hấn hiểu rõ Hiểu Diệp, muốn mê hoặc cậu thì phải bắt đầu từ thứ cậu cảm thấy hứng thú nhất.

“Cược cái gì.”

“Cược hôm nay đội nào sẽ thắng đi, nếu em thua, ngay ngày mai em không được xem thi đấu nữa mà phải cùng anh làm x, hơn nữa phải làm anh vui vẻ mới được. Nếu em thắng, anh sẽ không đụng vào em trong một tháng, thế nào?” Tổng Liêm giống như con hồ ly cầm khăn tay quyến rũ người.

“Anh cược đội nào.” Hiểu Diệp hỏi.

“Ừm.” Tổng Liêm suy nghĩ một lát, hình như mấy cô nàng ở ban thư ký đều nói Đức khá lợi hại: “Đức.”

Hiểu Diệp im lặng suy nghĩ rồi lẩm bẩm: “Thế nhưng Paul nói Tây Ban Nha sẽ thắng, nên tôi sẽ cá Tây Ban Nha.”

“Paul?” Tổng Liêm không quan tâm tới World Cup, tất nhiên không biết anh bạch tuộc tiếng tăm lừng lẫy kia.

“Chính là con bạch tuộc có thể đoán trước kết quả trận đấu, nghe nói nó đoán rất chuẩn.”

Buổi tối ngày hôm sau.

“Tổng Liêm, tối nay không thi đấu, nên không cần cá cược, thật sự là tốt nha.” Hiểu Diệp sau khi hoàn thành xong bức vẽ rất cao hứng ngồi trong phòng khách đối diện với Tổng Liêm đang mang về mặt lạnh như băng nói.

“Hừm.” Tổng Liêm hừ một tiếng.

Hiểu Diệp rất tự nhiên đến bên cạnh Tổng Liêm ngồi, ôm cánh tay hấn hỏi: “Tối nay chúng ta ăn món gì.”

“Ăn cái gì.” Tổng Liêm diện vô biểu tình.

“Ăn cái gì.”

Tổng Liêm âm hiểm cười cười, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bạch tuộc.”

~ Hoàn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-tu-muon-tu-chuc>